

ஓய்வு என்பது...

ஓய்வு என்பது

உறக்கமல்ல; ஒரு தலையணையைத் தலைக்கடியிலும், ஒரு தலையணையைக் கால்களின் இடுக்கிலும் இடுக்கொண்டு கண்முடி கிடப்பதல்ல! ஓய்வு என்பது புலன்களை மறக்கடிப்பதல்ல; ஓய்வு என்பது உனது புலன்களைப் புதுப்பிக்கும் ஏற்பாடு!

—கலீயரசு வைரமுத்து.

உயிர்வரை இனித்தவள்

1

புதிதாக அடிக்கப்

பட்ட கண்ணாம்பின் மணம், வீடு முழுக்க பரவி இருந்தது. சுவரோரமாய் தரையில் சிந்திய வெள்ளைப் புள்ளிகள் சரியாக அலம்பப்படாமல் அங்கங்கே நிட்டு திட்டாக இருந்தன. தேங்காய் நாரைப் போட்டு அழுத்தித் தேய்த்து, இன்னொரு முறை அலம்பிவிட வேண்டும்.

லாரிக்காரர்கள் இறக்கி வைத்துவிட்டுப் போய்விட்ட எல்லா சாமான்களையும் தனி ஒருத்தியாய் நானே எடுத்து வைப்பது சிரமம். கார்த்திக்கை பள்ளிக்கு அனுப்பிவிட்டு, மாலையில் அவன் வீடு திரும்புவதற்குள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எடுத்து வைக்க வேண்டும்.

‘என்ன அவசரம்? யார் வந்து பார்த்து சான்றிதழ் கொடுக்கப்போகிறார்கள்?’

முதலில் சமையலறையின் அத்தியாவசிய சாமான்களையும்,

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

கொஞ்சம் உடைகளையும் எடுத்துக்கொண்டால் போதும். உடைகள் மூன்று சூட்டுக்களில் இருக்கின்றன. சமையல் பாத்திரங்கள் எந்த அட்டைப் பெட்டிக்குள் இருக்கின்றன என்று மேலாக ஒரு குறிப்பு எழுதி வைத்திருக்கலாம். எல்லாம் ஒரே மாதிரியான அட்டைப் பெட்டிகள் என்பதால் ஒவ்வொன்றாய் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

ஒரு அறை, படுக்கையறை, சமையலறை, குளியலறை, ஆய்வுறை, பின்புறம் கிணற்றுடன் சின்ன தோட்டம். அதில் நான்கைந்து வாழை மரங்களும், ஒரே ஒரு முருங்கை மரமும்.

மாடிக்குச் செல்ல கிணற்றின் அருகில் படிகள். நானூறு சதுர அடியில் சின்ன மொட்டை மாடி. வாடகை இரண்டாயிரம் ரூபாய் அதிகம்தான். தண்ணீர் பிரச்சினை இல்லை என்பதும், சுத்திரமான தனி வீடு என்பதும் முக்கியமாக இருந்ததால் சம்மதிக்க வேண்டியதாயிற்று.

வீட்டுப் பக்கத்தில் பள்ளிக்கூடம் அமைந்ததும், அதில் கார்த்திக்கிற்கு எல்.கே.ஜி. இடம் கிடைத்ததும் பெரிய அதிருஷ்டம்.

தீங்க சூழ்நிலை எல்லாதையும் சொன்னதால் உங்க பையனுக்கு இடம் தரேன். இப்படி வருட மத்தியில் பொதுவாக நாங்க சேர்க்கிறதே இல்லை, மேடம்' என்று சொன்ன பள்ளிக்கூட முதல்வரை கண்கலங்க கையெடுத்து கும்பிட்டபோது, இன்னும் நாட்டில் சில நல்ல மனிதர்கள் மிச்சமிருக்கிறார்கள் என்று பட்டது.

இன்றோடு விடுப்பு முடிந்தது. இந்த சாமான்களை எல்லாம் ஒழுங்குபடுத்தி வைப்பதற்காக இன்னும் இரண்டு தினங்கள் விடுப்பு போடலாம். அல்லது சனி, ஞாயிறில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று தீர்மானித்தால் நாளை வேலையில் சேர்த்துவிட வேண்டும்.

சென்னை ராஜா அண்ணாமலைபுரத்திலிருந்து மந்தைவெளியில் இருந்த பாங்கிக்கு வேலைக்குப் போய் வந்தது ரொம்ப கலபமாக இருந்தது. குறைந்த தூரம்தான். என் வண்டியில்

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

ஒரு லிட்டர் பெட்ரோல் போட்டால் ஐந்து நான்கு வரும். 'இனி அப்படி முடியாது. இங்கே இந்திரா நாயுடு இருந்து போய் வரும்போது பெட்ரோல் செலவு கூடும். இரண்டு நான்கைக்கொரு முறை போடவேண்டி வரும். பக்கத்தில் நல்ல 'மெக்கானிக்' யாரென்று விசாரித்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பாலுக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். தனியாக புது குடும்ப அட்டை வாங்க என்ன செய்ய வேண்டுமென்று பாங்கியில் சக ஊழியர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

வாசலுக்கு காய்கறி வண்டி, இன்றிரி வண்டி எல்லாம் வருமா என்று பக்கத்து வீட்டில் கேட்கலாமா?

பக்கத்து வீட்டில் கல்லூரிக்குப் போகிற பெண் இருக்க வேண்டும். லாரியிலிருந்து சாமான்களை இறங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது வாசலுக்கு வந்து பின்னலைப் பின்னியபடியே சற்று நேரம் வேடிக்கைப் பார்த்தாள். சாமான்களை இறக்கி முடித்ததும் அவளிடம் அறிமுகப்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்று பார்த்தால் அவள் உள்ளே போய்விட்டாள்.

பின்புற கிணற்றில் தண்ணீர் இறைத்து கைகளைக் கழுவிக் கொண்டபோது, பக்கத்து வீட்டிலிருந்து 'எனக்கு காவேஜுக்கு தேரமாச்சம்மா' என்று குரல் வந்தபோது, அவளாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

"இனிமே நான் இந்த வீட்டான் இருக்கப்போறேனா?" -இரண்டு கைகளையும் இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு கேள்வி கேட்ட கார்த்திக்கிடம்.

"ஆமாம், ஏன்டா?" என்றபோது...

"போம்மா! எனக்கு இந்த வீடே பிடிக்கலை" என்றுவிட்டான்.

"நீ பள்ளிக்குப் போயிட்டு வா, உனக்குப் பிடிச்ச மாதிரி மாத்திடலாம்" என்று சமாதானப்படுத்திக் கூட்டிப்போய் பள்ளியில் விட்டுவிட்டு வந்தாயிற்று.

* போகிற வழியெல்லாம் கேள்விகள்.

"எதுக்கும்மா என்னை புதுப் பள்ளியில் சேர்த்தே?"

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

"புது வீட்டுக்கு வந்துட்டோமில்லையா? அதான் புதுப் பள்ளி!"

"ராமுகூட புது வீட்டுக்குப் போனானே... ஆனா, அவன் அப்போ பள்ளிக்கூடம் மாறல்லையேம்மா?"

"இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் இன்னும் நல்லா சொல்லித் தருவாங்க, கார்த்திக்."

"என் பள்ளியிலேயும் நல்லாத்தானேம்மா சொல்லித் தந்தாங்க? நான் முதல் 'ரேங்க்'தானே வாங்கினேன்?"

"இந்தப் பள்ளியில் விளையாட்டு மைதானம் பெரிசா இருக்கு. நிறைய விளையாட்டு இருக்கு, கார்த்திக்."

"ஆனா, எங்குட படிக்கிற நண்பர்கள் யாருமே இருக்க மாட்டாங்களே. அவங்க எல்லாரும் அந்தப் பள்ளியில்தானே இருப்பாங்க?"

"இந்தப் பள்ளியில் புதுசு புதுசா நிறைய நண்பர்கள் பண்ணிக்கிட்டால் போச்சு."

"புதுசா சேர்த்துக்கமாட்டாங்கம்மா."

"அதெல்லாம் சேர்த்துப்பாங்க. இப்ப நீ வாயை மூடிக்கிட்டு வரப்போறியா, இல்லையா? கூம்மா தொணதொணன்னுக்கிட்டு..."

குழந்தை முகம் வாடினான். கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. நேர்மையான பதில் எதையும் சொல்லவில்லை. சொன்னால் புரியாது. இப்போது புரியவைப்பதும் அவசியமில்லை. மனதில் பாதிப்பு வந்து உட்காரும்.

"கார்த்திக், அந்த பள்ளிக்கு ரிக்ஷாவில் போனே. இந்தப் பள்ளிக்கு தினம் நடந்தே வரலாமே. எவ்வளவு பக்கம் பார்த்தியா?"

"ஆமாம்மா, ரொம்பப் பக்கம். சிக்கிரமே வீட்டுக்கு வந்துடலாம்."

கார்த்திக் அந்தச் செய்தியில் கொஞ்சம் முகம் மலர்ந்தான்.

"அதுமட்டுமில்லை. நீ கேட்ட குட்டி சைக்கிளை உன் அடுத்த பிறந்த நாளுக்கு வாங்கித் தருவேனில்ல? அதை விடுமுறை

நாளில் எல்லாம் இந்தப் பள்ளிக்கூட மைதானத்துக்கு எடுத்துட்டு வந்து ஓட்டலாமே..."

"அ... அய்யா" என்று ரொம்பவே மலர்ந்தான்.

அந்த மலர்ச்சியைத் தொடர ஒரு 'சாக்லேட்' பிரித்து அவன் வாயில் போட்டு, பள்ளிக்குள் அழைத்துச்சென்றான். அவனது வகுப்பறை விசாரித்து, ஆசிரியையிடம் அறிமுகம் செய்து வைத்துவிட்டு, வந்தாயிற்று.

கார்த்திக் சமாதானமாகிவிட்டான். புதிய சூழ்நிலைக்கும், நட்புக்கும், அனுபவங்களுக்கும் ரொம்ப கலபமாகத் தயாராகி விட்டான்.

ஆனால், நான்?

அவன், ஐந்து, கலபமாய் வளைக்கலாம். வளைவான்.

நான் முப்பது அத்தனைச் கலபமில்லை. ஆனால், கலபமாக்கி யாக வேண்டும். வாழ்ந்தேயாக வேண்டும். இன்னும் நிறைய மிச்சமிருக்கிறதே, வாழ்க்கை.

முதல்தான் என்பதால் தெரு முனையிலிருந்த ஓட்டலில் இருந்து வாங்கிவந்து வைத்திருந்த இட்லியைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, துவைக்க வேண்டிய துணிகளை எடுத்துக்கொண்டு கிணற்றடிக்கு வந்தேன்.

முருங்கை மரமும், வாழை மரமும் சூரிய வெளிச்சத்தின் வேகத்தை தடுத்தனுப்பின. தண்ணீர் இறைத்து, துணிகளைத் துவைத்துப் பிழிந்து, பக்கெட்டில் போட்டேன். ஒரு சலவை எந்திரம் வாங்கிவிட வேண்டும். பாங்கியில் கடன் போட முடியுமா என்று கேட்க வேண்டும்.

கொடிக்கயிறை எடுத்துக்கொண்டு, துவைக்கப்பட்டத் துணிகளுடன் மொட்டை மாடிக்கு வந்தேன். ஏற்கெனவே குடியிருந்தவர்கள் அவிழ்த்துக்கொள்ளாமல் சென்றிருந்ததால் சாயம் போன நைலான் கொடிக்கயிறு அப்படியே கிடந்தது.

துணிகளை உதறிப் போட்டு 'கிளிப்' வைத்தேன்.

எந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தாலும் வீடுகள். அது என்ன கோவில்? அந்த சாலை எங்கே போகிறது?

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

பதினாறு அங்குலத்திலாவது ஒரு டி.வி. வாங்க வேண்டும். புதுப்புது சானல்களை பார்த்தேயாக வேண்டும், கார்த்திக்குக்கு, சல்லை எந்திரத்தைவிட டி.வி. முக்கியம்.

நமது நேரத்தைத் தள்ள நல்ல கருவி. மனச்சுமைகளை, பிரச்சினைகளை மறக்கடிக்கும் கருவி. வீட்டுக்குள்ளே மனிதர்களை வசிகரமாக சிறை வைக்கும் கருவி. உலக நிகழ்வுகள் அனைத்தையும், சுண்டுவிரல் உத்தரவுக்குத் தரும் கருவி.

"புதுசா குடி வந்திருக்கீங்களா?"

திருமயிப் பார்த்தேன்.

பக்கத்து வீட்டின் மொட்டை மாடியில் என் வயதில் ஒரு பெண், என்னைப் போலவே துவைத்த துணிகளை காயப்போட வந்திருந்தாள். கல்லூரிப் பெண்ணின் அதே முகச்சாயல். அவளுக்கு இவள் அக்காவாக இருக்கலாம்.

"ஆமாங்க."

நான் அவளை நோக்கி செல்ல, என்னை நோக்கி அவள் வந்தாள்.

நடுவில் இரண்டு மொட்டை மாடிகளின் கைப்பிடி சுவர்கள் இருக்க...

"எந்த ஊர்லேருந்து வந்திருக்கீங்க?" என்றான். உதட்டோரம் ஒரு பரு.

"சென்னைதான். ராஜா அண்ணாமலைபுரத்தில் இருந்தோம். இப்ப இங்கே வந்திருக்கோம். உங்களுக்கு சொந்த வீடா?" என்றேன்.

"இல்லைங்க. வாடகைதான். உங்க வீடும், எங்க வீடும் ஒரே ஆனோடதுதான். நீங்க எவ்வளவு வாடகை பேசியிருக்கீங்க?" என்றாள்.

அவள் கூந்தல் எத்தனை அடர்த்தி!

"ரெண்டாயிரம் ரூபா."

"நாங்க நூத்தம்பது ரூபா வாடகையில் வந்தோம். இப்போ ஆயிரத்து அறுநூறு கொடுக்கிறோம். தண்ணிப் பிரச்சினை

இல்லை. எப்பவும் மாநகராட்சி தண்ணி இங்கே கொட்டும். வினாத்தலையும் தண்ணி வத்தாது. பள்ளிக்கூடம் பக்கம். பஸ் நிலையம் பக்கம். இப்ப நாங்க காலிபண்ணினாலும் ரெண்டாயிரம் ரூபா வாடகை கொடுத்து வரறதுக்கு ஆள் தயாரா இருக்காங்க. உங்க பையன் என்ன படிக்கிறான்?"

கண்களுக்கு மை இட்டிருக்கிறானா. இல்லை இயற்கையாகவே அமைந்த கறுப்பு வேலியா?

"எல்கேஜி. இங்கேதான் சேர்த்தேன்."

கார்த்திக்கை இவன் எப்போது பார்த்தான் என்று நான் யோசிப்பதற்குள்-

"உங்க பையனுக்கும் உங்களுக்கும் திருஷ்டி கத்திப் போடுங்க. எவ்வளவு அழகா இருக்கீங்களனு காலையில் நானும் என் தங்கச்சியும் உங்க மேல கண்ணா வைச்சிட்டோம்" என்றுச் சிரித்த அவளை எனக்குப் பிடித்தது.

தலை நிமிர்த்திச் சிரித்தபோது, அவளது ஒற்றைக்கல் முக்குத்தி ரூரிய ஒளியில் மின்னியது. கழுத்தில் தாலிச்சரடு தெரிந்தது.

விடுமுறைக்கு வந்திருக்கிறாளோ!

"உங்க பேரு?" என்றான்.

"நர்மதா."

"என் பேர்கூட ஆரோட பேருதான். கங்கா. உங்க பையன் பேரென்ன?"

"கார்த்திக்."

"ஒரு பையன்தானா?"

"ஆமாம். உங்க வீட்டுல காலேஜுக்கு போறது யாரு. உங்க தங்கையா?"

"ஆமாம். அவ பேரு வைஷ்ணவி. மூன்றாமாண்டு படிக்கிறா. எங்க அப்பா ஆவண எழுத்தர். வீடு விக்கிறவங்க, வாங்கறவங்க பத்திரம் எழுதுவாங்களே, தெரியுமா?"

"தெரியும்."

"சின்னதா அடுத்த தெருவுல ஆபீஸ் போட்டுருக்கார். வீட்டுல

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

அம்மாவும் நாங்களும்தான்."

"உங்களுக்குக் குழந்தை?"

"இன்னும் இல்லைங்க. வயசென்னவோ இருபத்தொம்போது. தாமத திருமணம். ரெண்டு வருடம் முன்னாடிதான் கல்யாணமாச்சி. அவருக்கு கோயமுத்தூரில் ஒரு என்ஜினீயரிங் கம்பெனியில் வேலை. இப்ப டெல்லியில் ஒரு வருடம் 'டி ரெயினிங்' போட்டுட்டாங்க. அது முடிச்சு, மறுபடி கோயமுத்தூர் வந்துவார்."

ஒரு வருடத்துக்காக டெல்லியில் ஒரு வீடு பிடிச்சி குடித்தனம் பண்ணணுமான்னு யோசிச்சார். என்னைக் கொண்டாந்து அம்மா வீட்டுல விட்டுட்டு, டெல்லி போயிட்டார். போய் ஆறு மாசமாச்சு. இன்னும் ஆறு மாசமிருக்கு. நடுவுல தீபாவளிக்காக வந்துட்டுப் போனார்."

லாரியிலிருந்து இருசக்கர வாகனத்தை இறக்கினார்கள்.

"அது வேமஸ் வண்டியாச்சே... அதை யார் ஒட்டுறது?"

"ஏன், நான்தான்."

"நீங்களுமே வேலைக்குப் போறீங்களா?"

"ஆமாம்."

"என்ன வேலை?"

"பாங்கியில் வேலை பார்க்கிறேன், மந்தைவெளியில்."

"அவரு என்ன பண்ணுறாரு?"

இந்தக் கேள்வியில் என் பதிலோட்டம் தடைபட்டு நின்றது. இந்தக் கேள்விக்கும், தொடர்ந்து இனி வரப்போகிற கேள்விகளுக்குமான பதில்களை நான் தயாரித்து வைக்கவில்லையே! வைத்திருக்க வேண்டும்.

"என்ன சொல்வது? நிஜத்தையா?"

"அவரு என்ன பண்ணுறாரு?" என்கிற இந்தக் கேள்விக்கு பதில் கலபம்தான்.

"எவரு?" என்று திருப்பிக் கேட்கலாம்.

"உங்க கணவரைத்தான் கேட்டேன்" என்பது அவள் பதிலாய்

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

இருக்கும். அந்தப் பதிலுக்குள் முதல் கேள்வி இன்னும் தங்கியிருக்கும்.

"எனக்கு இப்போ அவர் கணவர் இல்லைங்க" என்று நேர்மையாக சொல்ல வேண்டும்.

"அப்படின்னா?" என்பாள்.

"பிரிஞ்சிட்டோம். விவாகரத்தாயிடுச்சு" என்று சொல்ல வேண்டும்.

முகம் மாறுவாள். என்னோடு பேச்சைத் தொடர வேண்டுமா, வேண்டாமா என்று யோசிப்பாள். புள்ளைக உறையும்.

"ஏன் பிரிஞ்சிங்க?" என்கிற கேள்வி அவள் உதடு வரை கொப்பளிக்கும்.

அதைக் கேட்கலாமோ, கூடாதோ என்று தயங்குவாள். இயல்பாக உருவான ஒரு புதிய நட்பு, அந்த தயக்கத்தில் முனை முறியும்.

"சரி, நான் வர்றேங்க. நிறைய வேலை இருக்கு" என்றுவிட்டுப் போய்விடுவாள்.

நானாக "ஏன் பிரிஞ்சோம்வா..." என்று தொடங்கி, எல்லாவற்றையும் சொல்ல வேண்டும் என்றால் இவள் மேல் எனக்கு நம்பிக்கை வேண்டும். ஒட்டுதல் வேண்டும்.

அதற்கு நிறைய பழக வேண்டும். முதல் சந்திப்பிலே அந்தரங்கம் சொல்ல ஒன்று நான் மனநோய்காரியாக இருக்க வேண்டும். அல்லது, மூளை இல்லாதவளாக இருக்கவேண்டும்.

நிஜம் சொல்லி ஒரு புதிய அறிமுக நட்பை விலக்கி வைப்பதைவிட, பொய்ச் சொல்லி இவளிடம் பழக்கத்தை அதிகரிப்பதே சரியென்று எனக்குத் தோன்றியது.

இவளிடம் மட்டுமில்லை... "எங்கே உன் கணவர்?" என்று யார் கேட்டாலும் சொல்வதற்கு கலபமான ஒரு பொய்க் கதை தேவை.

"என்னவென்று சொல்லலாம்?"

"ஒரு தனியார் கம்பெனியில் என்ஜினீயர்" என்றேன்.

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

இது பொய் இல்லை.

"அவர் உங்களோடு வரலையா? காலையில் நீங்களும் உங்க பையனும்தான் கண்ணுலபட்டங்க?" என்றாள்.

"ஆமாம், அவர் வரலை, அவர் வேலைப் பார்க்கிற கம்பெனி சார்பில் இப்போ காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு பத்து மாடிக் கட்டிடம் கட்டிவிட்டிருக்காங்க. அங்கே தற்காலிகமா வீடு பிடிச்சிக் கொடுத்திருக்காங்க. அவர் அங்கேதான் தங்கியிருக்கார்" என்றேன்.

அது அப்பட்டமான பொய்.

"என் நிலைமைதான் உங்களுக்கு. ஆனா, உங்களுக்கு பரவாயில்லை, பக்கத்தில் காஞ்சிபுரம். வாரா வாரம் வந்துட்டுப் போகலாம். வருவாரில்லே?"

"ம்" என்றேன்.

"எவ்வளவு நாளாகும், அந்தக் கட்டிடம் முடிய?"

"சரியாத் தெரியலை. ஒரு வருடம்கூட ஆகலாம்."

"அப்ப வீட்டுல யாரும் இருக்கமாட்டங்க?"

"எனக்கு மத்தியானம் மூன்று மணிக்கெல்லாம் பாங்கி முடிஞ்சிடும். மூணரைக்குள்ளே வந்துடுவேன். இந்தப் பகுதியில் திருட்டுப் பயம் எதுவுமில்லையே?"

"அதெல்லாம் இல்லை, குரங்கு பயம்தான் உண்டு."

"குரங்கு பயமா?"

"ஆமாம். பக்கத்தில் கவர்னர் மாளிகை இருக்குதில்லையா? அந்த தோட்டத்திலே திடீர்னு இருபது, முப்பது குரங்குகள் கும்பலா வந்துடும். அதனால்தான் ஜன்னல்லை வலை அடிச்சிருக்குது. எல்லாம் தைரியமான குரங்குங்க. வீட்டுக்குள்ளே வந்து 'பிரிஜ்'ஐ திறந்து, பழம் எடுக்கும். இன்னைக்கு வேலைக்குப் புறப்படனுமா, நீங்க?"

"ஒரு வாரமாவே நான் விடுப்புலதான் இருக்கேன். சாமான் களை எல்லாம் எடுத்து வைக்கணும். அதனால, நாளையிலேருந்து போலாமனு நினைச்சிட்டுருக்கேன். கங்கா, இங்கே எந்த மளிகைக்

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

கடையில் சாமான்கள் சத்தமா இருக்கும்?"

"பக்கத்தில் இருக்கு. நான் அழைச்சுட்டுப் போய் அறிமுகப் படுத்தி வைக்கிறேன். கடன்கூட வைச்சிக்கலாம், நீங்க. இளம் பையன் ஒருவன் வீட்டுக்கு வந்து என்ன வேணும்னு கேட்டு குறிச்சுக்கிட்டுப் போய், கொண்டாத்து கொடுப்பான். நான் இன்னும் குளிக்கலை. சாப்பிடலை. பத்து மணிக்கு மேல் உங்க வீட்டுக்கு வரேன்."

"சரி" என்றேன்.

அவன் முன்புறம் போட்டிருந்த பின்னலை பின்னால் விசிறிக்கொண்டு நடத்தான்.

அடர்த்தியும், நீளமும் அம்சமாய் இருந்தது.

கிழே வந்து முதல் காரியமாக எல்லா அட்டைப் பெட்டிகளையும் கயிறு பிரித்து வைத்துக்கொண்டேன். இரும்பு பிரோவின் உள்தட்டுகளைத் துடைத்துவிட்டு, பழைய செய்தித்தாள் விரித்து, அதன்மேல் என் சேவைகளை அடுக்கு கலையாமல் எடுத்து வைக்கத் தொடங்கினேன்.

2

வீட்டு வாசலில் ஆட்டோ வந்து நின்ற சத்தம் கேட்டு நானும், கார்த்திக்கும் ஒரே நேரத்தில் நிமிர்ந்து பார்த்தோம்.

அவன் முகம் மலர்ந்து, பாடப் புத்தகத்தைப் போட்டுவிட்டு எழுந்து, "தாத்தா" என்று ஓடினான்.

அப்பா குனிந்து, மீட்டரை பார்த்தபோது- நழுவி மண்ணில் விழுந்த மேல்துண்டை டிரைவர் எடுத்து, உதறி நீட்டினான்.

"சில்லறை வேணுமாப்பா?" கேட்டபடி வாசலுக்கு வந்தேன்.

"இருக்கும்மா" கொடுத்துவிட்டு, ஒரு பெரிய பையைத் தூக்கிக்கொண்ட அப்பா, "கார்த்திக், புதுப் பள்ளிக்குப் போனியா?" என்றார்.

"ஓ... தாத்தா, புதுப் பள்ளியில் ரொம்ப பெரிய மைதானம் ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

இருக்கு, வினையாடுறதுக்கு. இந்தப் பையில் என்ன இருக்கு தாத்தா?"

"மளிகை சாமான் எல்லாம் இருக்குப்பா" என்று உள்ளே வந்தவர், "கொண்டுபோய் உள்ளே வை, நர்மதா" என்று என்னிடம் தீட்டினார்.

"எதுக்குப்பா இதெல்லாம் வாங்கிட்டு வந்தீங்க? நான் காலையிலதான் பட்டியல் போட்டு ஒரு பொருள் விடாம வாங்கிட்டு வந்து வைச்சேன்" என்றபடி வாங்கிக்கொண்டேன்.

"இருக்கட்டும். கெட்டுப்போற பொருளா?"

விரிக்கப்பட்ட பாயில் உட்கார்ந்தார்.

"நானைக்கு ஒரு சோபா வாங்கணும்" என்று சொன்ன என்னைப் பார்த்தார்.

என்ன நினைத்தாரோ, பார்வையை விலக்கிட்டு, கார்த்திக்கை தூக்கி மடியில் வைத்துக்கொண்டார். அவன் கன்னத்தோடு கன்னம் வைத்து முத்தம் கொடுத்தார்.

"மீசை குத்துது. தாத்தா... எனக்கு தீங்க எதுவும் வாங்கிட்டு வரலையா?"

"வாங்கிட்டு வந்திருக்கேன். எடுத்துக் கொடுக்க மறந்துட்டேன். நர்மதா, அதில் பிஸ்கெட் பாக்கெட் இருக்கும், பாரு. எடுத்துக் கொடு."

அவள் எடுத்துக் கொடுத்ததை அப்பாவே பிரித்து, இரண்டு பிஸ்கெட்டுகளை அவன் கையில் கொடுத்தார்.

"வீடு வசதியா இருக்காம்பா?"

"இருக்குப்பா. முதல்நாளே பக்கத்து வீட்டுல தோழி பிடிச்சுட்டேன். ரொம்ப நல்ல மாநிரியான குடும்பம்."

"இன்னைக்கு வேலைக்குப் போனியா?"

"இல்லைப்பா. எல்லாம் எடுத்து வைக்கவேண்டி இருந்திச்சு. நாளையிலேருந்துதான் போறேன்."

கார்த்திக் அவரது மடியைவிட்டு இறங்கி, அவர் கொண்டு வந்திருந்த பையில் இருந்து ஒவ்வொரு சாமானாக எடுத்து

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

வெளியே வைப்பதில் முனைந்தான்.

"நர்மதா, ஊறுகா பாட்டில் இருக்கு. இவன் கீழே போட்டுடப் போறான்."

"கார்த்திக்... நான் எடுத்து வைச்சுக்கிறேன். நீ போய்ப் படி!"

"இல்லைம்மா, நான் எடுத்து வைக்கிறேன்ம்மா."

"சொல்லு பேச்சைக் கேட்டாத்தான் நாளைக்கு டி.லி. வாங்கிட்டு வருவேன். டி.லி. வேணாமா?"

"வேணும்."

"அப்ப அதை நோண்டாம போய்ப் படி."

கார்த்திக் தன் பாடப் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொள்ள, அப்பா என்னைப் பார்த்தார்.

அந்தப் பார்வையில் இருப்பது என்ன... கோபமா? அது எப்போதோ வடிந்துவிட்டது. ஒரு உரிமையான பரிதாபம்! 'நான் எவ்வளவு சொல்லியும் கேக்கலையே' என்கிற கேள்வி! 'உனக்கு ஏன் இப்படி தலையெழுத்து?' என்கிற நொத்தல்!

அதுதான் அரித்தம். எனக்குப் புரிகிறது. ஆனால், புரிந்ததைக் காட்டிக்கொள்வதாக இல்லை. கொஞ்சம் இடம் கொடுத்தால் போதும், இந்த பொல்லாத மனசு உடனே துவண்டுவிடத் தயாராக இருக்கிறது. ஒரு சுவாஸை போதும், இந்த மெழுகு 'லொடக்'கென்று உருகி ஊற்ற!

இல்லை. நான் அதை அனுமதிப்பதாக இல்லை. உருகல், நெகிழல் எல்லாம் இல்லை. அதெல்லாம் போன அத்தியாயம். இந்தப் புதிய அத்தியாயத்தில் உற்சாகம், தைரியம், நம்பிக்கை இதெல்லாம்தான் தேவை. கட்டாயமாகத் தேவை. வரவழைத்துக் கொண்டே ஆகவேண்டும். வளர்த்துக்கொண்டே ஆகவேண்டும்.

"நர்மதா" என்றார், தன் வேட்டியில் பிசிறி இருந்த ஒரு நூலை துண்டித்துப் போட்டபடி, அப்பா.

"சொல்லுங்கப்பா."

"நீ பிடிவாதம் பிடிச்சா மாத்திக்கமாட்டேன்னு தெரியும். ஆனா, மனசு கேக்கலை, நர்மதா. நீயும், கார்த்திக்கும் மட்டும்

இப்படித் தனியா இருக்கிறதில் உனக்கு எந்த உறுத்தலும் இல்லாம இருக்கலாம். அப்பாங்கிற முறையில் எனக்கு இருக்காதாம்மா? இப்பகூட ஒண்ணுமில்லை. சரின்னு சொல்லு. நாளைக்கே ஒரு வண்டி வைச்சி சாமான்களை எல்லாம் நம்ம வீட்டுல கொண்டுபோய்ப் போட்டுடலாம். என் பொண்ணையும், பேரனையும் வைச்சிக்க எனக்கு உரிமை இல்லையாம்மா?"

"அப்பா, இதைப்பற்றி நூறு தடவை பேசியாச்சு! ஒரே ஒருநாள் வந்து, உங்கக்கூட தங்கிட்டுப்போறதுக்கா அவ்வளவு தீர்மானமா முடிவெடுத்தேன்? வழக்கு நடக்கிற வரைக்கும்தான் நம்ம வீட்டுல இருப்பேன். தீர்ப்பு வந்த மறுநாள் தனி வீடு பிடிச்சிப் போயிடுவேன்னு சொல்லிட்டுதானே நான் வழக்கே போட்டேன். ஒரு பொண்ணுக்கு கல்யாணத்துக்கு அப்பறம் அம்மா வீடுங்கிறது அப்பப்ப வந்துட்டுப் போனாதான் ககம். அங்கேயே தங்கிட்டா கமை!"

"நான் சொன்னதும் 'சரிப்பா, நான் அங்கேயே வந்துடுறேன்'னு நீ சொல்வேன்னு எதிர்பார்க்கலைம்மா. மனசு கேக்க மாட்டேங்குதே! ரோசம், தன்மானம் எல்லாம் வேண்டியதுதான். ஆனா, நடைமுறையில் பார்த்தா எவ்வளவு சிரமங்கள்! சின்ன பையனை வைச்சிக்கிட்டு, வேலைக்குப் போயிட்டு, வீட்டுல ஆம்பளை துணையில்லாம... எனக்குக் கவலையா இருக்கு, நர்மதா."

"அப்பா, தைரியமா இரும்மான்னு முதுகு தட்டிச் சொல்லுங்கப்பா. தயவுசெஞ்சி, என்கிட்ட உள்ள தைரியத்தை குலைச்சிடாதீங்க. நீங்க நினைக்கிற மாதிரி எனக்கும் இப்படி வாழறது கவலையாகப்பட்டுச்சின்னா அன்னைக்கு நானே புறப்பட்டு நம்ம வீட்டுக்கு வந்துடுறேன், போதுமா? இனிமே இந்தப் பேச்சு வேணாம். என்ன சமைக்கட்டுமனு சொல்லுங்க."

அப்பா பதில் பேசவில்லை. பெருமூச்சுவிட்டார். கலங்கிப் போன தன் கண்களை மேல்துண்டால் ஒற்றிக்கொண்டார்.

"எது எப்படி நடக்கணும்னு அவன் தீர்மானிச்சி நடத்தி கிட்டிருக்கான். நடுவுல நாம கவலைப்பட்டு என்ன லாபம்?"

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

என்றார். மேலே கையைக் காட்டினார்.

"சியாமளாவை நாளைக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன். ஒரு பத்து நாளைக்கு உன் துணைக்கு இருக்கட்டும்."

"வேணாம்ப்பா. வற்றதுன்னா வந்து பார்த்துப் பேசிட்டு திரும்பிட்டட்டும். எனக்கு துணையா இருக்கிறதெல்லாம் வேணாம். இந்தப் புது சூழ்நிலையில் நான் தனியா வாழ்ந்து பழகணும்."

"அப்பாவும் வேணாம். தங்கச்சியும் வேணாம். யாரும் வேணாம். உனக்கு! ஏன் இப்படி பிடிவாதம் பிடிக்கிறே?"

அவர் குரலில் கொஞ்சம் கோபமிருந்தது.

"நான் எப்பப்பா அப்படி சொன்னேன்? வாழப்போன இடம் நரகமானதும், உங்ககிட்டதானேப்பா வந்து விழுந்தேன்? காலம்பூரா உங்களுக்கு கமையா இருக்க வேணாமனுதானே இப்படி வாழ விரும்புகிறேன்? இது பிடிவாதம் இல்லைப்பா, வைராக்கியம். என்னை சரியாப் புரிஞ்சுக்க முடியலைன்னாலும் பரவாயில்லை... நீங்க தப்பாப் புரிஞ்சுக்காதீங்கப்பா."

நான் எழுந்துகொண்டேன்.

பக்கத்திலே உட்கார்ந்திருந்தால் ஏதாவது பேசிக்கொண்டே இருப்பார். அப்பாவின் நைத்துபோன வார்த்தைகள் அவர் என்மேல் வைத்திருக்கும் பாசத்தையும், அக்கறையையும் வெளிப்படுத்தும். அதேநேரம் என் மன உறுதியைப் பலவீனப்படுத்தும்.

துக்க வீட்டில் அழுது அழுது சற்று ஓய்ந்திருக்கும் நேரத்தில், புதிதாக வரும் உறவினர் பெரிய குரலில் அழும்போது, ஓய்ந்தவர்களின் அழுகை மீண்டும் பீறிட்டுப் பொங்குமே, அப்படி அழத் தூண்டும் பேச்சுதான் அப்பாவிடமிருந்து வரும் எப்போதும்.

சமையலறைக்கு வந்து, விளக்கைப் போட்டுக்கொண்டு சேமியா கிச்சடி செய்யத் தீர்மானித்து அதற்கான ஏற்பாடுகளில் இறங்கினேன்.

சமையல் செய்து, சாப்பிட்டு முடித்தபோது இரவு ஒன்பதேகாலாகிவிட்டது.

"எப்படிப்பா, பஸ்சில் போறீங்களா? ஆட்டோவா? பக்கத்தில

தான் ஆட்டோ ஸ்டாண்டு. ஆட்டோ கூப்பிட்டு வரட்டுமா?"

"இல்லைமா. நான் தங்கிட்டு காலையில் வரறதாத்தான் சியாமளாகிட்ட சொல்லிட்டு வந்திருக்கேன்."

"வேணாம்ப்பா" என்றேன், உடனடியாக.

துக்கம் வரும்வரை நிச்சயமாக புலம்புவார். அதனால், என் பலம் குறையும். என்னால் அதை அனுமதிக்க முடியாது.

"அங்கே சியாமளா தனியா இருப்பாளேப்பா?"

"இல்லைமா. பக்கத்து வீட்டம்மாவை துணைக்கு படுத்துக்கச் சொல்லிட்டுதான் வந்திருக்கேன். இன்னைக்கு இந்த வீட்டுல முதல் நாள். உனக்கும் துணையா இருக்கும். தங்கிட்டு காலையில் போறேன்."

இதற்குமேல் எப்படிச் சொல்வது?

"சரிப்பா" என்றேன்.

வாசல் கதவைத் தாழிட்டேன். "உன் அறையில் படுத்துக் கிறீங்களா? வெளியில கூடத்துல படுத்துக்கிறீங்களாப்பா?"

"நான் இப்படியே படுத்துக்கிறேன்."

அவருக்கு பாயும், தலையணையும் போட்டுவிட்டு, சற்றுத் தள்ளி எனக்கும், கார்த்திக்குக்கும் பாய் போட்டேன்.

ஏற்கெனவே தூங்கிப்போயிருந்த கார்த்திக்கை தூக்கி பாயில் படுக்க வைத்துவிட்டு, சமையலறையை சுத்தம் செய்துவிட்டு வந்தேன்.

அப்பா படுக்காமல் சுவரில் முதுகு சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்தார்.

"ஏதாச்சும் வேணுமாப்பா?"

"தண்ணி மட்டும் கொண்டாம்மா."

கொடுத்தேன். குடித்துவிட்டு, என்னைப் பார்த்தார். ஏதோ பேச விரும்புகிறார் என்று புரிந்தது. நான் அதை கண்டுக்கொள்ளாமல் இரவு விளக்கைப் போட்டு, பெரிய விளக்கை அணைத்துவிட்டு எனது பாயில் படுத்துக்கொண்டேன்.

"படுக்கலையாப்பா?" என்றேன்.

"இல்லை. தூக்கம் வரலை. தூக்கம் வரறப்ப படுத்துக்கிறேன். ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006;

உனக்குத் தூக்கம் வருதாம்பா?"

"ஆமாம்ப்பா. காலையிலேருந்து ரெண்டு நிமிடம்கூட ஓய்வு இல்லாம வேலை. நான் தூங்குறேன்பா."

ஒரு சின்ன தயக்கத்திற்குப் பிறகு, "சரிம்மா, நீ தூங்கு" என்றார்.

அவரும் தன் சட்டையைத் தலை வழியாகக் கழற்றி, ஓரமாக வைத்துவிட்டு "ஈசுவரா!" என்று சொல்லியபடி படுத்துக் கொண்டார்.

தூக்கம் வரவில்லை என்றவர், இரண்டு நிமிடங்களில் தூங்கிப்போனதன் அடையாளமாக சன்னக் குறட்டை வந்தது.

தூக்கம் வருது என்ற எனக்குத்தான் தூக்கம் வரலை.

ஏதாவது ஒரு செயலில் இருக்கும்போது சிந்தனை என்பதற்கு இடமில்லாமல், அது காணாமல்போய்விடுகிறது. எந்தச் செயலும் இல்லாமல் படுத்திருக்கும்போதுதான் எண்ணம் மெதுவாகக் கதவைத் தட்டி, உள்ளே வந்து, பிறகு மொத்தமும் வியூபித்து விடுகிறது.

மாலை பள்ளியிலிருந்து திரும்பியதும் கார்த்திக் கேட்டது நினைவுக்கு வந்தது.

"அப்பா வந்து நம்மை ஏன் தாத்தா வீட்டில் பார்க்கலைன்னு கேட்டதுக்கு, தாத்தா மேல அப்பாவுக்கு கோபம்னு சொன்னே. இப்பதான் நாம புது வீட்டுக்கு வந்துட்டோமே. அப்பாவும் இங்கே வந்துடுவாரில்லே?"

"இல்லை கார்த்திக். அப்பா இங்கே வரமாட்டாரு."

"ஏம்மா?"

எப்படிச் சொல்லிப் புரிய வைப்பது? பிஞ்சு உள்ளத்துக்கு நியாயங்கள் புரியுமா?

"கார்த்திக், இதோ பாரு. உனக்கு அப்பாவைப் பிடிக்குமா? அம்மாவைப் பிடிக்குமா?"

"ரெண்டு பேரையும்தான் பிடிக்கும்."

"யாரை ரொம்பப் பிடிக்கும்?"

"அம்மாவைத்தான் ரொம்பப் பிடிக்கும்."

"அதனால்தான் நீ இனிமே அம்மாகடவே இருக்கப்போறே. அப்பா எதுக்கு இங்கே வரணும்?"

"அப்போ நான் அப்பாவைப் பார்க்கிவ முடியும்தா? எத்தனை நாள் ஆச்சு. அப்பாவைப் பார்த்து? அப்பா எங்கேயோ போயிருக்கார்?"

"கார்த்திக், வாரா வாரம் ஞாயிற்றுக்கிழமை மட்டும் நீ அப்பாக்கூட இருக்கப்போறே. சனிக்கிழமை சாயங்காலம் உன்னைக் கொண்டுபோய் அவர்கிட்ட விடுறேன். ஞாயிற்றுக் கிழமை சாயங்காலம் நானே வந்து கூட்டிட்டு வருவேன்."

"ஐ! ஜாலி! நீ அங்கே இருக்கமாட்டியா?"

"மாட்டேன்."

"ஏன்?"

"நீ பெரியவனானதும் புரியும்."

கார்த்திக் சீருடை மாற்றி, தம்னரில் பால் குடிக்கும்போது மறுபடி கேட்டான்: "அம்மா, உனக்கும் அப்பாவுக்கும் சண்டையா?"

"ஆமாம்."

"என்ன சண்டை?"

"உனக்குப் புரியாதுப்பா."

"சரி, யார் தப்பு செஞ்சாங்களனு சொல்லு."

"உங்க அப்பாதான்."

"என்ன தப்பு செஞ்சார்?"

"என் மனசை சாகடிச்சுட்டார், கார்த்திக்."

"அப்படின்னா?"

"அதான் சொன்னேன், உனக்கு இப்ப புரியாதுன்னு."

"அப்பா கெட்டவரா?"

"எனக்குப் பிடிக்கலை."

"அப்படின்னா எனக்கும் பிடிக்கலை. ஞாயிற்றுக்கிழமை என்னை அவரோடு அனுப்பாதே."

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

"அப்படிச் சொல்லாதே! நீ போயாகணும்!"

"மாட்டேன். நீதானே சொல்லி இருக்கே... கெட்டவரோடு சேர்ந்தா நானும் கெட்டுடுவேன்னு. நான் கெடணுமா? நல்லவன் தானே நான்?"

"உன்னை அந்த ஒருநாள் கூட அனுப்புறதுக்கு எனக்கும் இஷ்டம் இல்லைடா. ஆனா, என்ன செய்யறது? தீர்ப்பு கொடுத்திருக்காங்களே, அப்படி!"

"தீர்ப்புன்னா?"

"வாரத்தில் ஒருநாள் நீ அப்பாகூட இருக்கணும்னு உத்தரவில் சொல்லி இருக்காங்க."

"யாரு?"

"நீதிபதி. இது கோர்ட்டு உத்தரவுடா. இந்த வயசுல உனக்குப் புரியாத இவ்வளவு விசயங்களையும் உன்கிட்ட பேசவேண்டி இருக்கு. கார்த்திக், நீ எதுவும் கேக்காதே. அம்மா சொல்றபடி நடந்துக்க. கொஞ்ச நாள் போனதும் உனக்கு எல்லாம் புரியும்."

திருதிருவென்று விழித்த கார்த்திக், "சரிம்மா" என்றதில் புரியாமையும், சோகமும் கலந்திருந்தன.

சற்று நேரத்தில்-

உறங்கிக்கொண்டிருந்த கார்த்திக்கின் தலைமுடியை என் விரல்கள் மெதுவாகக் கோதின.

குனிந்து அவனை முத்தமிட்டுவிட்டுப் படுத்தேன். பிடிவாதமாக உறங்க முயற்சித்தேன்.

3

சுடிதார் அணிந்தேன். துப்பட்டாவை 'வி' மாதிரி அமைத்து, தோள்களில் 'பின்' செய்துகொண்டேன். கார்த்திக் தனது 'ஷல'வுக்கு தானே 'பாலிஷ்' செய்துகொண்டிருந்தான்.

"ரெடியா, கார்த்திக்... போலாமா?" குரல் கொடுத்தபடி

எனது சாப்பாட்டை கைப்பைக்குள்ளும், அவனுடையதை அவனுடைய சிறிய வலைக்கடையிலும் வைத்தேன்.

"போலாம்மா" என்றான். புத்தகப் பையை அவன் முதுகில் அணிவித்தேன்.

"தாத்தா எங்கேயுமா, கானோம்?"

"காலையில் நீ எந்திக்கிறதுக்கு முன்னாடியே புறப்பட்டுப் போயிட்டார், கார்த்திக்."

வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு என் வண்டியில் அமர்ந்து, கார்த்திகை முன்னால் நிறுத்திக்கொண்டு 'ஸ்டார்ட்' செய்தபொது, பக்கத்து வீட்டிலிருந்து வெளியே புறப்பட்டான், வைஷ்ணவி.

"வைஷ்ணவி, காலேஜுக்கா?" என்றேன்.

"ஆமாங்க" என்றான். அவள் அணிந்திருந்த மிடி அழகாய் இருந்தது.

"எந்த பஸ் நிலையம்?"

"நான் இந்திரா நகர் போய் ஏறுவேன். அப்பதான் உக்கார இடம் கிடைக்கும்."

"உக்காரா, உன்னை விட்டுட்டுப் போறேன். இவன் பள்ளியிலேருந்து பக்கம்தானே?"

"பரவாயில்லை. நீங்க போங்க. அஞ்சி நிமிடத்தில் நான் நடந்துடுவேன்."

"சும்மா வா" என்றேன்.

அவள் ஏறி அமர்ந்துகொண்டாள். புறப்பட்டேன்.

கார்த்திக் திரும்பி அவளைப் பார்த்து சிரிக்க, அவள் கன்னத்தைக் கிள்ளி, உதட்டில் வைத்துக்கொண்டாள்.

அவன், "அய்யோ! கன்னத்தில் பவுடர் அப்பி இருக்கு" என்றான்.

அவள் தன் கைக்குட்டையால் துடைத்து, சரிசெய்து கொண்டு, "போயிடுச்சா?" என்றாள்.

தலையாட்டினான். அவன் தலையில் வலிக்காமல் குட்டி, "படவா! இப்பவே உன்னிப்பா 'சைட்'

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

அடிக்கிறியா, நீ?" என்றான்.

வைஷ்ணவி என்ன சொப்பு உபயோகிக்கிறாள் என்று கேட்க வேண்டும் போல் இருந்தது. இனிய மனம். ஷாம்பு போட்ட கூத்தலில் ஒரே ஒரு பூ முடியை அலை அலையாய் பறக்க விட்டிருந்தான்.

நான் அவளின் அழகை மனதுக்குள் வியந்துகொண்டிருக்க, "நீங்க சுடிதாரிலேயும் அழகா இருக்கீங்க. பார்த்தா கல்யாணமாகி, பின்னை பெத்தவங்க மாதிரியே தெரியலை. ரொம்ப இளமையா இருக்கீங்க" என்றான், அவள்.

"முப்பது முடிஞ்சிடுச்சி, வைஷ்ணவி."

"நீங்களே சொல்லிக்கிட்டாதான் உண்டு."

"இந்த வருடத்தோடு உனக்கு படிப்பு முடியுதா?"

"ஆமாக்கா. உங்களை அக்கான்னு கூப்பிடலாமில்லே?"

"தாராளமா கூப்பிடு. உன் வயசுல சியாமளான்னு ஒரு தங்கச்சி எனக்கு இருக்கா."

"என்ன பண்ணுறாங்க?"

"பிளஸ்டீ முடிச்சுட்டு, சமையல் பண்ணுறாங்க!"

"அது 'பெஸ்ட்'! என்னை எடுத்துக்கங்க. பட்டப்படிப்புடன் திப்பாட்டப்போறேன். ஆனா, தொடர்ந்து படிக்கணும்னும் ஆசை. படிச்சா அப்படி முழு ஈடுபாட்டோடு அந்தத் துறையில கடைசிவரைக்கும் படிக்கணும். வெறும் பட்டப்படிப்புக்கு இன்னைக்கு என்ன மரியாதை இருக்கு? நானும் கல்லூரியில் படிச்சிருக்கேன்னு வேணும்னா சொல்லிக்கலாம். உங்க தங்கச்சி செஞ்சது சரி."

"ஏன், நீ மேல படிக்கலாமே? என்ன பிரச்சினை?"

"பணம்தான் பிரச்சினை. இந்தப் படிப்பே வேணாம்தான் அப்பா சொன்னார். நான்தான் கெஞ்சிக் கூத்தாடி சம்மதம் வாங்கினேன். இதுக்குமேல கண்டிப்பா படிக்க வைக்கமாட்டார். இப்பவே என் ஜாதகத்தை ஜோசியர்கிட்ட காட்டி கல்யாண வேளை வந்துடுச்சான்னு கேக்க ஆரம்பிச்சுட்டார்."

"பின்னே என்ன? ஜாலிதான்."

"கம்மா கிண்டலுக்காக சொல்லாதீங்கக்கா. கல்யாணம் கிறது நிஜமாவே ஜாலியா?"

என் உற்சாக மனநிலை 'பிள்கம்' வெடிப்பது போல் வெடித்தது. இந்தக் கேள்விக்கு என் அனுபவத்தை வைத்து உண்மையான பதில் சொல்லவேண்டுமென்றால், என்ன சொல்வது?

நான் யோசிக்கும் முன்பே அவள் சொன்னாள்: "அமைகிற கனாவனைப் பொறுத்ததுதான், அது. இல்லையாக்கா?"

நான் ஆமோதித்து, தலையசைத்தபடி வண்டியைக் கவனமாக ஓட்டினேன்.

"அது ஒரு ஆபத்தான உண்மைதானே? அதிருஷ்ட குலக்கல் மாதிரிதானே? நம்ம கல்யாண முறையில் எவ்வளவு பெரிய பலவீனமானது, இது! 'உனக்கு தாலிகட்டப்போற இந்த கணவன் ரொம்ப நல்லவர், உன்னைக் கடைசிவரைக்கும் நல்லா வைச்சிருப்பாரு'ன்னு யாராச்சும் நூறு சதம் உத்திரவாதம் தரமுடியுமாக்கா?"

'நாங்க விசாரிச்ச வரைக்கும் மாப்பிள்ளை நல்லவரனு தெரியுது. வாழ்க்கை நல்லா இருக்கும்'ன்னு ஒரு நம்பிக்கை வார்த்தைதான் தரமுடியும். நம்பிக்கை வார்த்தைக்கு இந்த நாட்டுல ஏது பஞ்சம்? குட்டிச் சுவர்லேருந்து தீப்பெட்டிலேர்ந்து எல்லா இடத்திலேயும் அது கிடைக்கும். நிஜத்தை சந்திக் கிறதென்னவோ அந்தப் பொண்ணுதானே? நுழையற குகைக்குள்ளே புதையலும் இருக்கலாம். புலியும் இருக்கலாம். புதையலை நினைச்சி உள்ளே போய், புலி அடிச்சிடுச்சின்னா பாதிப்பு யாருக்கு?

இந்த நம்பிக்கைவாதிங்க வந்து 'அச்சச்சோ'ன்னு சொல்றதைத் தவிர வேறென்ன செய்வாங்க? காயமும் வலியும் அவளுக்குத்தானே? சிலருக்கு புலி அடிச்சி காயத்தோடு திக்கலாம். சிலருக்கு உயிரே போயிடலாமில்லையா?"

என் மனதின் குரலாய் அவள் பேசிக்கொண்டு வந்ததில் ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

எனக்குள் ஏதோ ஒரு ஆறுதல் ஏற்பட்டது.

"அழகு நிலையத்தையும், நடனத்தையும் பற்றிப் பேசவேண்டிய பருவத்தில் இத்தனைப் பக்குவமாக வாழ்க்கையின் பயத்தையும், யதார்த்தத்தையும் இவள் ஏன் பேசுகிறாள்?"

"இதையெல்லாம் நினைச்சுப் பார்த்து 'என்னை மேலே படிக்க வைக்கலைன்னாலும் பரவாயில்லை, கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்துடாதீங்க. எனக்கு கல்யாணம் வேணாம்'னு விட்டுல சொல்லிப் பார்த்தேன். ஒரு வாரத்துக்கு அப்பா 'டோஸ்' விட்டாரு. ரெண்டு வாரத்துக்கு அம்மா அழுதாங்க.

என்னமோ பண்ணுங்க. 'என்னை கரைசேர்க்கிறதா சொல்லி கடல்வேர்ந்து எடுத்து குளத்தில் போடாம இருந்தா சரிதான்'னு சொன்னேன். ஒருத்தருக்கு பத்து பேரை விசாரிச்சி நல்லப் பையனாப் பார்த்து கட்டி வைக்கிறாங்களாம். எனக்கு பயமாததான் இருக்கு."

"நீயே சொன்னியே... அமையற கணவனைப் பொறுத் ததுன்னு! நல்ல கணவனா அமைவார்னு நம்பேன். நம்பிக்கை தானே வாழ்க்கை! நீ நுழையற குகைக்குள்ளே புலி இருக்கணும்னு ஏன் எதிர்பார்க்கிறே? உன் நோக்கம், புறையலாக இருக்கட்டும். புலி வந்தா சமாளிக்கிறதுக்கான தைரியத்தோடு போ!"

"அய்யோ! உங்ககிட்ட பேசமுடியாது போலிருக்கே."

"அதுசரி... கல்யாணத்தில் ஏன் இவ்வளவு பயம் வந்திச்சு? உனக்கு வேண்டியவங்க யாராச்சும் பாதிக்கப்பட்டிருக்காங்களா?"

"எனக்குத் தெரிஞ்சி எத்தனையோ பேர்! ஏதோ உங்களுக்கு நல்லவிதமா வாழ்க்கை அமைஞ்சிடுச்சின்னா உலகத்தில எல்லாரும் கல்யாணம் பண்ணி அப்படித்தான் சந்தோசமா வாழ்ந்துட்டிருக்காங்கன்னு நினைச்சிங்களா?"

எனக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அடக்க முடியவில்லை.

"ஏன்கா சிரிக்கிறீங்க?"

"ஒண்ணுமில்லை" என்றேன்.

கார்த்திக்கை அவனது பள்ளியில் இறக்கி விட்டுவிட்டு, "கார்த்திக், பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் அதோ பாரு. அந்த சிலை கிட்டே உக்காந்திரு. அம்மா வந்து கூப்பிட்டுக்கிறேன். நல்லா தண்ணி குடிக்கணும். தேத்து தண்ணி அப்படியே இருந்திச்சு. சரியா?" என்றேன்.

தலையாட்டிவிட்டு, டாட்டா காட்டிவிட்டு அவன் நடந்தான். ரிக்ஷாவிலிருந்தும், வேனிலிருந்தும், கார்கனிலிருந்தும் திறைய குழந்தைகள் இறங்கி உள்ளே சென்றதில் அவன் கலந்து போனான், "எவ்வளவு புத்தகம் கமக்கிறாங்க பாருங்க! பாவம்!" என்றான், வைஷ்ணவி.

"இன்னறய இளைய தலைமுறையோட முதுகெலும்பை நல்லா 'ஸ்டிராங்' பண்ணி வளர்க்கிறதுக்காகத்தான் ஒரு மூட்டை மாதிரி கொண்டாரச் சொல்றோம்னு ஒரு பள்ளி முதல்வர் தமாசா சொன்னாராம்" என்றேன்.

"பள்ளிக்கூடத்தில் இருக்கிற கட்டுப்பாடும், விதிகளும் கல்லூரிக்கு படிக்க வந்துட்டா அடியோடு மாறிடுது. எவ்.கே.ஜி. குழந்தை புத்தக மூட்டை சுமந்துட்டுப்போகுது. பி.எஸ்சி. படிக்கிற என்னைப் பாருங்க. ஒரே ஒரு நோட்டுடன் காலேஜுக்கு போறேன். பாடத்திட்டமும் சரியில்லை. நடைமுறை விதிகளும் சரியில்லை."

"பேசாம பல்கலைக்கழக துணைவேந்தராக உன்னைப் போட்டுடலாம் போலிருக்கே" என்றேன்.

மறுபடி வண்டியை 'ஸ்டார்ட்' செய்தேன். பஸ் நிறுத்தம் போகும் வழியெல்லாம் ஏனோ அவன் அமைதியாகவே வந்தான். நானும் அதைக் கலைக்க விரும்பவில்லை.

இடம் வந்ததும் இறங்கிக்கொண்டவன், குனிந்து தன் முகத்தை பிரதிபலிப்பு கண்ணாடியில் ஒரு தரம் பார்த்துக்கொண்டு, "ரொம்ப நன்றிக்கா. நீங்க புறப்படுங்க" என்றான்.

அரை வட்டமடித்துத் திருப்பி, மந்தைவெளி நோக்கி வாகனத்தைச் செலுத்தினேன்.

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

பாங்கியில் வேலை அதிகமிருந்தது. இன்னும் கம்ப்யூட்டர்கள் வராத கிளை என்பதால் ஒவ்வொன்றுக்கும் பெரிய லெட்ஜர்களை புரட்டி, 'எண்டரி' போட்டு, சரிசெய்து, பாஸ் புத்தகங்களில் பதிவு செய்து முடிப்பதில் சிரமம் இருந்தது.

சேமிப்பு கணக்கு மேசை என்னுடையது. பாங்கியின் வாடிக்கையாளர் நேரம் காலை ஒன்பது முதல் ஒரு மணி வரை. அதுவரை என்னால் இந்தப் பக்கம், அந்தப் பக்கம் அசைய முடியாது.

ஏதாவது போன் வந்து பேசிவிட்டு வந்தால்கூட அதற்குள் என் மேசைக்கு முன் ஒரு சின்ன வரிசை உருவாகிவிடும்.

இன்றைக்கும் வேலை அப்படித்தான் இருந்தது.

வலையடித்த கேசியர் கேபினிலிருந்து விரல்களில் நெட்டி முறித்தபடி என்னிடம் வந்தான், வித்யா.

"சாப்பிடப் போலாமா?"

"ஓ" என்றேன். நாற்காலியைப் பின்னே தள்ளி எழுந்தேன்.

இந்த பாங்கியில் நான் மனம்விட்டுப் பழகும் ஒரே தோழி இவள். நான் விவாகரத்து வழக்கு நடத்தினது பாங்கியில் எல்லோருக்கும் தெரியும். இவளுக்கு மட்டும்தான் அந்த நிலைமைக்குப் போதவேண்டியதன் காரணமும் தெரியும். அவ்வப்போது என் மன உளைச்சல்களைப் பகிர்ந்துகொண்டதும், யோசனைகள் கேட்டதும் இவளிடம்தான்.

வசதியான பின்னணியில் உள்ளவள். பாங்கிக்கு காரில்தான் வருவாள். மேனேஜரே ஸ்கூட்டரில் வருவார். அவளைப் பொறுத்தவரை இந்த உத்தியோகம் ஒரு பொழுதுபோக்கு. வீட்டில் நிறைய நேரம் இருக்கிறது. படித்த படிப்பு வீணாகக் கூடாது. அதனால் தேடிக்கொண்ட வேலை.

கணவர் ஏதோ ஒரு சிறுதொழில் வைத்திருக்கிறார். ராமநாதன் என்று பெயர். ரொம்ப ரொம்ப அமைதியானவர். இரண்டு

மணி நேரம் அவரோடு பேசிக்கொண்டிருந்தால் மொத்தம் நான்கு வார்த்தைகள் பேசியிருப்பார். யோசித்துப் பார்த்தால் நாம் மட்டுமே பேசிக்கொண்டிருந்ததை உணர்வோம்.

வித்யா அவரை தொலைபேசியிலும், நேரிலும் 'என் மனிதர்' என்பாள். என்னுடைய பேனா, என்னுடைய குடை, என்னுடைய கைக்குட்டை போல என்னுடைய மனிதர்! எனக்குத் சொந்தமானவர். எனக்கு உரிமையானவர். வேறு யாருக்கும் அவரிடம் உரிமையோ, சொந்தமோ இல்லை.

வித்யாவுக்கு அலங்காரத்தில் நாட்டம் அதிகம். தினம் ஒரு விதமாக கூந்தல் அலங்காரம் செய்துகொண்டு வருவாள். வீட்டில் ஒரு பிரேராவில் ஐந்துக்கும் அதிகமான 'லிப்டிக்' களை அவள் காட்டிப்போது நான் மயங்காத குறை.

என்னுடைய கல்யாண வரவேற்பின்போது என்னை அலங்காரித்தவள் வித்யாதான். யாராவது பாங்கிக்கு தலை கலைந்து, சரியாய் அலங்காரம் செய்துகொள்ளாமல் வந்துவிட்டால் பிடிபிடியென்று பிடித்துவிடுவாள்.

"எப்பவும் அற்புதமாக இருக்கவேணாமா? நம்மைப் பார்க்க கிறவங்களுக்கு ஒரு புத்துணர்ச்சி ஏற்படணும். அழுது வடியறதுன்னா எதுக்கு வெளியில் புறப்பட்டு வரணும்?"

'நியாயம்தான்' என்று சொல்கிற எல்லோரும் அவள் முதுகுக்குப் பின்னால் 'ரொம்பதான் அலட்டிக்கிறா' என்று சொல்லாமல் விட்டதில்லை.

அவள் முதுகுக்குப் பின்னால் பேசாத ஒரே ஆள் இந்த பாங்கியில் நான் மட்டும்தான்.

எனக்கென்னவோ அவளைப் பிடிக்கும். அவளுடைய நியாயங்களும், தர்க்கங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளுபவைகளாகவேபடும்

வித்யாவும் நானும் பாங்கியின் மாடிப் பகுதியில் தனியாக இருந்த உணவு அறைக்கு வந்து, ஒரு மேசையில் அமர்ந்து, அவரவர் 'பாக்ஸ்'களை திறந்து வைத்துக்கொண்டு, அவள் பாத்திர மூடியில் நான் கொண்டுசென்றதில் பாதியை வைக்க, என் மூடியில் அவள் கொண்டுவந்ததில் பாதி வைத்தாள்.

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

ஆயா எங்கள் இருவருக்கும் தம்ளர்களில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு விலகினாள்.

"எப்படி இருக்கு. புது வீடு?" என்றான் சாப்பிட்டபடி, வித்யா.

"நல்லா சவுகரியமாவே இருக்கு. பக்கத்து வீட்டுக்காரங்க நல்லாப் பழகுறாங்க."

"அதான் வேணும். எங்க வீட்டுல மாடி சும்மாதான் இருக்குன்னு சொல்லியும் நீ கேக்கலை."

"உன் வீட்டுல வந்து இருக்கிறதில் எனக்கு மறுப்பே இல்லை. வித்யா. பையன் பள்ளிக்கூடம் தூரமாப் போயிடும். பள்ளிக்குப் பக்கமா இருக்கணும்னுதான் இந்திரா நகரில் வீடு பார்த்துப் போயிருக்கேன்."

"சரி விடு. பக்கத்து வீட்டுல என்ன சொல்லி வைச்சிருக்கே?"

"எதைப்பற்றி?"

"எங்கே உங்க கணவன்னு கேட்டுருப்பாங்களே... முக்கியமான கேள்வியாச்சே, அது!"

"காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு வேலை எடுத்திருக்கு. இவர் இருக்கிற கம்பெனி. அதனால் அங்கே தங்கி இருக்காரனு சொல்லி வைச்சிருக்கேன். இப்படி பொய் பேசுறது எனக்குப் பிடிக்கலை. ஆனா, நிலம் பேசினா என்னை ஒதுக்கி, தீவாக்கிடுவாங்களோன்னு பயமா இருக்கு. வித்யா."

"அது நியாயம்தான். எல்லாராலேயும் புரிஞ்சுக்க முடியாது. உன்னை ராங்கிக்காரியா நினைப்பாங்க. நிலம் அவங்களுக்குத் தெரியாது. நீ எவ்வளவு தூரம் பொறுமையாப் போனேன்னு எனக்குத்தான் தெரியும், நர்மதா. நீ சொன்னதுதான் சரி. ஆனா, கார்த்திக் உளறி வைக்காம இருக்கணும்."

"அவன் எப்படி உளறுவான்?"

"அவனை ஞாயிற்றுக்கிழமை அவர்கிட்ட விடனுமில்ல?"

"ஆமாம்."

"போய்ட்டு வந்து 'நான் அப்பா வீட்டுல நேத்து இருந்துட்டு

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

வந்தேனே'ன்னு சொல்லிட்டான்னா?"

"அப்படித் தெரிஞ்சா தெரிஞ்சுட்டுப்போகுது. வித்யா. உன்னை தெரிஞ்சு பழகுறவங்க பழகட்டும். பழகாதவங்களைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. அநாவசியமா அவன்கிட்ட 'இப்படி கேட்டா இப்படிச் சொல்லணும்'ன்னு சொல்லிக் கொடுத்து அவன் மனசைக் குழப்ப விரும்பலை. ஏற்கெனவே, அவன் கேக்கிற கேள்விகெல்லாம் என்னால் பதில் சொல்ல முடியலை. நான் சொல்ற பதிலை அவனால் புரிஞ்சுக்கவும் முடியலை."

"அவனை நினைச்சாப் பாவமாகத்தான் இருக்கு. ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்து அவர் கூட்டிட்டுப் போய்ட்டு, மறுநாள் கொண்டாந்து விடுவாரா?"

"இல்லை. அப்படித்தான் முதல்ல சொன்னாங்க. நான் குடியிருக்கிற வீட்டுக்கு அவர் வர்றதை நான் விரும்பலை. அதனால் 'சனிக்கிழமை சாயங்காலம் நானே கொண்டுபோய் விட்டுட்டு, ஞாயிற்றுக்கிழமை சாயங்காலம் நானே போய் கூட்டிட்டு வந்துடுறேன்'னு சொல்லி மாத்திக்கிட்டேன்."

கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக சாப்பிட்டோம்.

"என் கணவர் நேத்து ஒரு விருந்துக்காக 'பாரு'க்கு போயிருக்கார். அங்கே உன் கணவனைப் பார்த்தாராம்."

"மாஜி கணவனைன்னு சொல்லு."

"யப்பா! அவ்வளவு கோபம் வருதா? அதெதுக்கு மாஜி கணவன்னு சொல்லணும்? அதுகூட வேணாமே, மிஸ்டர் தேவராஜ்னு சொல்லிட்டால் போவுது. தேவராஜைப் பார்த்தாராம். திக்கமுடியாத அளவுக்கு முழு போதையாம்."

"என்னைக்குத்தான் அவர் குறைபோதையில் இருந்திருக்கார்?"

"விவாகரத்து வழக்குல தீர்ப்பாயிடுச்சு! பாவி! சண்டாளி, என்னை அம்போன்னு விட்டுட்டு என் புள்ளையும் அவனோடு இருக்கணும்னு பிரிச்சிட்டுப் போயிட்டான்னு சொல்லிப் புலம்பினாராம். அதைச் சொல்றதுக்குக்கூட முடியலையாம். கண் எல்லாம் சிவந்துபோயி, ஒரு வார தடியோடு இருந்தாராம்."

"இவரோடு விட்டுவச்சி புள்ளையையும் குடிசைக்காரனாணாமா?"

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

"இல்ல... பேசிட்டே இருந்தவர் கீழே விழுந்துட்டாராம். அப்புறம் என் கணவர்தான் கைத்தாங்கலாத் தூக்கி, காரில் வச்சி, வீட்டுல கொண்டுபோய் விட்டுட்டு வந்தாராம். வீட்டுல ஒரு வேலைக்காரன் மட்டும்தான் இருந்ததாய் சொன்னார். அவரோட சித்தப்பா, இப்ப வீட்டுல இல்லையா?"

"இல்லை. அவரோடும் சண்டை. ஒரு மாதத்துக்கு முன்னாடியே அவர் பெட்டியைத் தூக்கிட்டுப் போயிட்டார். ஏதோ சம்பளம் வாங்குற கடமைக்கு ராகவன்னு ஒரு வேலைக் காரன் மட்டும்தான் கூட இருக்கான். அவன்தான் சமையல், வீட்டுல துணை எல்லாம். தாங்கமுடியாம அவன் என்னைக்குக் கழண்டுப்பான்னு சொல்ல முடியாது."

"சரி, விடு. அதையெல்லாம் மறக்கணும்னுதானே பிரிஞ்சி வந்திருக்கே. எதுக்கு அவரைப் பற்றி இப்போ பேச்சு? ஆனா, நேத்து இரத்தினி ரொம்ப நேரம் இதைப்பற்றியேதான் என் கணவர் பேசிட்டிருந்தார். 'நல்ல மனைவி, முத்து மாதிரி ஒரு பையன்- இவங்களை வைச்சிக்கிட்டு சந்தோசமா வாழ்க்கை நடத்தத் தெரியாம இப்படி குடிச்சி சீரழிஞ்சி போறாரே... அதுவும் ஒரு என்ஜினியர்!' சொல்லிச் சொல்லி மானலை, அவருக்கு."

நான் அமைதியாக இருந்தேன். தண்ணீர் குடித்தேன்.

எழுந்து வாஷ்பேசினில் கைகழுவி, டிபன் பாக்கசையும் கழுவினேன்.

வித்யா அங்கே பத்திரிகை கிளப்பில் வாங்கிப் போடப் பட்டிருந்த பத்திரிகையை எடுத்துக்கொண்டு, மின்விசிறிக்கு அடியில் உட்கார்ந்து புரட்டத் தொடங்கினாள்.

நான் கண்ணாடி ஜன்னலின் கதவை நகர்த்திவிட்டு, சாலையில் வாகனப் போக்குவரத்தை வேடிக்கைப் பார்த்தேன்.

செங்கல் ஏற்றிச் சென்ற ஒரு லாரியில் செங்கல்கள் மேல் துண்டு விரித்து ஒரு ஆள் நிம்மதியாக உறங்கிக்கொண்டு போனான்.

ஒரு 'பைக்'கில் ஒரு இளைஞனும், இளம்பெண்ணும் 'விர'ரென்று கடந்து போனார்கள். அவள் கை அவன் வயிறை

வளைத்திருந்தது. பார்த்ததும்...

"நர்மதா..."

"ம்..."

"ரோட்டுல நிறைய பள்ளம் இருக்கு. கீழே விழுந்துடப்போறே... என்னைப் பிடிச்சுக்கோயேன், கெட்டியா."

"நான் பத்திரமாத்தான் உக்காந்திருக்கேன். கம்பியைப் பிடிச்சிருக்கேன்."

"சொன்னாப் புரிஞ்சுக்கமாட்டியா? கம்பியைப் பிடிச்சிக்கிட்டு வர்றதால எதாச்சும் பயன் இருக்கா? என் இருப்பை வளைச்சிப் பிடிச்சிக்கேயேன். எத்தனைபேர் அப்படி பிடிச்சிட்டுப்போறதைப் பார்க்கிறே இல்லே?"

"ஊகம்... வேணாம்."

"ஏன்?"

"உங்களுக்கு கவனம் சிதறிடும்."

"நெருக்கமா உக்காருன்னாலும் ஒரு முழம் தள்ளி உக்காந்திருக்கே. இருப்பைப் பிடிச்சிக்கோன்னாலும் மாட்டேங்கிறே! உன்னை என்ன சொல்றதுன்னே புரியலை, போ! கணவனும் பொண்டாட்டியுமா போகிற மாதிரி தெரியலை, நர்மி. நான் டிரைவர். நீ பயணி மாதிரிதான் தெரியுது."

"இதுக்கெல்லாம் கோவிச்சுக்கிறீங்கனே... நீங்க கவனமா ஓட்டணும்னுதானே வேணாங்கிறேன்."

"அதெல்லாம் ஒண்ணும் கவனம் சிதறாது. ஒரு சின்ன சில்மிஷம்தானே, இதெல்லாம்? கடற்கரையில் பார்த்தியில்லே, எத்தனைப் பேர் வேடிக்கைப் பார்க்கிறாங்கன்னு... யாராச்சும் கவலைப்பட்டாங்களா?"

"உங்க சில்மிஷத்தை எல்லாம் வீட்டுக்குள்ளே வைச்சுக்கங்களேன்."

"வீட்டுக்குள்ள உன்னை உக்கார வைச்சி 'பைக்' ஓட்டச் சொல்றியா?"

"சரி, போக்குவரத்து குறையட்டும். ரோட்டுல யாரும் ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

வராதப்ப கை வைச்சுக்கிறேன்."

"நர்மி, இங்கே பாரு... இப்ப போக்குவரத்தே இல்லை. முன்னாடியும், பின்னாடியும் வேறு வண்டியே இல்லை."

"விடமாட்டீங்களே, சரி!"

"குகம்! ஆகா, இது குகம்! கட்டிலைத் தவிரவும் சின்ன சின்னதா எவ்வளவு சொர்க்கம் இருக்கு பாரு!"

"கூச்சமா இருக்கு. இந்த மாதிரியெல்லாம் பேசாதீங்க."

"சரி, பேசலை. நீ கையை எடுத்துடாதே."

பஸ்சின் ஆரன் சத்தத்தில் கலைந்தேன்.

அந்த சந்தோச சந்தர்ப்பங்கள் அவ்வளவுதானா? எத்தனை இனிய நாட்கள்!

அவர்தானா இப்படி மாறிப்போனார்?

சாலையில் கறுப்பு 'பேட்ஜ்' குத்திக்கொண்டு இருபது முப்பது பேர் அமைதி ஊர்வலம் போனார்கள். துக்கமா, எதிர்ப்பா என்று புரியவில்லை. அவர்கள் பிடித்திருந்த வாசகம் எழுதப்பட்ட தட்டிகளை நான்காவது மாடிவருந்து படிக்க முடியவில்லை.

சாலையோரத்தில் ஊர்வலம் முடிவதற்காக அந்தத் தம்படு காத்திருந்தனர். இருவரின் கைகளிலும் துணிக்கடை விலாசம் தாங்கிய பிளாஸ்டிக் பைகள். அவர்களைப் பார்த்ததும்...

"இந்த ரெண்டு சேலையுமே உங்களுக்கு ரொம்ப பாந்தமா இருக்கும், மேடம். ரெண்டையுமே எடுத்துக்கங்களேன்."

"இல்லை. ஒண்ணு போதும். இந்த ரெண்டுல... ஏங்க... ஏம்மா இங்கே இருந்த என் கணவர் எங்கே?"

"அதோ அங்கே நிக்கிறார், பாருங்க."

"என்னங்க நீங்க... சேலை தேர்வு பண்ணிட்டிருக்கிறப்ப திடீர்னு தள்ளிப்போயிட்டிங்க. இங்கே நின்னு என்ன பண்ணுறீங்க?"

"அதோ பாரு நர்மி, பொம்மைக்கு சேலை கட்டிவிட்டு கிட்டிருக்கான் பாரு."

"குகம்! அதைப்போய் வேடிக்கைப் பார்த்துகிட்டிருக்கீங்

களா? வாங்க. நான் ரெண்டு எடுத்து வைச்சிருக்கேன். ரெண்டுல எதுன்னு முடிவு பன்றதுக்கு உதவி பண்ணுங்க."

"கொஞ்சம் இரு. என் நண்பன் ஒருத்தன் சொன்ன யோசனை சரியானனு பார்த்துட்டு வந்துடுறேன்."

"என்ன சொன்னார், உங்க நண்பர்?"

"பொம்மைக்கு சேலை கட்டிவிடுறவன் கை கம்மா இருக்காது. பொம்மைன்னு தெரிஞ்சும் சில்மிஷம் பண்ணிக் கிட்டேதான் கட்டிவிடுவானனு சொன்னான். இவன் அப்படித்தான் கட்டுறானானனு பார்க்கிறேன்."

"நல்லா இருக்கு, உங்க ஆராய்ச்சி! வாங்களன்னா..."

"ஜாக்கெட் மாட்டிவிடப் போனான், அவன். நல்ல நேரத்தில் நீ இழுத்துகிட்டு வந்துட்டே, சரி. எந்தச் சேலை?"

"இது ரெண்டும்தான் தேர்வு பண்ணினேன்."

"ரெண்டுமே நல்லா இருக்கே."

"அதான், எதை எடுக்கிறதுன்னு குழப்பம்."

"ரெண்டையுமே எடுத்துக்கோ."

"ஒரு சேலை எழுநூத்தி நாப்பது ரூபாய்க்கு."

"பரவாயில்லை, என்ன இப்போ? எனக்குப் பிடிச்சிருக்கில்லே?"

"இல்லைங்க... வேணாம். திருமண நாளுக்கு ஒரு சேலை போதும்."

"என்ன நர்மி, இது? வாங்கிக்க. பிரச்சினை இல்லை."

"நீங்க மட்டும் ஒரே ஒரு பேண்ட், சட்டை எடுத்திருக்கீங்க. நான் மட்டும் ரெண்டு எடுத்துட்டா எனக்குக் கஷ்டமா இருக்கும். நீங்களும் இன்னொரு துணி வாங்கிக்கிறீங்களா?"

"கிரெடிட் கார்டுகூட கொண்டுவரலைம்மா. ரெண்டு சேலை எடுத்தா கையிருப்பு தாங்கும். எனக்கு இன்னொரு துணி வாங்குறதுன்னா பத்தாது."

"அப்ப எனக்கும் வேணாம்."

"அசடு! வீட்டுல இருக்கிறவளா இருந்தாப் பரவாயில்லை.

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

பாங்கிக்கு தினம் ஒரு சேலை கட்டி, எல்லாமே பார்த்த சேலையா இருக்கு. பரவாயில்லைமமா. வாங்கிக்க.
"கோபமில்லையே?"

"என்ன கேள்வி, இது? யாருக்காக சம்பாதிக்கிறேன்? உணக்காக செலவு பண்ணுறதில் ஏற்படுற சந்தோசத்தைப் புரிஞ்சுக்க மாட்டேங்கிறியே! இப்ப நீ ஒரே ஒரு சேலை எடுத்துக்கிட்டுப் புறப்பட்டாத்தான் நான் கோபப்படுவேன்."

கிடைத்த ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அன்பை அள்ளி அள்ளிக் கொட்டிய உங்கள் மனமா அரக்கத்தனமாக மாறியது? யோசித்தால் விசித்திரமாகவும் இருக்கிறது. சிலநேரம் நம்பக்கூட முடியவில்லை. எல்லாமே கனவு போலவும், இதோ நான் தூக்கம் முடிந்து விழித்துக்கொள்ளப்போவது போலவும் ஒரு பிரமை.

என் தோளில் கை வைத்து, "போலாமா?" என்றான், வித்யா.
"ம்" என்று நடந்தேன்.

தொடர்புகளைத் துண்டித்துவிடலாம். துண்டித்தாயிற்று.

நினைவுகளை? என்னைத் துரத்தியடிக்கப்போகிற அவற்றை என்ன செய்யப்போகிறேன்?

ஒரு பெருமூச்சுடன் என் நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு, பெரிய நோட்டை திறந்துகொண்டேன்.

5

சியாமளாவின் அம்மா அறிமுகப்படுத்தி வைத்துவிட்டு, "மத்த விபரமெல்லாம் நீங்க பேசிக்கங்க" என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றதும், என் எதிரே பவ்வியமாக நின்றிருந்த கப்பம்மாவைப் பார்த்தேன்.

நாற்பது வயதிருக்கும். கறுப்புதான். ஆனால், முகத்தில் ஒரு களை இருந்தது. அம்பது பைசா அளவில் சூய்குயம்பொட்டு வைத்து, கொண்டை போட்டிருந்தான். ஊதாநிற தூல் சேலை

கட்டியிருந்தான். ஜாக் கொட்டின் தோள்பட்டையில் ஒரு அங்குலம் அளவுக்கு தையல் பிரிந்திருந்தது.

சிகப்புக் கல் வைத்த மூக்குத்தி, கொண்டையில் சுதம்பம், வெற்றிலை போடுகிற பழக்கம் உள்ளவன் என்பதை வாயும், இடுப்பில் செருகியிருந்த சுருக்குப் பையும் சொல்லின. ரப்பர் செருப்புகளை வீட்டு வாசலில் விட்டுவிட்டு வந்திருந்தான். கைகளில் கண்ணாடி வளையல்கள், கால்களிலும் கைகளிலும் நகங்கள் வெட்டப்பட்டு, சுத்தமாய் இருந்தன.

முதல் பார்வையிலே சிலரைப் பிடிக்கும். இவனைப் பிடித்தது. "எவ்வளவு சம்பளம் எதிர்பார்க்கிறே, சுப்பம்மா?" என்றேன்.

"என்னென்ன வேலைக்கானு முதல்ல சொல்லுமமா."

"எல்லா வீட்டுலேயும் உள்ள வேலைதான். ரெண்டு வேளை வீடு கூட்டணும். பாத்திரம் கழுவணும். துணி துவைக்கணும். கடைக்குப் போய் எதாச்சும் சாமான் வாங்கிட்டுவரச் சொன்னா வாங்கிட்டு வரணும். இந்த வீட்டுல நானும், என் பையனும் ரெண்டே பேர்தான். அதனால, துணி நிறைய விழாது. ஞாயிற்றுக்கிழமை மட்டும் வீட்டை ஒட்டடை அடிச்சி, ஜன்னல் எல்லாம் துடைச்சி, கழுவித் தரணும்."

"ரெண்டு வேளை காப்பி கொடுத்துமமா. காலையில டிபன் கொடுத்துடு. சம்பளம் ஆயிரம் ரூபா. உன் மனசு கோணாம செய்வேன். என்கிட்ட வேலை சுத்தமா இருக்கும். பொய், திருட்டு இருக்காது. பழகிட்டேன்னா உசரைக் கொடுத்துடுவேன்மமா. காசு என்னம்மா காசு? மனுசங்கதான் முக்கியம். நீங்க சைவம்தானே?"

"சுத்த சைவம்."

"நல்லதாப் போச்சு. நானும் சைவம்தான்."

"உனக்கு வீடு எங்கே சுப்பம்மா?"

"காமராஜ் தெரு பக்கத்தில வீட்டு வசதி வாரிய வூடுதான். என்னையிலேருந்தும்மா வேலைக்கு வரணும்?"

"நாளையிலேருந்தே வாயேன். உக்காரு. காப்பி தர்றேன். குடிச்சுட்டுப் போ."

தரையில் ஓரமாக உட்கார்ந்தான். சுப்பம்மா. உட்காருவதற்கு முன்பு அவளருகில் காற்றில் சுற்றிக்கொண்டிருந்த ஒரு ரோமக் கற்றையை எடுத்துச் சுருட்டி, ஓரத்திலிருந்த குப்பைக்கடையில் போட்ட செய்கை என்னைக் கவர்த்தது.

காப்பி போட்டு கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு, நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு, அவன் தூக்கிக் குடிக்கும் பாங்கை ரசித்தேன்.

"ரொம்ப நல்லா இருக்கும்மா, காப்பி. என்ன காப்பி தானும்மா?"

"டிகாஷன்ல இறக்கினது. நானே காப்பிக்கொட்டையும், சிக்கரியும் வாங்கிக் கொடுத்து அரைச்சுக்குவேன்."

"நிசமா நல்லா இருக்கு. இந்த காப்பியிலே உன் லூட்டுக்காரரை மடக்கிப் போட்டுருப்பியே, நீ" என்று சிரித்தான்.

எனக்கு அவன் பேச்சு ஆச்சரியத்தைத் தந்தது.

"நர்மி... கையைக் கொடு."

"எதுக்குங்க?"

"கொடேன். கழட்டி எடுத்துக்கப்போறேனா?"

"சரி. ம... என்ன இப்போ?"

"இச்!"

"என்னங்க, இது?"

"இவ்வளவு குப்பரா காப்பி போட்ட உன் கைக்கு ஒரு முத்தம் கொடுக்கணும்னு தோணிச்சு. அதான் கொடுத்துட்டேன்."

"நல்லா இருக்கு."

"நிஜமா சொல்றேன் நர்மி. நீ காப்பி நிடினர். எல்லாருக்கும் அற்புதமா காப்பி போட வராது. நேத்து நான் எடுத்துட்டுப்போன பிளாஸ்திக்வேர்ந்து என் நண்பர்கள் ரெண்டு பேரு எடுத்துக் குடிச்சாங்க. அரை மணி நேரத்துக்கு அந்த காப்பியைப் பற்றிதான் பேச்சு. 'என் பொண்டாட்டி பாங்கியில் கணக்கும் நல்லாப் போடுவா. சமையலறையில் காப்பியும் நல்லாப் போடுவா'ன்னு பெருமையா சொன்னேன்."

"ஐஸ் வைச்சது போர்துமே."

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

"நிலுமா! மனசிலேர்ந்து சொன்னா 'ஐஸ்'ன்னு சொல்றே பார்த்தியா?"

"சரி... சரி! இப்ப நான் நன்றி சொல்லணுமா?"

"நான் பாராட்டை எப்படிச் சொன்னேனோ அதே பாணியில் நீயும் சொன்னாப் போதும். ஆனா, கைக்கு பதிலா கன்னத்தில் சொல்லு."

"அய்யோ... ஆளை விடுங்க."

"கொடுத்துடு, விட்டுடுறேன்."

மின்விசிறி காற்றில் குறுமேசை மேலிருந்த செய்தித்தாளில் முனைகள் படபடத்துக்கொண்டிருக்க...

"நாளைக்கு சனிக்கிழமை. பரவாயில்லையா?" என்றான். சுப்பம்மா.

முதல்முறை என்பதால் அப்படி கேட்டிருக்கிறாள் போலிருக்கிறது.

"அதனால் என்ன?"

"சிலபேர் எல்லாத்துக்கும் நல்ல நாள் பார்ப்பாங்க, அதனால் கேட்டேம்மா."

"பத்து பஞ்சாங்கம் பார்த்து, நாலு ஜோசியரைக் கேட்டு கல்யாணத்துக்கு நாள் குறிச்சும் கல்யாணத்தன்னைக்கு புயலும், மழையும் அடிச்சு மாப்பிள்ளையும் பொண்ணும் மண்டபத்துக்கு வந்துசேரமுடியாமல் போனதெல்லாம்கூட நடத்திருக்கு சுப்பம்மா. மனசு நல்லா இருந்தா சரிதான்."

"சொன்னியே, நாத்துல ஒரு பேச்சு" என்ற சுப்பம்மா, காப்பி தம்ளரை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டின் பின்புறம் சென்று, அதைக் கழுவி தன் சேலை முந்தானையில் துடைத்து, சமையலறையில் வைத்துவிட்டு வந்து, மறுபடி அதே இடத்தில் அமர்ந்து தன் கழுக்குப் பையை எடுத்துக்கொண்டபடி, "ரெண்டு வெத்தலை போட்டுட்டுப் போயிடுறேன்" என்றான்.

"கண்ட இடத்தில் துப்பி வைக்கமாட்டேன். கவலைப்படாதே. அந்தப் பாவி மனுசன்கிட்டேர்ந்து ஒட்டிக்குச்சு, இந்தப் பழக்கம்.

நிறுத்த முடியலை" என்றான். நான் கேட்காமலே.

"என்ன பண்ணுறாரு, உன் வீட்டுக்காரரு?" என்றேன்.

"அந்த ஓடுகாலிப் பயமவன் இப்ப எங்கே இருக்கானோ, என்ன பண்ணுறானோ? யாருக்குத் தெரியும்?"

"என்ன சொல்றே, நீ? உன்னோடு இல்லையா?"

"முணு வகுடமாச்சுமமா. வீட்டுட்டு ஓடிப்போயிட்டான். நல்லாததான் இருந்தான். மக்கடையில் மாஸ்டர். தினத்துக்கும் எழுபத்தஞ்சு ரூபா சம்பளம். நான் வீட்டுலே ஒரு கிரைண்டரு வாங்கிப்போட்டு. பத்து வீட்டுக்கு மாவு அரைச்சிக் கொடுத்திட்டிருந்தேன். சந்தோசமாததான் இருந்தோம். வந்தா ஒரு சக்களத்தி. அந்தாளை மயக்கிப் போடுறதுக்குன்னு! என் வயத்தில் அடிக்கிறதுக்குன்னு!"

ஒரு ஓட்டலுக்கு சட்னி அரைச்சிக் கொடுக்கிறதுக்கு வந்தவ, இந்த மனுசனை மடக்கிப் போட்டுட்டா. இந்தாளு ஒரு நாளு சொல்லாம கொள்ளாம அவளை இழுத்துக்கிட்டு ஓடிப்போயிட்டான். குடும்பம் எக்கேடு கெட்டாலும் சரி, யாரு நாதியத்து நடுரோட்டுல நின்னாலும் சரின்னு அவன்பாட்டுக்கு சின்ன வயசுக்காரியோடு போயிட்டான்மமா. நான்தான் கெடுத்து லோல்படுறேன். எங்கே இருக்கான்னு எந்தத் தகவலும் இல்லை."

கஷ்டமாக இருந்தது.

நான்தான் வாழாதவன் என்றால், எனக்கு வந்து அமைகிற வேலைக்காரிகூடவா அதேமாதிரி அமைய வேண்டும் என்று நினைக்கையில் சிரிப்புக்கூட வந்தது.

"எத்தனைப் பிள்ளைங்க, உனக்கு?"

"ரெண்டு பசங்க, ஒரு பொண்ணு. பெரிய பையன் 'லைசென்க' எடுத்து வாடகைக்கு ஆட்டோ ஓட்டுறான். சின்னவன் ஒரு எலக்ட்ரிக் காண்ட்ராக்டர்கிட்ட எடுபிடியாப் போய், எலக்ட்ரிக் வேலை கத்துகிட்டிருக்கான். சின்னவ நாலாம் வகுப்பு படிக்கிறா, கார்ப்பரேஷன் பள்ளியில்.

அப்பன்தான் ஓட்டுதல் இல்லாமப் போயிட்டாலும் பசங்க ரொம்ப பாசமா இருக்கானுங்க. கொஞ்சமோ நஞ்சமோ ரெண்டுப்

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

பசங்களும் வீட்டுக்கு காசு தீர்றாங்க. என்னை வேலை செய்ய வேணாமனுதான் சொல்லுறானுங்க. எனக்குதான் மனசு கேக்கலை. இது, வேலை செஞ்சி செஞ்சி பழக்கப்பட்ட உடம்பு. சும்மா வீட்டுல உக்காந்தா பிடிக்காது."

கப்பம்மா கையூன்றி எழுந்துகொண்டாள்.

"அப்ப காலையில் வந்துடுறேன்மா, எத்தனை மணிக்கு வரணும்னு சொல்லு."

"நானும், பையனும் எட்டே முக்காலுக்கு வீட்டைவிட்டு புறப்பட்டுடுவோம்."

"அப்போ ஒரு ஆறரை, ஏழுக்குள் வந்தா சரியா இருக்கும். வாசல் தெளிச்சி, கோலம் போடுறதும் நானே செஞ்சிடுறேன். தீ செய்யவேணாம். என்னை உக்கார வைச்சி காப்பி கொடுத்தே பாரு. அதிலே உன் மனசு புரியுது. சும்மா பேசுறப்ப பேசிக்கிறேன். தீ என்ன வேலை வேணாலும் சொல்லு, செய்யுறேன். பையனை பள்ளியிலேருந்து கூட்டிட்டு வர்றதுன்னாலும் வர்றேன். என்னை உன்கூடப் பொறக்காதவன்னு நினைச்சுக்கோ."

அவள் பாசத்தோடு சொன்னதில், எனக்கு கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

கப்பம்மா போய் ரொம்ப நேரமான பிறகும் நான் எழுத்திரிக்காமல் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தேன்.

"இந்த ஆண்கள் ஏன் இப்படி தடம் மாறுகிறார்கள்?"

தன் பெற்றோரைவிட்டு, பிறந்த வீட்டு சூழ்நிலைகளைவிட்டு, புதிய அன்புக்காக- புதிய சூழ்நிலைகளுக்குத் தயார்படுத்திக் கொண்டு எத்தனை நம்பிக்கையோடு வருகிறாள், பெண்!

அவளை அலட்சியப்படுத்தவும், கிழிந்த துணி போல பாவித்து தூக்கி வீசவும் எப்படி மனசு வருகிறது?

குற்ற உணர்ச்சியே வராதா? நியாயங்களே புரியாதா?

ஒரு கன்னிப் பெண் தன் கல்யாண வயதில் எதிர்கால கனவுகளோடு காத்திருத்ததெல்லாம் கடந்தகாலமாகிப்போய், எதிர்கால கவலைகளோடு பயந்திருப்பதுதான் நிகழ்காலமாகிப்

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

போனதில் தப்பு யார் மீது?

வைஷ்ணவி என்ன சொன்னாள்? வரப்போகிற தன் கணவர் எப்படி இருப்பாரோ என்ற பயத்தில் கல்யாணமே வேண்டாம் என்று நினைத்ததாகச் சொன்னாளே...

அவளை அப்படி நினைக்க வைத்தது அவள் பார்த்த, அவள் அறிந்த வாழ்க்கைகள்தானே? கப்பம்மா போல எத்தனையோ பேர்! என்னைப் போல எத்தனையோ பேர்!

கல்யாணம் என்பதை குகைக்குள் நுழைவதாய் கற்பனை செய்தது எவ்வளவு பெரிய கொடுமை!

அன்பான கணவன் கிடைத்தால், அது புதையலாம்! கொடுமையான கணவன் கிடைத்தால், அது புலி கடிப்பதாம்! நான் நுழைந்த குகையில் எனக்குக் கிடைத்ததென்ன? முதலில் புதையல்... எக்கச்சக்கமான புதையல். பெரிய முட்டை. அதைப் பிரித்து வைத்து தங்க, வைர, வைரீய ஆபரணங்களையெல்லாம் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்து பிரமித்துக்கொண்டிருக்கும் நேரம்... உரர், உரர் என்று உருமல், திரும்பிப் பார்த்தால் புலி!

அதன் பாய்ச்சலில் எத்தனை வேகம்! எவ்வளவு பெரிய போராட்டம்! எத்தனைக் கீறல்கள்! எவ்வளவு இரத்தம் சொட்டியது! கடைசியாக என் நெஞ்சைக் கிழிக்கப் போனபோது முழு வேகத்தில் திமிறிக்கொண்டு புலியிடமிருந்து கிடைத்த ஒரு சின்ன அவகாசத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, பாதி உயிருடன் ஓட்டமாய் குகையைவிட்டு வெளியே வந்திருக்கிறேன்.

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

ராணி முத்து சந்தா விவரம்

இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 275
ஒரு ஆண்டு	ரூ. 150
ஆறு மாதம்	ரூ. 80

வெளிநாடுகள்

ஒரு ஆண்டு	ரூ. 825
ஆறு மாதம்	ரூ. 475

பணம் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

மேலாளர்,
"ராணி முத்து",
சென்னை-600 007.

பார்த்த, பிரமித்த புதையெல்லாம் இனி நினைத்துப் பார்க்கும். அனுபவிக்க அல்ல! ஆனால், புலியிடமிருந்து தப்பி வந்த ஆறுதல் ஒன்று போதும் என்ற மனநிலைதான் தற்போது புலியின் ஒவ்வொரு பாய்ச்சலையும் இப்போது நினைத்தாலும் உடம்பெல்லாம் நடுங்குகிறது.

“என்னங்க இது, வீட்டுக்குள்ளே வைச்ச குடிச்சிட்டிருக்கிங்க?”

“ஏன்டி, நாளைக்குத்தானே வர்றேன்னுட்டுப் போய் எதுக்கு இன்னைக்கே வந்தே? ம... பண்பாடு இல்லாம கேள் கேக்கறியே! என்னடி சமையல்கட்டு வைச்சிருக்கே? சட்டுன்னு கிடைக்கிற மாதிரியா ஊறுகா பாட்டிலை வைச்சிருக்கே?”

“அய்யோ! என்ன ஆச்சு உங்களுக்கு? ‘எப்பவாச்சு நண்பர்களோடு பிரம்மீடும் குடிப்பேன்’னு சொன்னீங்க. இப்ப நடுவீட்டுல தனியா குடிக்கிறீங்கன்னா... அந்த அளவுக்கு இசனியனை பழகிக்கிட்டது எப்போ?”

“உஷ்! கத்தாதே! ஊறுகா பாட்டிலை எடுத்துக்கொடு.”

“முதல்ல அந்த பாட்டிலை கொடுங்க. குப்பைத்தொட்டியை கடைசிட்டு வர்றேன். நீங்க இவ்வளவு கேவலமா நடந்து குவிங்கன்னு நான் எதிர்பார்க்கலை. அந்த சனியனை கொடுங்க, இப்படி!”

“தொடாதே! எதுடி சனியன்? இதுவா? சொர்க்கம்படி, இது உனக்கு என்ன தெரியும்? சாப்பிட்டு இருக்கியா? சாப்பிட்டு பார்க்கிறியா கொஞ்சம்? ஒரு விசயத்தில அனுபவம் இல்லாம அதைப்பற்றி கிண்டல் அடிக்கக்கூடாது. வா... சாப்பிடு. அப்படி சொல்லு, சொர்க்கமா- சனியனான்னு.”

“அய்யோ! இப்படி என் கண் முன்னாடியே குடிக்கிறீங்கன்னு”

“நானாடி இதைப் பார்க்கச் சொன்னேன்? கண்ணை மூடிக்கேயன். வீட்டுல குடிச்சா பிரச்சினை வரும்னுதான் இத்தனை நாள் ‘பார்’ல குடிச்சிட்டிருந்தேன். நீ இல்லேன்னு வீட்டுல குடிச்சேன். இப்படி திடுதிப்புன்னு வந்து நிக்கிறே! ச

உண்மை ஒரு நாளாக்குத் தெரிஞ்சதானே ஆகணும்!”

“பார்’ல குடிச்சீங்களா! எத்தனை நாளா?”

“ரெண்டு மாசமா.”

“ஆபீசுக்கு போனீங்களா, இல்லையா?”

“ஏன்டி, இப்படி ஒரு சொர்க்கலோகம் இருக்கிறப்ப எவன்டி ஆபீசுக்கு போவான்? நான் ஆபீசுக்கு போய் ரெண்டு மாசமாச்சு.

உன்கிட்ட ஆபீஸ் போறேன்னு சொல்லிட்டு கிளம்பி, நேரா பாருக்கு போயிடுவேன். மிதப்பேன். போதை இறங்கினதும் மூஞ்சை கழுவிக்கிட்டு வந்துடுவேன்.”

“அய்யோ! உங்க நண்பர் வீடு கட்டிக்கிட்டிருக்காரு, அவருக்கு கடன் கொடுக்கணும்னு சொல்லி பாங்கியிலிருந்து பத்தாயிரம், பதினைஞ்சாயிரம் எடுத்ததெல்லாம் ‘பார்’ல கொண்டுபோய் கொட்டுறதுக்குத்தானா?”

“ரொம்ப புத்திசாலிடி நீ! கப்புன்னு புரிஞ்சுக்கிறே! ஊறுகா பாட்டிலை எடுத்துக் கொடுத்துட்டுப் பேசினா பரவாயில்லை.”

“சீச்சி! வெட்கமா இல்லை? இப்படியெல்லாம் நடத்துக் கிறீங்கனே! உங்க மேல எவ்வளவு மதிப்பும், மரியாதையும் வைச்சிருந்தேன்.”

“ஏன்டி... இப்ப என்ன தண்ணி போட்டுட்டு எவ கையை யாவது பிடிச்சி இழுத்தேனா? நான்பாட்டுக்கு கழுக்கமா வீட்டுக்குள்ள உக்கார்ந்து யாருக்கும் தெரியாம குடிச்சிட்டிருக்கேன்.”

“இல்ல... உங்க முட்டாள்தனமான தப்பை நியாயப்படுத்த முயற்சிக்காதீங்க.”

“என்னை திட்டுறியா? கழுதை, உதை பிச்சிடுவேன்.”

“இப்படி பொறுப்பில்லாம நடத்துக்கிறது முட்டாள்தன மில்லாம வேற என்னவாம்?”

“ஏய்! வாயை மூடுடி! வந்துட்டா பெருசா விளக்கம் கொடுக்கிறதுக்கு? என்னடி பொறுப்பில்லை? நான் சம்பாதிக்கிறேன். குடிக்கிறேன். சந்தோசமா இருக்கேன். உன்கிட்ட பணம்

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006:

கேட்டேனா? உன் நகைகளைக் கேட்டேனா? ஏன் உங்கப்பன் காகலேயா குடிக்கிறேன்? வாயை மூடிக்கிட்டு இருக்கணும். தெரிஞ்சுதா?"

"முடியாது. கொண்டாங்க அந்த பாட்டிலை!"

"ஏய்! அப்படியே குடிக்கக்கூடாதுடி. சோடா, இல்லைன்னா தண்ணி கலக்கணும். உன்னால் முடியாது. வயிறு எரியுது ஏய்! பிடுங்காதே! வீடு! வீடுடி! கெட்ட கோபம் வரும்! விடு அட! விடுடின்னா!"

"அம்மா..."

"சொல்லிக்கிட்டே இருக்கேன். மீறிப் பிடுங்கினா அறையா என்ன பண்ணுறது? வலிக்குதா? இனிமே கேள்வி கேட மாட்டியே?"

"இதுவரைக்கும் எங்க அப்பாகூட என்னை அடிச்சதில்லை"

"உங்கப்பன் தண்ணி போட்டுக்கிட்டிருக்கிறப்ப பாட்டிலை பிடுங்கிப் பாரு. அவனும் அடிப்பான்!"

"ஏன் இப்படி மிருகத்தனமா நடந்துக்கிறீங்க?"

"முட்டாளன்னு சொன்னே. இப்ப மிருகம்ன்னு சொல்லிடுச்சி குடியுங்க. கூட நாலு பேரை வேணாலும் கூட்டிட்டு வந்து மரியாதை குறைஞ்சதுன்னா செருப்பு பிஞ்சிடும். என்ன குடியுங்க. நாலு ஊறுகா பாட்டில் வாங்கி வைச்சிடுறேன்." முறைக்கிறே? என்ன? இந்த மாதிரி கேள்வி எதுவும் கேக்கா. அறைக்குள்ளே போய் கதவை சாத்திக்கிட்டேன்னா உனக்கு விட்டாச்சுன்னு சொல்றேனே. கொஞ்சம் சிரிச்சாத்தான் தொந்தரவில்லை. எனக்கும் தொந்தரவில்லை. என்ன பண்ணுறே உள்ளே? அமுறியா? மெதுவா அழு! எனக்கு தொந்தரவா இருக்கு. ஊறுகாய் பாட்டில் எங்கே இருக்குன்னு சொல்லிட்டு அழேன்!"

அந்த நாட்களை நினைத்தால் இப்போதுகூட வியர்க்கிறேன் சிறிப் பாய்ந்த அதே புலி, பகலில் எத்தனை சாதுவாய் பகலில் தோலைப் போர்த்திக்கொண்டு...

"நர்மி..."

"....."

"நர்மி டார்லிங், எனக்குத் தெரியும். நீ என் மேல் பயங்கர"

பாத்தில் இருப்பே. கோபம்தானே?"

"....."

"வேற பொண்ணுங்களா இருந்தா 'உடனே பெட்டியைத் தாக்கிட்டுப் புறப்பட்டிருப்பாங்க. நீ பொறுமைசாலி. நான் நடந்துகிட்டேன். அடிச்சது வலிக்குதா? இன்னைக்கு வலைக்குப் போகவேணாம். கன்னத்தில் விரல் அச்சு தறியுது. எல்லாகும் உன்னை கேள்வி கேட்பாங்க. விடுப்பு பாட்டுடு. ஏய்! சாரிடா... அதான் சாரி சொல்லிட்டேன்ல? உன் பக்கம் திரும்பேன். என்கூட பேசமாட்டியா?"

"இதோ இருக்கு, சாப்பாடு! நீங்க ஆபீசுக்கு போனாலும் சரி, பாருக்கு போனாலும் சரி."

"அய்யய்யோ... சத்தியமா இன்னையிலேருந்து நான் ஆபீசுக்கு போனேன், நர்மி. அந்த சனியனை நேத்தோடு விட்டாச்சு. இனிமே ஜென்மத்துக்கும் தொடுறதா இல்லை."

"ஏன்? ஏன் நிறுத்தணும்? உங்க விருப்பம்! நீங்க சம்பாதிக்கிற பணம்! உங்க பணம்! உங்க வீடு! எங்க அப்பாவா பணம் கொடுக்கிறார்? தாராளமா பாருக்கு போய் குடிங்க. வீட்டுல குடியுங்க. நாலு ஊறுகா பாட்டில் வாங்கி வைச்சிடுறேன்." "பார்த்தியா, இப்படி சிடுசிடுக்கிறியே? அதான், உன்னைப் பிடுக்கிறேன். கொஞ்சம் சிரிச்சாத்தான் தொந்தரவில்லை. எனக்கும் தொந்தரவில்லை. என்ன பண்ணுறே உள்ளே? அமுறியா? மெதுவா அழு! எனக்கு தொந்தரவா இருக்கு. ஊறுகாய் பாட்டில் எங்கே இருக்குன்னு சொல்லிட்டு அழேன்!"

"எதுக்கு நான் சிரிக்கணும்? அந்த பாட்டிலை திறந்து அதிலிருந்து குடிக்கணும். அதில்தான் சொர்க்கம் இருக்கே. அதைவிட சந்தோசம் என்ன வேண்டிக் கிடக்குது? எதாச்சும் உங்களுக்கு இனிமே யோசனை சொன்னா அடியுங்க. உதைங்க. செருப்பாலே அடியுங்க. உங்களுக்கு அறிவுரை சொல்ல எனக்கு என்ன பரிமை இருக்கு? நான் யாரு உங்களை கேக்க?"

"சரி... நீ ரொம்ப குடா இருக்கே. இப்ப நான் எப்படிப் பேசினாலும் வெடிப்பே. சாயங்காலம் பேசிக்கிறேன். வீட்டுக்கு

வர்ப்ப எதாச்சும் வாங்கிட்டு வரணுமா?"

"பத்து பாட்டில் விஸ்கி, ரம் இன்னும் பேர் தெரியவில்லை. எனக்கு எல்லாம் வாங்கிட்டு வாங்க. பணம் இல்லைன்னா நான் தர்றேன். உங்க பையனுக்கு ஏதாவது வாங்கிக் கொடுக்கிறதை நிறுத்திடுறேன். இதை உனதிக் கொடுத்து, அவனுக்கு சொர்க்கம் காட்டுங்க."

"நான் வர்றேன்."

அவர் புறப்பட்டுப் போனதும், பதினொரு மணிக்கு அவருடைய ஆபீசுக்கு போன் செய்தபோது...

"என்ன மேடம் கேக்கிறீங்க? உங்க கணவர்தான் மருத்துவ விடுப்பில் இருக்காரே. நெஞ்சு வலி காரணமா ஓய்வு எடுக்க வேண்டியது இருக்கிறதா டாக்டர் சர்ட்டிபிகேட் கொடுத்திருக்காரே. ரெண்டு மாசமாச்சே, அவர் ஆபீசுக்கு வந்து."

"இன்னைக்கு வேலைக்குப் புறப்பட்டு வந்தார்."

"இன்னும் வரலை, மேடம்."

பன்னிரெண்டு மணிக்கு போன் செய்தபோது...

"இல்லையே. இன்னும் வரலையே..."

ஒரு மணிக்கு போன் செய்தபோது...

அதே பதில்!

மூன்று மணிக்கு போன் செய்தபோது...

"சாரி மேடம்... வரலை. அஞ்சி மணிக்கு ஆபீஸ் முடியுது இனிமேயா வரப்போறாரு? மறுபடி நீங்க போன் பண்ண வேணாம். ஒருவேளை அவர் வந்தா உங்களுக்கு போன் பண்ணிச் சொல்றேன்."

மாலை ஏழு மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்தார்- இனிப்பு, பொம்மை எல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு. ரொம்ப நெருக்கமாகச் சென்ற அருகில் நின்றபோது, நகர்ந்து நின்றார். ஆனாலும் வாடையடித்தது.

"எங்கே போயிட்டு வர்றீங்க?"

"ஆபீசுக்குதான்."

"இன்னைக்குப் பூரா ஆபீசுக்கு நாலு தடவை போன் பண்ணி சீனியர் விஜயராகவன்கிட்ட பேசியிருக்கேன், நான்."

"நான் இன்னைக்கு தேனாம்பேட்டையில் கட்டுமான வேலை தீவிர இடத்துக்குப் போயிருந்தேன்."

"தேனாம்பேட்டையில் இருக்கிறது வேலை நடக்கிற இடமா? இல்லை, நீங்க வழக்கமா போற பாரா?"

"நர்மி... அய்யோ! நான்தான் நிறுத்திட்டேனே."

"சொர்க்கம் தெரியறதுக்குத்தாங்க குடிச்சுப் பார்க்கணும். இதை தெரியறதுக்கு பக்கத்தில் வந்து நின்னாலே போதும்!

நான் வார்த்தை சொன்னீங்க? சத்தியமா தொடமாட்டேன்னு சொன்னீங்க! சத்தியம்ங்கிற வார்த்தையையே நீங்க

சாச்சைப்படுத்திட்டீங்க! உங்களை எவ்வளவு உயர்வா நினைச்சிருந்தேன்! ஏன் இப்படி மோசமாயிட்டீங்க? சேச்சே!

புட்கமா இல்லை, உங்களுக்கு? உங்க பின்னை மேல சத்தியமா சொல்லுங்க, இப்ப நீங்க பார்லேருந்துதானே வர்றீங்க?"

"....."

"சொல்லுங்க!"

"அது... வந்து..."

"உண்மையைச் சொல்லப்போறீங்களா, இல்லையா?"

"ஆபீசுக்கு போற தீர்மானத்தில்தான் புறப்பட்டேன். திடீர்னு என்னால முடியாம... இன்னையோடு விட்டுடுறேன். நாளைக்கு

மறுபடி ஆபீஸ்தான் போறேன். என்னை அப்படிப் போய்

பார்க்காதே! அதான் விட்டுடுறேன்னு சொல்றேன்ல?"

"நான் ஒரு பைத்தியக்காரி! மறுபடி மறுபடி உங்கமேல

எதுக்கு உங்க வார்த்தையை வைக்கிறேன் பாருங்க... எதுக்கு ஏமாறணும்? இல்லை, இனிமே நான்

மப்பலே! விட்டுடுவீங்களனு எதிர்பார்க்கவும் இல்லை."

"நர்மி டார்லிங், கொஞ்சம் கோப்பபடா நான் சொல்றதை..."

"என்னை இனிமே அப்படி டார்லிங்னு கூப்பிடாதீங்க. நான் இந்த வீட்டுல ஒரு வேலைக்காரி மாதிரிதான்

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

நடந்துக்குவேன். வீட்டுக்காரங்க எப்படி நடந்தாலும், எந்தக் கேள்வியும் கேக்காம தன் வேலையை மட்டும் செய்யற வேலைக்காரி மாதிரி நடந்துக்கிறேன். பொண்டாட்டிய்கிற உரிமையில் நீங்க என்னை கூப்பிடவும் தேவையில்லை. பேசவும் தேவையில்லை. எதைச் சொன்னாலும் உத்தரவாச் சொல்லுங்க. செய்றேன். இப்ப என்ன வேணும், உங்களுக்கு? என்ன விஸ்தி வேணும்னு சொல்லுங்க. கடைக்குப் போய் வாங்கிட்டு வர்றேன்!"

"இதோபாருடி! சும்மா வார்த்தையால் எகிறிகிட்டிருக்காதே! ஒரு நாளில் விட்டுட முடியாது! கொஞ்ச கொஞ்சமாததான் விடமுடியும். விடுறேன். அவ்வளவுதான் சொல்ல முடியும். நம்புனா நம்பு. நம்பாட்டி போ. எனக்கும் ஒரு மரியாதை இருக்கு. உன் காலில் விழுந்து கெஞ்சச் சொல்றியா? நான் அப்படித்தான்டி இருப்பேன்! மெதுவாதான் விடுவேன்."

இப்ப என்ன செய்யணுங்கிறே? பொண்டாட்டியா இருக்கமாட்டேன். வேலைக்காரியா இருப்பேன்னு வசனம் பேசற வேலையெல்லாம் வேணாம். கொஞ்ச நாள் சகிச்சிக்கிட்டு இரு. விட்டுடுறேன். சகிச்சுக்க முடியலையா, உங்கப்பா வீட்டுக்கு போயிடு!"

"நினைச்சேன். அங்க சுத்தி இங்க சுத்தி இங்கேதான் வருவீங்களனு நினைச்சேன். என்னை அனுப்பிட்டு வீட்டுக்குள்ளே ஜாலியா தண்ணி அடிக்கலாமில்ல? நான் போக மாட்டேன். என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்ததோடு அவரோட பொறுப்பு தீர்ந்துடுச்சி. என் பிரச்சினைகளை நான்தான் சந்திக்கணும். நீங்க எப்படி வேணாலும் நடந்துக்கங்க. அடியங்க. உதையங்க. நான் இங்கேதான் இருப்பேன். நான் வாழ்ந்தாலும், செத்தாலும் அது இந்த வீட்டுலதான் நடந்தாகணும்."

"அப்ப தினமும் கேள்வி கேட்டு, சண்டை போடாம இரு! கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் திருந்துவேன். தினம் உனக்கு அடிமை மாதிரி விளக்கம் சொல்லி வழிஞ்சிட்டிருக்க முடியாது."

"நான்தான் கேள்வியே கேக்கமாட்டேன்னு சொன்னேனே..."

"அத்தோடு வைச்சுக்க."

உருமிவிட்டு, புலி நகர்ந்தது.

சாய்ந்த வெயில், ஜன்னல் வழியாக என் முகத்தைத் தொட்டது. நான் நாற்காலியை நகர்த்திப் போட்டுக்கொன்னவிலை. புலியிடம் வாங்கிய அறைகளும், கிறீல்களும் இன்னும் வலித்தது.

"அம்மா..."

"என்னடா?"

"அப்பா என்னமோ குடிக்கிறாரே, அது என்னம்மா?"

"அவரையே கேளு."

"இருமல் மருந்துன்னு சொல்றாரும்மா."

"எனக்கும் ரெண்டு நாளா இருமல், கொஞ்சம் கொடுங்கன்னு கேளு."

"ஏன்டி, திமிரா இருக்கா உனக்கு? கேள்வி கேக்கமாட்டேன்னு சொல்லிட்டு குழந்தை மூலமா குத்திக் காட்டுறியா?"

"கேள்வி கேக்கிறது நான் இல்லை, உங்க பிள்ளை. அவன் சமாதானமாகிற மாதிரி பதில் சொல்ல முடியுஞ்சா சொல்லுங்க!"

"நீதான்டி அவனைத் தூண்டிவிடுறே."

"ஆமாம்... தூண்டிவிடுறேன், இப்போ என்ன?"

"என்னடி, எதிர்த்துப் பேசுறே? சம்பாதிக்கிற திமிரா?"

"அய்யோ... அப்பா! அடிக்காதீங்கப்பா! அம்மாவை அடிக்காதீங்கப்பா! பாவம்ப்பா!"

"ஏய்! போடா அந்தண்டை!"

இரத்தம் சொட்டும் கிறீல்!

"ஏய்..."

"என்ன?"

"கார்த்திக் தூங்கிட்டானா?"

"தெரியலை."

"தூங்கிட்டான் நர்மி. வா, கட்டில்ல வந்து படுத்துக்கோ."

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

"மாட்டேன்."

"உன் கோபத்தையெல்லாம் பகல்ல வைச்சிக்கலாம், வா."

"விருப்பமில்லன்னா விடுங்க."

"விருப்பமில்லையா? ஏன்?"

"பிடிக்கலை... இந்த நாத்தமும் பிடிக்கலை... உங்கனையும் பிடிக்கலை..."

"எல்லாத்திலேயும் அடம்பிடிக்காதே! வா."

"எதாச்சும் சொல்லிடுவேன். பேசாம தூங்குங்க."

"என்னடி இப்ப... ஊர்ல, உலகத்தில யாரும் செய்யாத தப்பா செஞ்சிட்டேன்? அதான் குறைச்சிகிட்டு வந்துட்டேன்ல."

"தெரியுமே. பார்ல மட்டும் குடிச்சிட்டிருந்தீங்க. இப்ப, பகல்லே பார்ல குடிச்சுட்டு வந்து, இராத்திரியில விட்டுலேயும் குடிக்கிறீங்க. இதான் குறைக்கிற லட்சணம்!"

"பாருக்கு ஒருநாள்விட்டு ஒருநாள்தான் போறேன், நீர்மி. உடனே நிறுத்திட்டா நரம்புத்தளர்ச்சி வந்துடும்மா, சரி, இப்ப அந்தப் பேச்சு வேணாம். வாயேன்."

"மாட்டேன்னா, விடுங்க."

"மனுசத்தனமா கூப்பிடுறேன், வா."

"எப்ப மனுசனானீங்க?"

"நானும் பார்த்துக்கிட்டே இருக்கேன். என்னடி ரொம்பதான் அலட்டிக்கிறே? காசு கொடுத்தா நூறு பேர் கிடைக்கமாட்டாங்களா? இந்த விசயத்தில எவ்வளவு கராரா இருக்கேன் தெரியுமா?"

"ஏன், போங்களேன். யார் வேணாம்னா? நான்தான் கேள்வி கேட்கிறதை நிறுத்தியாச்சே? இங்கே கூட்டிட்டு வாங்க. நானும், பையனும் வெளியில படுத்துக்கிறோம். லாட்ஜ் செலவு மிச்சம். அந்த காசுல பிராந்தி வாங்கலாமே!"

"நடுராத்திரியில வியாக்கியானமா பேசுறே? விட்டேன்னா, பல்லு அத்தனையும் கொட்டிடும்!"

நிஜமாவே ஒரு பல் விழுந்தது- புலியின் அறையில்!

இப்படி எத்தனைக் கீறல்கள்!

பொறுமையின் கடைசி விளிம்புக்கு தள்ளப்பட்ட அந்த ஈம்பவம்! சிலிர்த்திருது, இப்போதும்!

"என்ன சொல்றீங்க, டாக்டர்?"

"உன் கர்ப்பம் உறுதி ஆயிடுச்சுன்னு சொல்றேன். ஏம்மா, இதுக்கு சந்தோசப்படாம சங்கடப்படுறே? ஏற்கெனவே ஒரு பையன்தானே? இப்பப் பொண்ணு பொறந்துட்டுப் போகுது. ரெண்டு பேரும் சம்பாதிக்கிறீங்க. இன்னொரு குழந்தை பெத்துக்கிறதில் என்ன பிரச்சினை? ஏன் முகம் மாறிடுச்சு, தர்மதா?"

"டாக்டர், நான் இந்தக் குழந்தையைப் பெத்துக்க விரும்பலை."

"ஏம்மா?"

"விளக்கம் கேக்காதீங்க டாக்டர். எனக்குப் பிடிக்கலை."

"உன் கணவர் கலைச்சிட சொன்னாரா?"

"நான் உண்டாகி இருக்கிறதே அவருக்கு இன்னும் தெரியாது."

"சரி, இது உன் தனிப்பட்ட விசயம். கலைக்கிறதுன்னு முடிவு செஞ்சிட்டா கலைச்சிடலாம். கலைக்கிறதுன்னா ஒரு வாரத்துக்குள்ளே கலைக்கணும். அதுக்கு உன் கணவரும் சம்மதிப்பாரில்லையா? ஏன்னா, அவரும் வந்து கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுக்கணும். அது உனக்குத் தெரிஞ்சிருக்கும்."

"ரெண்டு நாளில் அவரோடு வர்றேன், டாக்டர்."

வீட்டுக்கு வந்தபோது...

"நானைக்குப் புறப்பட்டு ஐதராபாத் போறேன், ஆபீஸ் வேலையா. வர்றதுக்கு ஒரு வாரமாகும். ஒரு வாரத்துக்குத் தேவையான துணி எல்லாம் எடுத்து வை."

"ரெண்டு நாள் கழிச்சுப் போங்க."

"ஏன்?"

"வந்து... டாக்டர் கிட்ட போயிட்டு வந்தேன். ஒரு வாரத்துக்குள்ளே கலைச்சிடுறதுதான் நல்லதுன்னு சொன்னாங்க. நானைக்கு காலையில் போலாம்பு நினைக்கிறேன்."

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

"கலைச்சிறுதா? என்ன சொல்றே? கடவுளே! நீ கர்ப்பம் உண்டாவிருக்கியா? நர்மி, என்ன பேச்சு இது? சந்தோசமா சொல்லவேண்டியதை ஏன் இப்படி அபசகுனமா சொல்றே?"

"இந்தக் குழந்தையைப் பெத்துக்க எனக்கு விருப்பமில்லையங்க, 'ஏன்?'"

"என் மனசு சந்தோசமா இருக்கிறப்ப இது உருவாகலை."

"முட்டாள்தனமாகப் பேசாதே! இந்தக் குழந்தையைப் பெத்துக்கிறே, நீ!"

"எனக்குப் பிடிக்கலைன்னா பிடிக்கலை."

"எங்கடி, எல்லா பாட்டிலும் காலியா இருக்கு. இரு, இதோ வந்து பேசிக்கிறேன். உனக்கு எதையும் நல்லத்தனமா சொல்லி புரியவைக்க முடியாது."

ஒரு மணி நேரம் ஆழித்து புலி திரும்பி வந்தது. முழு பேர்தையோடு.

'எங்கேடி இருக்கே? ஏய் நர்மதா! திமிர்பிடிச்சவளே, வாடி இப்படி! டேய் கார்த்திக், வாடா இங்கே! ஏய், வாடி! அவன் தலையில் கை வச்சி சத்தியம் பண்ணு!"

"எதுக்கு?"

"உண்டாகி இருக்கிறதை கலைக்க மாட்டேன்னு சத்தியம் பண்ணுடி!"

"மாட்டேன். நான் கலைக்கத்தான் போறேன்."

"ஏய்! இதோ பாருடி! நான் என்ன பண்ணுவேன்னு எனக்கே தெரியாது."

"கையை விடுங்க, முதல்ல!"

"நான் சொல்லிக்கிட்டே இருக்கேன். ராங்கித்தனமாவே பேசிக்கிட்டே இருக்கியா? பொறுக்கி மவளே!"

"அய்யோ..."

'நிக்' என்று வாங்கிய சரியான உதையில் என் அடிவயிறு கலங்கி, எனக்குள் மின்னல்கள் தெறிக்க, வலி! வலி! வலி!

அப்படியே அலறியபடி மயங்கிச் சரிய... என் காலோரத்தில்

"சிகரெட் தயாரிப்பாளரை கட்டிக்கிடையே... வாழ்க்கை எப்படியிருக்கு?"

"ஒரே புகைச்சலா இருக்கு!"

-க. டைம்ஸ் அல்மஸ், ஆழ்வார்திருநகரி.

"பஸ்சை நிறுத்துன்னு சொல்லிட்டே இருக்கேன். நிறுத்தாம போறீயே... உனக்கு அறிவு இல்லே?"

"அறிவு இருக்கு. 'பிரேக்' இல்லையே!"

-வெ. ஜானகி, அய்யம்பேட்டை.

"எப்படியாவது என் மாமியாரைக் காப்பாத்துங்க டாக்டர்!"

"மாமியார் மேல அவ்வளவு பாசமா?"

"நீங்க வேற டாக்டர்... சண்டை போட அவரை விட்டால் வீட்டில் வேறு யாருமில்லையே!"

-உஷா குமார், கீழ்ப்பெண்ணாத்தூர்.

இதயம் பேசுகிறது !

நாவலைப் படித்துவிட்டு, உங்கள் கருத்துகளை எழுதி அனுப்புங்கள்.
முகவரி: இதயம் பேசுகிறது, "ராணி முத்து", சென்னை-600 007.

அருமை! அற்புதம்!!

ராஜேஷ்குமார் எழுதிய
"மெல்ல வரும் பூகம்பம்" நாவல்
படித்தேன். அருமை! அற்புதம்!!

ரமயா, கொட்டகுளம்.
மெல்ல மெல்ல திகிலூட்டி,
விறுவிறுப்பாகக் கொண்டு
சென்று, முடிவில் திகைப்பில்
ஆழ்த்திவிட்டார்.

த. சத்தியநாராயணன், அயன்டரம்.
வெல்லமாக இனித்த நாவல்,
இதயத்தை வென்றுவிட்டதே!
ராஜேஷ்குமாரின் கற்பனை, கடும்
விறுவிறுப்பு!

அவனிதா அம்பிகைராமன்,
திருச்செத்தூர்.

என் மனதை ஒரு ஆட்டு
ஆட்டிவிட்டது. ஒரு "ஓ"
போட்டு வாழ்த்துகிறேன்.

உஷா முத்துராமன், செகத்திராபாத்,
வேகமாக வெடிக்கும் பூகம்பம்
மாதிரி இருந்தது. முடிவு, நல்ல
சுன்பென்ஸ்.

தூத்துக்குடி வீரமுடி.
'ஜேட்' வேகத்தில் கதை
பறக்கிறது. கடைசியில் 'பொகக்'
என்று முடிந்துவிட்டது.

கிருஷ்ணய்யர், மனோஜிபட்டி.
மிகவும் விறுவிறுப்பாகச்
சென்றது. படித்து முடித்ததும்
அறுகவை விருந்து சாப்பிட்ட
மாதிரி இருந்தது.

சி. பூர்ணிமா, தாண்டாம்பாளையம்.

68

பெண்களைப் போகப்
பொருளாக எண்ணும் குமார
வேலுக்கு கடைசியில் ஏற்பட்ட
முடிவை படித்ததும் ராஜேஷ்
குமாருக்கு 'ஜே' போட்டேன்!

கார்த்திகா, மதுரை,
பவரை ஏமாற்றிய குமார
வேலுக்கு எதிர்பாராத தண்டனை
கொடுத்த சுருமாருக்கு சத்தமாக
ஒரு சபாஷ் போடலாம்.

ஆம்பூர் விஜயகுமார்.
ஒவ்வொரு வரியும் அடுத்து
என்ன என்ற ஆவலைத் தூண்டி,
முடிவு அதிரடியாய் அமைந்து
அசத்திவிட்டது!

'வயசு', 'சப்பரத்தட்டி' சிறு
கதைகளும் இதயத்தை சர்த்தன!

கொ.சி. சேகர், பெங்களூர்.
வயசு தன் வேலையைக்
காட்டுவதை யாராலும் தடுக்க
முடியாது என்பது பட்டுக்
கோட்டை பிரபாகரின் 'வயசு'
சிறுகதையால் உண்மையாகி
விட்டதே!

சு.மு. கரேஷ், அரைக்கால்கரை.

நாவல் அருமை! சிறுகதைகள்,
கவிக்குயில்கள், சுண்டல் தாத்தா,
சிரிப்புகள், அறிவுப்போட்டி என
ஒரு நாவலில் எத்தனை அற்புத
அம்சங்கள்!

சந்திரி முருகன், சாத்தான்குளம்.

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

வழிந்து இறங்கியது. இரத்தம்!

மீண்டும் நான் கண்விழித்துப் பார்த்தது. தொங்கிக்
கொண்டிருந்த பாட்டிலில் இரத்தம். படுக்கையில், நான். இந்தப்
பக்கம் நாற்காலியில் கவலையான முகத்துடன் அப்பா. அவர்
மடியில் கார்த்திக். அந்தப் பக்கம் என் புஜத்தில் ஊசி
குத்திக்கொண்டு, டாக்டர்...

"டாக்டர்..."

"ஒண்ணும் பயப்படவேணாம்மா. ஒண்ணுமில்லை. உனக்கு
'அபார்ஷன்' ஆயிடுச்சி. கருப்பையில் சின்னதா ஒரு ஆப்பிரஷன்
செய்யவேண்டியதாப்போச்சு. பதினான்கு நாளைக்கு நீ
ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கவேண்டி வரும்மா. நான் வந்து அப்புறம்
பார்க்கிறேன்."

"அப்பா..."

"என்னம்மா இதெல்லாம்? எத்தனை நாளா நடக்குது இந்தக்
கூத்து! கண்ணு மண்ணு தெரியாம உன்னை உதைச்சிட்டு
அந்தப் பாவி கிளம்பிப் போயிட்டானாம். பக்கத்து
வீட்டுக்காரங்கதான் உன்னை உடனே கொண்டாத்து இங்கே
சேர்த்துட்டு எனக்குத் தகவல் சொன்னாங்க."

"அம்மா..."

"கார்த்திக், நீ தாத்தாவோடு சமர்த்தா இருக்கியா? சித்தி
உன்னை கவனிச்சப்பா. அம்மா ரெண்டு வாரத்தில
வந்துடுவேன்."

"சரிம்மா."

"எப்படிம்மா நர்மதா, மாப்பிள்ளை இப்படி ஒரு மோசமான
குடிகாரனா மாறினாரு? பக்கத்து வீட்டுக்காரங்க கொஞ்ச
நாளா நீ அனுபவிச்சிட்டு வந்த கொடுமையையெல்லாம் கதை
கதையாச் சொன்னாங்க. எனக்கு நெஞ்சே வெடிச்சிடும் போல
இருந்திச்சம்மா. உள்ளூர்லே கல்லு மாதிரி நான் இருந்தும்,
எனக்கு எதுவுமே சொல்லாம மறைச்சிட்டியேம்மா. உன்னைப்
பார்க்க வந்தப்பல்லாம் சந்தோசமா இருக்கிற மாதிரியே நடிச்சி,
என்னை ஏமாத்திட்டியேம்மா. சொல்லும்மா, ஏம்மா என்னோட

69

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

உதவியை எதிர்பார்க்கலை?"

"என் கஷ்டத்தை நானே சமாளிக்கணும்னு நினைச்சேன்ப்பா. உங்களையும் கஷ்டப்படுத்த வேணாமேன்னு பார்த்தேன். இப்ப உங்க உதவி வேணும்ப்பா. கண்டிப்பா வேணும்ப்பா. செய்வீங்களா?"

"என்னம்மா இப்படி கேக்கிறே? என்ன செய்யணும்னு சொல்லுமமா."

"என்னோடு படிச்சவ நிர்மலா. அவளோட முகவரி தர்றேன். அவளை இங்கே கூட்டிட்டு வர்றீங்களாப்பா?"

"செய்றேன்மமா. யாரும்மா அது? எதுக்கு அவளை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பார்க்க ஆசைப்படுறே?"

"அவ ஒரு வக்கீல்ப்பா. விவாகரத்து வாங்கித் தர்றதிலே கைதேர்ந்தவள். எனக்கு அந்த மிருகத்துக்கிட்டேருந்து விடுதலை வேணும்ப்பா. இதான்ப்பா எல்லை. இதுக்கு மேலே தாங்கிக்கிற சக்தி என் உடம்புலேயும் இல்லை. மனசுலேயும் இல்லை."

"அம்மா!"

"என்னடா ராஜா?"

"அதோ அங்கே பாரு. உன்னைப் பார்க்கிறதுக்கு அப்பா வந்துகிட்டிருக்கார்."

"அப்பா! அவர் என்னைப் பார்க்கிறதை நான் விரும்பலை! அவர் முகத்தில முழிக்கிறதை வெறுக்கிறேன். போங்க! போய்ச் சொல்லுங்க! மீறி வந்து பார்த்தா, இந்த டியூப்பையெல்லாம் பிச்சப் போட்டுட்டு, இங்கேயே இப்பவே தற்கொலை செஞ்சுக்குவேன்னு சொல்லுங்க! போங்க! அப்படியே சொல்லுங்க! விவாகரத்து கேட்டு நோட்டீசு வரும்னு சொல்லி அனுப்புங்க! இதையெல்லாம் என் வாயால் சொல்ல வைச்சிடாதிங்க... போங்கப்பா."

"சொல்றேன். சொல்றேன்."

வெயில் என் முகத்திலிருந்து விலகி, மடிக்கு இறங்கிவிட்டது. சரிந்து அமர்ந்த என் பார்வையில் பட்ட சூழலும் மின்விசிறியில்

எதிர்புறமாக ஒரு மாயச் சூழற்சியும் தெரிந்தது.

நிர்மலா எத்தனை நிறமையாக வாதாடினாள்!

"யுவர் ஆனர், இந்த வழக்கு விசாரணைக்கு வந்திருக்கும் மிஸ்டர் தேவராஜ், இப்போதுகூட குடித்துவிட்டுதான் வந்திருக்கிறார் என்பது அவருவில் சென்று நின்றாலே தெரிகிறது. அவர் ஒரு தொடர் குடிகாரர் என்று வேறு ஆதாரங்கள் கொண்டு நான் நிரூபிக்க அவசியமில்லை. எனது கட்சிக்காரர் நாமதா இதுவரைபட்ட கொடுமைகளுக்கும், அடி- உதைகளுக்கும் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களின் சாட்சியங்களைப் பதிவு செய்துள்ளேன்."

தேவராஜ் குடிபோதையில் உதைத்ததில் எனது கட்சிக்காரரின் கர்ப்பம் கலைந்துபோனதோடு, கருப்பையில் ஏற்பட்ட கிழிசலுக்கு ஆபரேசன் செய்யப்பட்டு, பதினைந்து நாள் ஆஸ்பத்திரியில் தங்க நேரிட்டதற்கான மருத்துவச் சான்றுகளையும் சமர்ப்பித்திருக்கிறேன். இந்தச் சூழ்நிலையில் தேவராஜுடன் தொடர்ந்து அவர் வாழ்க்கை நடத்துவதென்பது கற்பனைகூட செய்து பார்க்கமுடியாத ஒன்றாகும்.

எனது கட்சிக்காரரின் உயிருக்கு அவர் கணவரால் எந்த நேரமும் ஆபத்து நேரிடலாம். ஆகவே, எனது கட்சிக்காரருக்கு தேவராஜிடம் இருந்து விவாகரத்து அளிக்க வேண்டுகிறேன்!"

திடீரென்று நினைப்பு வந்தவளாக கவர் கடிக்காரத்தைப் பார்த்துப் பதறி எழுந்தேன்.

பள்ளி விட்டிருக்கும்! கார்த்திக்கை அழைத்து வரவேண்டும். வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டேன்.

6

சனிக்கிழமை. கார்த்திக்கிற்கு தலைசீவி, பவுடர் பூசிவிட்டேன். ஒரு சின்ன பையில் அவன் மறுநாள் போட்டுக்கொள்ளவேண்டிய உடையுடன் பிரட், பிஸ்கட்டுகள் எல்லாம் எடுத்து வைத்தேன். ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

"கார்த்திக், ஐஸ்வர்யம் எதாச்சும் அப்பா வாங்கிக் கொடுத்தா நீ சாப்பிடக்கூடாது. உனக்கு சேராது. ஐஸ்தோசம் பிடிச்சுக்கும், அவருக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. நீதான் வேணாமனு சொல்லணும். புரிஞ்சுதா?"

"சரிம்மா" என்றான்.

"நீ என்னை விட்டுட்டு வந்துடுவியா?"

"ஆமாம்."

"திரும்ப கப்பிட எப்ப வருவே?"

"நானைக்கு சாயங்காலம் வந்துடுவேன். இராத்திரி தூங்கப்போறதுக்கு முன்னாடி ஞாபகமா 'பாத்ரூம்' போயிட்டு அப்புறம் படுத்துக்கணும். இல்லைன்னா, படுக்கையில் சிறுநீர் போயிடுவே. அது அசிங்கம். சரியா?"

"சரிம்மா, நீயும் என்னோடு இரேன்."

"இல்லைப்பா. நீ மட்டும்தான் இருக்கணும்."

"நீ ஏன் அங்கே இருக்கமாட்டேன்னு எனக்குத் தெரியும். அப்பா உன்னை அடிப்பாரு. அதானே?"

"அதான்."

"அம்மா பாவம், அடிக்காதீங்கப்பான்னு நான் சொல்லட்டுமா?"

"அதெல்லாம் நீ எதுவும் சொல்ல வேணாம். புறப்படு!"

வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்தபோது, பக்கத்து வீட்டு வாசலில் பூக்காரியிடம் பூ வாங்கிக்கொண்டிருந்த கங்கா, "உங்களுக்கு பூ வேணுமா?" என்று குரல் கொடுத்தாள்.

அருகில் சென்று, ஒற்றை ரோஜா மட்டும் வாங்கினேன்.

"கொண்டாங்க" என்று வாங்கி, கங்காவே எனக்கு அதை கூந்தலில் வைத்துவிட்டபடி, "கார்த்திக், எங்கே... அம்மாவோடு கடைவீதிக்குப் புறப்பட்டுட்டியா?" என்றாள்.

"இல்லை ஆன்டி, அப்பா வீட்டுக்குப் போறேன். நானைக்குத் தான் வருவேன்" என்றான், அவன் உற்சாகமாக.

"அப்பா வீட்டுக்கா? என்னங்க நர்மதா, காஞ்சிபுரம்

போறீங்களா, என்ன?" என்றாள், என்னிடம்.

"இல்லை. நான் வந்து சொல்றேன், கங்கா" என்று கார்த்திக்குடன் எனது இருசக்கர வாகனத்தில் புறப்பட்டேன்.

கங்கா புரியாமல் பார்ப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது.

வந்து சொல்லிவிட வேண்டும். நிஜத்தைச் சொல்லலாம். நன்றாகப் பழகத் தொடங்கிவிட்டாள். இனி பொய் அவசிய மில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் பொய்யைத் தொடர்வது சங்கடமான விஷயம். ஏதோ தப்பு செய்வது போல குற்ற உணர்ச்சி குறுகுறுக்கிறது.

வேலைக்கு சேர்ந்து நான்கு நாள் கழித்து, நேற்றுதான் வேலைக்காரி கப்பம்மா கேட்டாள் "என்னம்மா... அய்யா காஞ்சிபுரத்தில வேலை பார்க்கிறாருன்னு சொன்னீங்க. நேத்து கார்த்திக்கை பள்ளிக்கூடத்திலேருந்து கட்டிட்டு வந்தப்போ 'அப்பா இங்கேதான் இருக்காரு, எங்க வீட்டுக்கு வரமாட்டாரு'ன்னு சொல்றானே... அம்மாடி, இது உன் சொந்த விஷயம். ஆனா, வயசு மூத்தவ என்கிறதால் சொல்றேன். ஆம்பளைங்களை கொஞ்சம் அனுசரிச்சிப் போறதுதான் நல்லது. என்னாச்சும்மா, உங்களுக்குள்ள? சொல்றதுன்னா சொல்லு. இல்லைன்னா விட்டுடு. இனி கேக்கமாட்டேன்."

எனக்கு கப்பம்மாவிடம் மறைக்கத் தோன்றவில்லை. முதல் அறிமுகத்திலே தன் கணவன் இன்னொருத்தியுடன் ஓடிப் போனதை தயங்காமல் சொன்னாள், அவன் பாசாங்கு அவளுக்கு அவசியப்படவில்லை. உண்மையாய்ப் பேசினாள்.

சந்தர்ப்பம் வந்து கேட்கும்போது, நானும் உண்மையே பேச விரும்பினேன். "வேலைக்காரிதானே, இவளிடம் என்ன சொல்வது?" என்கிற அலட்சிய எண்ணம் தோன்றவில்லை.

"உன் வேலையைப் பாரு. சம்பளம் வாங்கிக்க. அத்தோடு நிறுத்திக்க, கப்பம்மா" என்று அதட்டலாகச் சொன்னால், அதற்குமேல் அவள் எதுவும் கேட்கப்போவதில்லை.

ஆனால், அப்படி அவள் வாயடைக்கப் பிடிக்கவில்லை. சொன்னேன். ஒரு மணி நேரம் முழுக்க சொன்னேன்.

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

வெற்றிலைப் போட்டபடி கண்கலங்க உட்கார்ந்து கேட்டாள்.

“யம்மாடி! ஒரு மனுசி எவ்வளவுதான் தாய்க்கு? நீ செஞ்சது மரிதான், விடு! உனக்கு வாய்ச்சது அவ்வளவுதான். கடிக் கிட்டவளை கண்கலங்காம வைச்சிக்கிறவன் தான் மா நல்ல புருசன். பூவும் சேலையும் வாங்கித் தர்தெல்லாம், அப்புறம் அவ மனசு நிறைஞ்சா அதைவிட பெரிய சந்தோசம் எதுவுமில்லைம்மா. நீ அதையே நினைச்சிட்டிருக்காதே. சிங்கம் மாதிரி பையன் இருக்கான். வேலைக்குப் போய் கைநிறைய சம்பாதிக்கிறே. எதுக்கும் கவலைப்படாதே” என்று குரல் கரகரக்க ஆறுதல் சொன்னாள், அவள்.

அந்த மாதிரி கங்கு கேட்டாலும் சரி, வைஷ்ணவிகேட்டாலும் சரி, தபால்காரன் கேட்டாலும் சரி, ‘விவாகரத்தாயிருக்க’ என்று நிஜத்தை சொல்லிவிடப் போகிறேன்.

ஒரு பொய்யைச் சமாளிக்க அடுத்தடுத்து பொய் சொல்வதைவிட இதுதான் சிறந்தது.

ராஜா அண்ணாமலைபுரத்தில் நான் வாழ்ந்த அந்த தனி வீட்டின் வாசலில் வண்டியை நிறுத்தியபோது கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தது.

பக்கத்து வீட்டுப் பெண், வாசலில் நின்று கடலை வண்டிக்காரனிடம் கடலைப் பொட்டலங்கள் வாங்கிக் கொண்டிருந்தாள். என்னைப் பார்த்து புன்னகைத்தாள். பதிலுக்கு ஒரு வெற்றுப் புன்னகை சிந்தினேன்.

அவருடைய ‘பைக்’ நின்றிருந்தது. கார்த்திகின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வாசலுக்கு வந்து அழைப்பு மணியை அழுத்தினேன்.

காத்திருந்தேன்.

உள்ளிருந்து இருமல் கேட்டது. அவரின் இருமல்.

கதவைத் திறந்த ராக, “அம்மா! நல்லா இருக்கிங்களா?” என்றான், முகம் பூரித்து.

“ம்” என்றேன்.

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

"அய்யா இருக்காரா?"

"மாடியில் இருக்கார், போங்கம்மா."

"பையனை இன்னைக்கு விட்டுட்டு, நாளைக்கு கூப்பிட்டுக்கணும்னு கோர்ட்டு தீர்ப்பு. அதுக்காக கூட்டிட்டு வந்திருக்கேன். இவனைக் கூட்டிப்போய் அவர்கிட்டே விட்டுடு. நாளைக்கு சரியா இதேநேரம் வருவேன். பனிக்காலம் வெளியில் எங்கேயும் கூட்டிட்டுப் போகவேணாமனு சொல்லிடு. அப்படி கூட்டிட்டுப்போறதுன்னா கவெட்பர், குல்லா எல்லாம் இந்தப் பையில் வைச்சிருக்கேன். அதெல்லாம் போட்டு கூட்டிட்டுப் போகச்சொல்லு. புரிஞ்சுதா?"

"சரிம்மா" என்ற அவன் கண்கலங்கினான்.

"நீங்க இல்லாம வீடே வீடா இல்லைம்மா. முதலாளி இன்னும் ரொம்ப மோசமாக போயிட்டாரும்மா. ஆபீசுக்கு கத்தமாப் போறதே இல்லைம்மா. எப்பப் பார்த்தாலும் குடிக்க ஆரம்பிச்சுட்டாரும்மா. ஒரே இருமல். உடம்புக்கு சரியில்லை. அப்படியும் அந்த சனியனை விடமாட்டேங்கிறாரும்மா. நான் எத்தனையோ தடவை கெஞ்சிப் பார்த்துட்டேன். பயமா இருக்கும்மா."

"நான் சொல்லியே கேக்காதவரு நீ சொல்லியா கேக்கப் போறாரு? ராக, அவர்கிட்டே சொல்லிடு, பையன் தாகத்துக்கு தண்ணி கேட்டா கார்ப்பரேசன் தண்ணி கொடுக்கச் சொல்லு. மறந்தாப்புல பீர் கொடுத்திடப் போறாரு. உருப்படியா வரவேண்டிய பிள்ளை அவன்!"

"ராக! யாருடா, அது? யார்கிட்ட பேசிப்பிடுக்கே?" என்று மேலே இருந்து குரல் வந்தது.

அந்த வாக்கியத்தைப் பேசி முடிப்பதற்குள் நான்கு தடவை நீள இருமல்!

"அம்மாவும், கார்த்திக்கும் வந்திருக்காங்கய்யா" என்றான், ராக.

"ராக, நான் சொன்னதையெல்லாம் சொல்லிடு. நான்

என்றேன்" என்று கார்த்திக்குக்கு டாட்டா காட்டிவிட்டு நான் அவசரமாகப் புறப்பட்டேன்.

7

ஈரக்கையை சேலையில் துடைத்தபடி வந்தான், கங்கா.

"என்னங்க, நர்மதா?"

"கொஞ்சம் உக்காருங்க கங்கா. வேலையெல்லாம் முடிஞ்சுதே? கொஞ்சம் பேசிட்டு இருக்கலாமனுதான் கூப்பிட்டுவிட்டேன். வைஷ்ணவியையும் வரச்சொல்லி இருந்தேனே?" என்றேன். ஒரு வாழைப்பழத்தை சீப்பிலிருந்து பிய்த்து, அவளிடம் தந்தபடி.

"வருவா. நாங்க சாப்பிட்டாச்சு. அப்பாநான் இன்னும் சாப்பிடலை. அம்மா பரிமாறிக்குவாங்க. எவ்வளவாச்சு, இந்த சோபாசெட்? நல்ல இருக்கு."

"நாலாயிரத்து சொச்சம், ஆகுது. டெல்லிலேருந்து தபால் வந்துச்சா கங்கா?"

"நேத்துகூட போட்டுருந்தாரு. ஒரு டைட்டியை கூரியரில் அனுப்பிவச்சிருந்தாரு. அங்கே குளிர் இப்போ ரொம்ப அதிகமா இருக்காம். ஏழு மணிக்கு மேலே வெளியில் எங்கேயும் போறதில்லையாம். இங்கேகூட இப்ப ஊட்டி மாதிரிதான் இருக்கு. எங்க வீட்டுல 'பேன்' போட்டு ஒரு மாசமாச்சு. ஒட்டடை கட்டிடுச்சு, அதில்."

"அந்த ஒட்டடையை நான் அடிக்கிறதா, இவ அடிக்கிறதான்னு தான் காலையில் தகராறு" என்றபடி வந்தான், வைஷ்ணவி.

"என்ன பழம்? பூவம்பழம்னா வேணாக்கா. ரஸ்தானின்னா கொடுங்க."

"ரஸ்தானிதான், சாப்பிடு" என்று கொடுத்தேன்.

"வைஷ்ணவி, இந்த சோபாசெட் நல்லா இருக்குல்லே? அப்பாகிட்டே சொல்லி நம்ம வீட்டுல இதே மாதிரி ஒண்ணு வாங்கிப் போடச்சொல்லு" என்றான், கங்கா.

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

"யாரு, நம்ம அப்பாதானே? அதைவிட முகவியமா வாங்க வேண்டியது நூறு இருக்கு" என்பாரு. என் கல்யாணத்துக்கு பணம் சேர்க்கிறாராம். நான் பெரிய இவனாட்டம் 'வரதட்சணை' வாங்காதவனைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்குவேன்" இது காலேஜில் ஒரு நிகழ்ச்சியில் சபதம் எடுத்துக்கிட்டேன். எவன் கிடைப்பான்? வேறு கிரகத்திலேருந்து வந்தாத்தான் உண்டு" என்று சிரித்த வைஷ்ணவி, "ஆமாம், எங்கே குட்டி மாஸ்டர் கார்த்திக்? தூங்கிட்டானா? வாலு, இவ்வளவு சீக்கிரம் தூங்கமாட்டானே?" என்றாள்.

"அவன், அவனோட அப்பா வீட்டுக்குப் போயிருக்கான். நாளைக்குத்தான் கூட்டிட்டு வருவேன்."

"உங்க அப்பா வீட்டுக்குன்னு சொல்லுங்கக்கா."

"இல்லை வைஷ்ணவி. நான் சரியாகத்தான் சொன்னேன். உயிரைவிட்டுப் பழகுநீங்க. உங்ககிட்ட இனிமேயும் பொய் பேச விரும்பவில்லை. மனகவிட்டு சில விசயங்களைச் சொல்லலாம்னு தான் கூப்பிட்டேன். என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கிட்டப்ப சில பொய்களைச் சொல்லிட்டேன். அதுக்காக மன்னிச்சிடுங்க. வந்து... நான் அவர்கிட்டேருந்து முறையா கோர்ட்டுல விவாகரத்து வாங்கிட்டேன்" என்றேன்.

"என்னது?" ரெண்டு பேரும் ஒரே குரலில் அதிர்ந்தார்கள்.

"ஜாதகம் எல்லாம் பார்த்து பண்ணி வைச்ச கல்யாணம்தான். நல்லாதான் இருந்தார். என்னினியர். நல்ல வேலை. நல்ல சம்பளம். ரொம்ப அன்பா இருந்தார். அப்பா வீட்டுல உள்ளூர்ல நாலு நாள் தங்கிட்டுவரப் போனாக்கூட அதுக்குள் ரெண்டு தபால் போட்டுருவார்.

'என் உயிர்வரை இனித்தவனே...'ன்னுதான் ஒவ்வொரு கடிதத்திலேயும் எழுதுவார். எனக்கு இப்படியொரு கணவன் கிடைச்சிருக்காரேன்னு நான் பெருமிதப்பட்டதெல்லாம் உண்டு. திடீர்னு எல்லாம் மாறிடுச்சு. ரங்கராட்டிணத்தில் மேலதட்டுலேருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமா கீழே இறங்குற மாதிரி, என் சந்தோசம் எல்லாம் படிப்படியாப் போயிடுச்சு"

ஹ் நான் ஒவ்வொரு சம்பவமாகச் சொல்லச் சொல்ல, அவர்கள் ஆணியடித்தது போல அசையாமல் உட்கார்த்து விட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

"இவ்வளவு விபரத்தையும் எடுத்ததும் யார்கிட்டேயும் சொல்ல முடியாது. மொட்டையா நான் 'விவாகரத்து' வாங்கிட்டு வந்தவன்னு சொன்னா, நீங்க எல்லாம் என்னை ஒதுக்கி வைச்சி, பழகாம விட்டுடுவீங்களோன்னு பயந்துதான் பொய் சொன்னேன்."

கங்கா திடீரென்று விம்மினாள். விம்மல் அழுகையானது. "கங்கா, என்ன இது? விடுங்க. என்னை தைரியப்படுத்துறதை விட்டுட்டு எதுக்கு இப்படி அழுநீங்க? வேணாம், பிளீஸ்."

கங்கா 'எழுந்துகொண்டு அவசரமாக கண்களைத் துடைத்தபடி, தன் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

"உங்கக்கா இத்தனை உணர்ச்சிவசமா இருப்பாங்கன்னு தெரிஞ்சிருந்தா இவ்வளவு விபரமா சொல்லி இருக்கமாட்டேன், வைஷ்ணவி" என்றேன்.

"அக்கா அழுத்தி உங்க பிரச்சினையை நினைச்சு இல்லைக்கா. தன்னோட பிரச்சினையை நினைச்சி" என்று சொன்ன வைஷ்ணவியைப் புரியாமல் பார்த்தேன்.

"என்னம்மா சொல்றே?"

"அவளும் அவ புருசனோடு வாழலைக்கா. அவ உங்ககிட்ட சொன்னதும் பொய்தான். டெல்லிக்கு பயிற்சிக்குப் போயிருக்கிறதால இங்கே விட்டுட்டுப் போயிருக்காருன்னு அவ சொன்னதெல்லாம் பொய்! அவர் கோயமுத்தூர்லதான் இருக்கார். கல்யாணத்தப்போ போடுறதா ஒத்துக்கிட்ட நகைகளில் ஒரு அஞ்சு பவுன் குறைஞ்சிடுச்சி.

அதுசம்பந்தமா தகராறு வளர்ந்து, 'வந்தா அஞ்சு பவுளோடு வா'ன்னு சொல்லி, அனுப்பி வைச்சிட்டா மாமியார்காரி. அதுக்கு இவ புருசனும் உடத்தை இங்கே வந்து ஆறு மாசமாச்சு. இந்த ஆறு மாசத்தில் ஒரு தபால்கூட இல்லை. உயிரோடு இருக்காள். இல்லை செத்துப்போயிட்டாளன்னுகூட ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

தெரிஞ்சுக்கலைக்கா, நீங்க உங்கக் கதையைச் சொன்னதும் அவருக்கு தானும் பொய்தானே சொல்லி இருக்கோமனு உறுத்தல் வந்து அழுதுட்டா.

"கடவுளே!" என்றேன்.

"அவருக்கு இதையெல்லாம்விட நிறைய வேலை இருக்குக்கா, தேர்தல் ஜெயிக்கணும்னு யாகம் நடத்துறாங்களை அரசியல்வாதிகள், அங்கே போவாரா? பொம்பளைங்களை அனுபவிக்கிறதுக்காக அர்த்தசாம பூஜை நடத்துறாங்களை போலிச் சாமியாருங்க, அங்கே போவாரா? இதையெல்லாம் விட்டுட்டு அஞ்ச பவுன் தகராறிலே, வாழாம வீட்டோடு உக்காந்திருக்கிறவளோட பிரார்த்தனையைக் கேட்டுக் கிட்டிருப்பாரா?

சமையல் வேலையெல்லாம் முடிஞ்சதும் எங்க அக்காவுக்கு என்ன வேலைங்கிறீங்க? 'ராமஜெயம்' எழுதுவா, மாயஞ்சி மாயஞ்சி எழுதுவா, இதுவரை பத்து நோட்டு முடிச்சிட்டா. அதை எடைக்குப் போட்டா பேரிச்சம்பழமாவது கிடைக்குமெயொழிய, வாழ்க்கை கிடைக்கப்போறதில்லை. கல்யாணம்னாலே பயமா இருக்குன்னு சொன்னேனே, இவளோட வாழ்க்கையைப் பார்த்துத்தான். இப்ப இன்னும் பயமுறுத்தறதுக்கு உங்கக் கதையை வேறு சொல்லிட்டீங்க.

ஒண்ணு- காக கேட்டு பிரச்சினை, இல்லைன்னா செயல்பாடு களில் பிரச்சினை. சுப்பம்மா புருசன் இன்னொருத்தியோடு ஓடினான். உங்க புருசன் குடியில சிரழியுறார். வரதட்சணை! குடி! செக்ஸ்! எப்படிப் பார்த்தாலும் இந்த ஆம்பளைங்களால் பிரச்சினைதான். அவதிப்படுறது நர்மதான். நான் கல்யாணத்தை நினைச்சி பயப்படுறது தப்பாக்கா? சொல்லுங்க!"

அவளின் பயத்தில் நியாயம் இருப்பதாகத்தான் பட்டது.

அவள் சந்திப்பவர்கள் எல்லோரும் குகைக்குள் போய் புலியிடம் அடிபட்டுத் திரும்பியவர்களாகவே இருப்பதால், புதையல் இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு குகைக்குள் நுழைய துணிச்சல் எப்படி வரும்?

இரவு படுக்கையில் படுத்தும் உறங்காமல் வைஷ்ணவ பசினையே நினைத்து புரண்டுகொண்டிருந்தேன்.

"என்னடா இது?" வீட்டுக்கு வந்தவுடன் தன் பேக்கிலிருந்து எடுத்து, கார்த்திக் நீட்டிய அந்த வெள்ளை உறையைப் பார்த்துக் கேட்டேன்.

"அப்பா இதை உள்கிட்டே கொடுக்கச் சொன்னாரு."

ஒட்டப்பட்டிருந்த உறையை ஓரம் கிழித்து, உள்ளிருந்ததை எடுத்தேன்.

அது ஒரு காசோலை. என் பெயருக்கு ரூபாய் இருபதாயிரத்திற்கு எழுதப்பட்டிருந்த, 'கிரான்' செய்யப்படாத, அவர் கையெழுத்திட்ட காசோலை!

எனக்கு கறுகறுவென்று கோபம் ஏறியது.

"என்னடா இது? எதுக்கு இதைக் கொடுத்தாரு?" அதட்டினேன்.

"வந்தும்மா. அங்கே டி.வி.யில் சினிமா பார்த்தேம்மா. 'புது வீட்டுல டி.வி. இருக்கான்னு கேட்டாரும்மா. 'இல்லை'ன்னு சொன்னேம்மா. 'இதை அம்மாகிட்ட கொடுத்து, உனக்கு டி.வி. வாங்கிக் கொடுக்கச் சொல்லு'ன்னு சொன்னாரும்மா. அப்புறம்... என்னை வெளியில கூப்பிட்டுப்போயி ரெண்டு புதுச்சட்டை, பொம்மை எல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்தாரும்மா. ஆனா, அப்பா பக்கத்தில் நிச்சத்தான் பிடிக்கலை. நத்தமா அடிக்குது."

உறவும் இல்லை, எதுவும் இல்லை என்றாகிவிட்டது. இது எதற்கு பணம்?

என்னிடம் இல்லையா? நான் டி.வி. வாங்கித் தரமாட்டேனா? துமிர்தானே, இது! தனியாய் என்னால் இதெல்லாம் சாதிக்க முடியாது என்கிற குத்தல்தானே?

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

முதல் காரியமாக பேரா எடுத்து. அந்த செக்கின் குறுக்கே அடித்து 'ரத்து' என்று எழுதினேன். உறையில் போட்டு ஒட்டி முகவரி எழுதினேன்.

வங்கிக்குப் போனதும் முதல் வேலையாக, பிழனை அழைத்து அந்த உறையை தபாலில் அனுப்பச் சொன்னேன்.

கார்த்திக் சொன்ன இன்னொரு விசயம் மட்டும் எனக்குள்
என்னமோ செய்தது.

“ஏம்மா, படுக்கையில் ‘பூரீன்’ போனா அசிங்கம்னு சொன்னே இல்லே?”

“ஆமாம்.”

“ஆனா, அப்பா நேத்து படுக்கையில் வாந்தி எடுத்துட்டாரு. அதுமட்டும் அசிங்கமில்லையா?”

தன் உடல்திலை கெடுகிறது என்றுகூட அந்த மனிதருக்கு உணைக்காதா? சரி, எப்படியோ போகட்டும்.

இனி வாரம் ஒருநாள் அங்கே போய்விட்டு வந்தால், அங்கு நடந்ததைப் பற்றி எதுவும் பேச வேண்டாம் என்று கார்த்திக்கிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

சுப்பம்மா இவ்வளவு நெளிந்து, குழைந்து தலையின் பின்பக்கம் சொறிந்தபடி, "நானைக்கு ஒருநாள் வரமாட்டேம்மா, லீவு வேணும்" என்று கேட்டது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. கேட்ட விதத்தில்தான் சொந்தமாக வந்தேன்.

கேட்ட விதத்தில்தான் இருந்தது, புதுமையான வித்தியாசம், "என்ன சுப்பம்மா? ஏன் நெளியிறே? என்ன விசேசம்?"

"அவரு... வந்துட்டாரும்மா" என்றாள், வேறு திசைப் பார்த்து, "யாரு?"

“என் வீட்டுக்காரருதான். நேத்து வந்து சேர்ந்தாரு. பொம்பளையாட்டம் அழுதாரு. அந்தச் ‘செடுக்கி’ எப்படி இவரை மயக்கி கைக்குள்ளப் போட்டாளோ, அதேமாதிரி இவங்க குடித்தனம் பண்ணின் இடத்தில மாடியில் இருந்த ஒரு பையனை இழுத்துட்டு ஓடிட்டாளாம். மலேரியாக் காய்ச்சல் வந்து இந்த மனுசன் ஒரு மாசம் அவதிபட்டுக்கொரு.

82

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

குடிக்க தண்ணி எடுத்துக் கொடுக்கக்கூட நாதி இல்லாம கிடந்து, செஞ்ச தப்பை யெல்லாம் உணர்ந்து திரும்பி வந்துட்டாரு.

காலில்தான் விழலை. அத்தனைதரம் மன்னிப்பு கேட்டுட்டாரு. ஆம்பளை கண்ணுல தண்ணீர் விட்டு அழுதா தாங்கமுடியுமா, சொல்லு! போறப்ப என்னத்தை அள்ளிக் கட்டிக்கிட்டுப் போகப் போறோம்? இருக்கிறது கொஞ்ச காலம், சரி, வாய்யா! சர்ந்து காலந்தள்ளலாம்ன்னுட்டேன்.

நானைக்கு குலதெய்வம் கோவிலுக்குப் போய் பொங்கல் வைச்சி கும்புட்டுட்டு வரலாம்னு இருக்கோம். அதான் லீவு கேட்டேன்."

என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

எவ்வளவு பெரிய டிரோகம், அவள் கணவன் செய்தது? எப்படி இடிந்துபோனான்? எத்தனை நொந்துபோனான்? எத்தனை இராத்திரி உக்கமின்றி வேதனைப்பட்டான்.

எப்படி அந்த ரணகளை மறக்கமுடிந்தது?

"எப்படி கப்பம்மா? எப்படி உன்னால் அந்த மனுசனை மறுபடி ஏத்துக்க முடிஞ் று? எப்படியெல்லாம் திட்டிட்டிருந்தே, அவரை!"

"கோபத்துல சொல், வார்த்தைக்கு அர்த்தம் என்னம்மா இருக்கு? என்ன பண்ணச் சொல்றே? மனசு கேக்கலையே. ஏதோ கிரக நிலை சரிய லை. புத்தி பேதலிச்சி தட்டுக்கெட்டு நடந்துகிட்டாரு! உணர் வுட்டேன்னு வந்து திக்கிறார். நானும் வீறாப்பு காட்டி உதறிட்டா எங்கப் போவாரு? துணைக்கு

‘நல்ல’ மிளகு

மருத்துவக் குணம் நிறைந்த மிளகு. திரிசூகத்தில் ஒன்றாகும். இதை, உணவில் பயன்படுத்தினால் மலிதனின் மேல்பொலில் இரத்த ஓட்டம் அதிகப்படும், தொற்று கிருமிகளால் பாதிப்பு ஏற்படுவது தடுக்கப்படும் என அமெரிக்க மருத்துவ நிறுவனம் ஒன்று ஆய்வில் கண்டுபிடித்து உள்ளது.

எவனோ ஒருத்தி இருந்தா, இப்ப அவளும் இல்லை. எங்கயாச்சும் போய் அநாதையாத்தான் சாவணும். மனசு ஒப்பலையே...

நான் வர்றேம்மா. நானைக்கு ஒருநாள்தான் லீவு. நானைன்னைக்கு வந்துடுவன். ஒரு விசயம்ன. உன் ஆபீசுல காப்பி, ம. கொடுத்து ஆபீசு கத்தம் பண்ணுற மாநிரி எதுனாச்சும் வேலை இருந்தா சொல்லு, கம்மா உக்கார வைச்சி சோறு போட முடியாதுல்ல. அவருக்கு ஒரு பொழுதும் தேடிக்கொடுக்கணுமில்லா? என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றான்.

அவன் என்ன பதில் சொன்னாலும் என்னால் தீர்ணிக்கவே முடியவில்லை.

ஏனோ கப்பம்மா மேல் வேலாக எரிச்சல்கூட ஏற்பட்டது. சார்ந்திருந்து வாழ்ந்த பழகிவிட்டார்கள். கொடுமைகளை அனுபவித்த மரத்துப்போய்விட்டார்கள். தவிவாக, கத்திராமக திற்க துணிச்சல் இல்லாமல் போய்விட்டார்கள்.

இந்த பலவீனம்தான் ஆண்களின் பலம். இந்த இரக்கம்தான் அவர்களுக்குத் தொக்கிறது.

மேலே பட்டத்தைப் பறக்கவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் சிறுவனுக்கு ஒரு அலட்சியம் இருக்கும். 'தன் கட்டுப்பாட்டில் தான் பட்டம் உயிரே பறக்கிறது. நினைத்தால் உயர்த்த முடியும். நினைத்தால் இறக்க முடியும். நினைத்தால் குட்டிக் கரணம் போட வைக்க முடியும்.'

அந்தச் சிறுவனின் மனப்போக்குதான் ஆண்களுக்கும்!

எங்கே போய்விடுவான்? என்ன செய்துவிடுவான்? இந்தத் திமிரிலும் அலட்சியத்திலும்தானே கப்பம்மாவின் கணவன் இத்தனை நாட்களாகத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை?

இத்தத் திமிரில்தானே கங்காவின் கணவன் ஒரு கடிதம்கூடப் போடவில்லை? இதே திமிரில்தானே நரத்தாட பிறகும் என்னால் முடியாதென்று கருதி மடவிலிஷன் வாங்க பணம் அனுப்பி வைக்கிறார்?

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

இல்லை! நான் சுப்பம்மா இல்லை. என் மனம் எப்போதோ இறுகிப் பாறையாக்கப்பட்டுவிட்டது. என் துணிச்சல் குறைவாகுது. குறைவாக்கபாது.

எனக்கு 'போன்' என்றபோது, அப்பாவாகத்தான் இருக்கும் என்று நினைத்துக்கொண்டு, என் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து வந்து, மேனேஜரின் மேசை மேல் தனியாகக் கிடத்தப்பட்டிருந்த ரிசிவரை எடுத்தேன்.

"அலோ, நான் சிவா பேசுறேன்."

"சிவா..." என்று நினைவுக்கு வராமல் இழுத்தேன்.

"என்னங்க, மறந்துட்டங்களா? தேவராஜோட நண்பன். ஒரு நாளைக்கு பதினைஞ்சு தடவை டி குடிக்கிறதால் டி மேன்னு அனக்குப் பேர்கூட வைச்சிங்களே..."

நினைவு வந்துவிட்டது.

அவருடைய மிக நெருக்கமான நண்பர். மூன்று ஆண்டுக்குமுன் வேலை மாற்றலாகி, கொல்கத்தா போவவர். சென்னையில் இருந்தபோது வாரத்தில் மூன்று நாள் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவார்.

ரொம்ப கலகலப்பான பேர்வழி. காதலித்து திருமணம் செய்தவர். தான் எப்படி காதலித்தேன் என்பதையெல்லாம் கதை கதையா கவாரசியமாகச் சொல்லி இருக்கிறார்.

அவரை 'வாடா, போடா' என்று அழைத்து நான் பார்த்த ஒரே நண்பர், இவர்.

வீட்டுக்கு வந்து இரண்டு மணி நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தால், அதற்குள் மூன்று முறை டி கொடுத்தாக வேண்டும். சிவாவின் மனம் படி...

...கக்கடை பட்டுஜெட்ல அதிகமாக செலவாகிறது டித்தூறாகுமதான் என்று ஜோக்கடித்திருக்கிறான்.

நாங்கள் இரண்டு தம்பதிகளுமாக கார் எடுத்துக்கொண்டு

ஊட்டி போய் ஐந்து நாள் தங்கி வந்திருக்கிறோம். நான்கு டிக்கெட்டுகளாக முன்பதிவு செய்து பல சினிமாக்களுக்கு போயிருக்கிறோம்.

தன் மனைவியோடு ஏதாவது பிரச்சினை என்றால் தோராய் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து புலம்பித் தீர்த்துவிடுவார். என்னைவீட்டு அவர் மனைவிக்கு அறிவுரை சொல்லச் சொல்லி இருக்கிறார். சொல்லி இருக்கிறேன். நான் உரிமையோடு கண்டித்ததில் சிகரெட்டை குறைத்திருக்கிறார், இந்த சிவா.

வாழ்க்கையில் வீசிய புயலில் முகமே மறந்துபோய்விட்ட அந்த சிவாவா பேசுவது?

"ஓ! சாரிங்க. உங்களை எப்படிங்க மறக்க முடியும்? ஆமாம், எங்கேருந்து பேசுறீங்க?" என்றேன்.

"சென்னையிலிருந்துதான். எனக்கு வேலை மறுபடி மாற்றலாகிடுச்சு. நான் நேற்று வந்து சேர்ந்துட்டேன். பத்மாவும் குழந்தைங்களும் கொல்கத்தாவில்தான் இருக்காங்க. இந்த ஆண்டு படிப்பு முடிஞ்சதும் அவங்களை இங்கே கூட்டிட்டு வரணும்."

"பத்மா எல்லாம் நல்லா இருக்காங்களா?"

"நல்லா இருக்காங்க. உங்களுக்கு எத்தனை மணிக்கு வேலை முடியுதுங்க நர்மதா?"

"முனு."

"முனுக்கு உங்க பாங்கி வாசலில் நிக்கிறேன். மத்ததெல்லாம் நேரில் பேசிக்கலாம். உங்களுக்கு வேறு எதுவும் வேலை இல்லையே?"

"இல்லைங்க. வாங்க" என்று வைத்தேன்.

குழப்பமாக இருந்தது.

அவரைப் பார்த்துப் பேசிவிட்டாரா? இல்லையா? நடந்ததெல்லாம் இவருக்குத் தெரியுமா, தெரியாதா? தெரிந்தது போல பேச்சில் எந்தக் குறிப்பும் இல்லையே. ஆனால், ஊருக்கு வந்தவர் தன் நண்பரை முதலில் தொடர்புகொள்ளாமல், நண்பனின் மனைவியையா தொடர்புகொள்ளுவார்?

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

துக்கம் விசாரிக்கப் போகிறார்.

சரியாக மூன்று மணிக்கு பாங்கி வாசலில் நின்றிருந்த சிவா, கொஞ்சம் சதை போட்டிருந்தார். தலையில் முடி உதிர்ந்த மாதிரி தெரிந்தது.

வெயிலுக்காக கண்ணாடி அணிந்திருந்தார்.

"வணக்கம்" என்று புன்னகைத்தார்.

அந்தப் புன்னகையில் இருந்தது, வித்தியாசம்.

எனக்குப் புரிந்தது. இவர், அவரை சந்தித்துவிட்டார்.

"வணக்கம், நீங்க கொஞ்சம் குண்டாயிட்ட மாதிரி தெரியுது?"

"ஆமாங்க. வேலை அதிகம். உடற்பயிற்சி பண்ணுறதில்லை, கம்பெனி கார் இருக்கு. வாங்க, பக்கத்தில ஒரு நல்ல ஓட்டலில் போய் காப்பி குடிக்கலாம்."

"காப்பியா? டீயா?"

"உங்களுக்கு காப்பி, எனக்கு டீ."

ஆலிபறக்க காப்பியும், டீயும் வரும்வரை இருவரும் எதுவும் பேசிக்கொள்ளவில்லை.

சிவா, உணவு அட்டையில் ஒவ்வொரு வகை உணவின் பெயரைப் படித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

இருவரும் பருகத் தொடங்கினோம். நிதானமாக, மெதுவான குரலில் பேசினார்.

"நேத்து சாயங்காலம் தேவாவைப் பார்த்தேன். 'ஷாக்' ஆயிட்டேன். அடையாளமே தெரியவில்லை, எனக்கு. முகத்தில் தண்ணி அடிச்சு, நிதானத்துக்குக் கொண்டு வந்துதான் பேசவே முடிஞ்சது. அவன் பாதி சொன்னான். ராகு, பாதி சொன்னான். நொந்துபோயிட்டேன்."

நேத்து இராத்திரி பூரா தூக்கமில்லை. நர்மதா, நீங்க நம்ப மாட்டீங்க. எனக்கும் பத்மாவுக்கும் பிரச்சினை வரற்ப்பல்லாம் நான் உங்க ரெண்டு பேரையும்தான் உதாரணம் காட்டுவேன். நீங்க ரெண்டு பேரும் இப்படிப் பிரிவீங்கன்னு சத்தியமா நான் நினைச்சதில்லை. இப்பகூட என்னால் நம்ப முடியலைங்க."

நான் பதில் பேசாமல், ஊதிப் பருகினேன்.

"ராஸ்கல்! எங்கே பிடிச்சான், அந்தப் பழக்கத்தை? அதாங்க உங்க வாழ்க்கையில் வில்லன்! மனுசனோட புத்தியை மழுங்கடிச்சிட்டு மிருகமாக்கிற அந்தச் சனியனை இவ்வளவு கெட்டியாகவாப் பிடிச்சுக்குவாங்க? தேவா கையெல்லாம் நடுங்குதுங்க. பாட்டிலை பிடுங்கி வைச்சதுக்கு காலில் விழுந்து கெடுக்கறாங்க. குடிக்கலைன்னா செத்துடுவேன்னு கதறுறான். எவ்வளவு நல்ல மனுசன்! எப்படி ஆயிட்டான்! இரத்தக் கண்ணீர் வந்துச்சிங்க!"

நேத்து காலையில் வேலைக்காரன் வரலை. சாயங்காலம் தான் வந்திருக்கான். அதுவரைக்கும் எதுவுமே சாப்பிடாம காலையிலேருந்து போதை இறங்க- மறுபடி, மறுபடி குடிச்சிருக்கான். வேலைக்காரன் வந்து- பிரியானி வாங்கி, ஆம்லெட் போட்டுத் தந்து சாப்பிட வைச்சிருக்கான். அது என்ன உடம்பா, இல்லை இரும்பா? என்னத்துக்கு ஆகும்?

நாப்பது வயசுதான். இன்னும் வயசு இருக்கு! எவ்வளவு சாதிக்கவேண்டியிருக்கு! படிச்சவன், இந்த லட்சணத்தில்! இப்படியா தன் தலையில் தானே மண் அள்ளிப் போட்டுக்குவான்? இதோ பாருங்க... இப்பகூட எனக்கு உடம்பெல்லாம் சிலிர்க்குது! சாப்பிட்டதையெல்லாம் வாந்தி எடுக்கிறான், என் கண்ணு முன்னாடி அந்த ராகுதான் கையில் வாங்கி சுத்தம் பண்ணுறான். பதறுதுங்க!"

"எனக்கு பதறி முடிஞ்சிடுச்சு" என்றேன்.

"எல்லாம் சொன்னான். உங்களை அடிச்சது. கொடுமைப் படுத்தினது. உதைச்சது. கர்ப்பம் கலைஞ்சிபோனது எல்லாம் சொன்னான். நாளா அப்படி மிருகத்தனமா நடந்துகிட்டேன்னு ஆச்சரியமா கேக்கிறான்."

ஆஸ்பத்திரிக்கு பதறியடிச்சிகிட்டு பார்க்க வந்தப்போ 'பார்த்தா தற்கொலை பண்ணிக்குவேன்னு சொன்னீங்களாம். அதிலே சோகம் அதிகமாகி, இன்னும் கூடுதலா குடிக்க ஆரம்பிச்சிட்டானாம். கோர்ட்டுல விவாகரத்து ஆனதும்

இன்னும் அதிகரிச்சானாம். 'சந்தோசத்துக்காக குடிக்க ஆரம்பிச்சேன். இப்ப துக்கத்தை மறக்கறதுக்காகக் குடிக்கிறேன்'னு சொல்றான். உங்க இடத்தில் யார் இருந்தாலும் என்ன செய்வாங்களோ அதைத்தான் நீங்க செஞ்சிருக்கீங்க. உங்கக் கோபம் நியாயமானதுங்க. எவ்வளவுதான் பொறுத்துக்க முடியும்?"

சிவா எங்கே என்னைக் குற்றம் சொல்லப்போகிறாரோ என்று ஒரு எண்ணம் இருந்தது. அவர் நான் செய்தது சரிதான் என்று பேசியது கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது.

"நானைக்கு அவனை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைச்சுட்டுப்போறதா சொல்லி இருக்கேன். குடியை நிறுத்துறதுக்கு கத்துத் தர்ற ஆஸ்பத்திரி. வர்றேன்னு சம்மதிச்சிருக்கான். அவன் கல்லீரல் பாதித்து இருக்கும்ன்னு நினைக்கிறேன். கவலையா இருக்குங்க. பார்ப்போம். அவனைப் பற்றி உங்ககிட்ட பேசுறது எரிச்சலா இருக்காங்க? அப்படின்னா பேசலை."

"பரவாயில்லை. நீங்க உங்க ஆதங்கத்தைப் பகிர்ந்துக்கிறீங்க. பாதிக்கப்பட்டதால், அவரோட மனைவிங்கிற உரிமையைத்தான் கோர்ட்டு மூலமா நான் ரத்து பண்ணி இருக்கேனெய்யாழிய, ஒரு மூணாவது மனுசியா, அழிஞ்சிட்டிருக்கிற அந்த மனுசனை நினைச்சு நானும் கவலைப்படுறேங்க, சிவா. அந்த அளவுக்கு என் மனசுல இன்னும் ஈரம் இருக்கு. நீங்களாவது சொல்லிப் பாருங்க" என்றேன்.

"புது வீட்டுல துணைக்கு யார் இருக்காங்க, உங்களோடு?"

"என் பையன் இருக்கான். வேற யார் வேணும்?"

"ஒருவேளை உங்க அப்பா இருக்காரோன்னு நினைச்சு கேட்டேங்க."

"சியாமளாவுக்கு இன்னும் கல்யாணமாகலை. அவளுக்குக் கல்யாணமானதும் அவரை என்கூட இருக்கச் சொல்லலாம்னு இருக்கேன்."

"ரொம்ப கஷ்டமா இருக்குங்க. எவ்வளவு கலகலன்னு இருக்க குடும்பம்! கார்த்திக் எப்படி இருக்கான்?"

"நல்ல இருக்கான். வாரம் ஒருநாள் அவரோடு இருந்துட்டு வர்றான். கோர்ட்டு தீர்ப்புல அப்படி! இல்லன்னா அதுகூட அனுப்பமாட்டேன்."

"தேவா சொன்னான்: டி.வி. வாங்குறதுக்கு 'செக்' கொடுத்தனுப்பி இருந்தானாம். நீங்க அதைத் திருப்பி அனுப்பிட்டீங்களாம்."

"எப்படிங்க ஏத்துக்கிறது? எனக்குன்னு ஒரு தன்மானம் இல்லையா? கோர்ட்டுல ஜீவனாம்சம்கூட தேவையில்லன்னு குறிப்பிட்டுதான் வழக்குப் போட்டேன். அவர் உடல்நிலையை நினைச்சி வருத்தப்படலாம். இந்த மாதிரி திரி காட்டுறதை யெல்லாம் எப்படி சகிக்க முடியும்? நானும், என் பிள்ளையும் பிரிஞ்சு வந்தாச்சு. தனி வாழ்க்கைன்னு ஆகியாச்சு. இனிமே என் சம்பந்தமா இவருக்கென்ன அக்கறை? நான் சம்பாதிக்கலையா? எனக்கு வாங்கிக் கொடுக்கிறதா? நான் வாங்குறேன். இல்லை, வாங்காம இருக்கேன். இவருக்கு என்ன?"

நானைக்கு என் வீடு நெருப்பு பிடிச்சி எரிஞ்சா இவர் வந்து தின்னு அணைக்கப் போறாரா? முதல்ல யார் துணையுமில்லாம நிக்கிற நிலைமையில் இவர் இருக்காரா? வேகமா பேசறேன்னு நினைக்காதீங்க. அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு ஆழமா காயப்பட்டிருக்கேன். சகிச்சி, சகிச்சி ஒரு எல்லையில்தான் இப்படி தீர்மானிச்சேன். தயவுசெஞ்சி வேறு ஏதாச்சும் பேசலாமே" என்றேன்.

"சாரிங்க. நான் எல்லாத்தையும் கிளறி விட்டுட்டேன். மன்னிக்கணும். கார்த்திக்கைப் பார்க்கணும். சனிக்கிழமை அவனுக்கு விடுமுறைதானே?"

"ஆமாம்."

"சனிக்கிழமை சாயங்காலம் ஒரு தாலு மணிக்கு உங்க வீட்டுக்கு வந்து அவனைப் பார்க்கிறேன். என்னப் படிக்கிறான்?"

"எல்கேஜிதான்."

"சின்ன குழந்தையாகப் பார்த்ததுதான். முகவரி தர்நீங்களா?"

சிவா தனி மணிபர்சிவிருந்து ஒரு பெட்ரோல் பில்

எடுத்து, அதன் பின்பகுதியில் நான் சொல்லச் சொல்ல எழுதிக்கொண்டபின், தனது விலாச அட்டையை என்னிடம் கொடுத்தார்.

"போலாமா? உங்களை வீட்டுல விட்டுட்டோமா?"

"இல்லை. பாங்கி வாசலில் விடுங்க. அங்கே என் வண்டி இருக்கு" என்றேன்.

மறுபடி கார் பயணத்தில் யாரும் எதுவும் பேசவில்லை. இறங்கிக்கொண்டதும், "அவனை அந்த நிலைமையில் பார்த்ததில் தாங்கமுடியாம நான் பாட்டுக்கு ஏதேதோ கொட்டிட்டேன். உங்களை ஏதாச்சும் புண்படுத்தி இருந்தா மன்னிச்சிடுங்க, நர்மதா" என்றார், சிவா.

"அதெல்லாம் எதுவும் இல்லைங்க. உங்க உணர்வை என்னால் புரிஞ்சுக்க முடியுது" என்றேன்.

கார் போனதும், என் ஸ்கூட்டரில் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன்.

மிகமிக நிஜமான வருத்தத்துடன் பேசின இப்படிப்பட்ட இவரை நண்பனாக அடைய அவர் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது.

சூரியன் விழுந்துகொண்டிருந்தான்.

மொட்டை மாடியில் நின்றிருந்தேன்.

கார்த்திக் சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்து, நோட்டில் வீட்டுப்பாடம் செய்துகொண்டிருந்தான்.

வீட்டின் முன்புற சாலையில் வாகனங்கள் விரைந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன், ஒரு ஆட்டோ வந்து பக்கத்து வீட்டு வாசலில் நிற்பதைப் பார்த்தேன்.

அதிலிருந்து வைஷ்ணவி இறங்கிக்கொண்டு, தன் வீட்டை நோக்கிப் பார்த்து, "அக்கா, ஆட்டோ வந்துடுச்சி" என்று குரல் கொடுத்தாள்.

வீட்டுக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்தான், கங்கா.

பிரமாதமாக அலங்காரித்துக்கொண்டிருந்த அவள், ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்ததும், வீட்டுக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்த, கண்ணாடி அணிந்த அந்த இளைஞனும் ஏறிக்கொண்டான். ஆட்டோ புறப்பட்டுச் சென்றது.

புரியாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்த என்னை, வைஷ்ணவி பார்த்துவிட்டாள்.

"யாரு?" என்பது போல கை ஜாடையில் கேட்டேன்.

"இருங்க, வர்றேன் என்று ஜாடை காட்டிவிட்டு, என் வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள்.

மொட்டை மாடிக்கு வந்து சேர்ந்தாள், வைஷ்ணவி.

"அக்கா புருசன் காலையில் வந்தாருக்கா. ரெண்டு பேருமா சினிமாவுக்கு போறாங்க. அக்காவை நானைக்கு கோயமுத்துக்கு கூட்டிட்டுப்போறார்" என்றான், வைஷ்ணவி.

"என்ன இது, திடீர்னனு புத்தி வந்துடுச்சா?" என்றேன்.

"அதெப்படி வரும்? அஞ்சி பவுன் சங்கிலி தயாரா இருக்குன்னு அப்பா தயால் எழுதிப் போட்டிருந்தாரு. அதான் புறப்பட்டு வந்துட்டாரு."

"சேச்சே! என்ன மனுசங்க! இத்தனை நாள் திரும்பிக்கூட பார்க்காம இருந்துட்டு நகை வருதுன்னதும் இளிச்சிட்டு ஒடிவந்துட்டாரே."

"இதுதான் உலகம்."

"சரி, அவங்களுக்குத்தான் வெட்கமில்லை. உங்க அக்காவும் எப்படி ரோசங்கெட்டு இப்படி சீவி, சிங்காரிச்சிக்கிட்டு புறப்பட்டுப் போறா? நாளைக்கு ஊருக்குப் போக சம்மதிச்சுட்டாளா?"

"எப்போ எப்போன்னுதானே காத்துக்கொண்டிருந்தா!"

"என்ன வைஷ்ணவி. இது. ஒரு ரோசம், ஒரு குடு, ஒரு சொரணை எதுவுமே வேண்டாமா? போன்னு சொன்னா போறது. வான்னு சொன்னா வர்றதுன்னா... அப்புறமா

சொந்தமா சிந்தனை எதுக்கு?"

"எனக்கும் பிடிக்கவே இல்லைதான். அந்தானைப் பார்த்து நான் சிரிக்கவும் இல்லை. ஒரு வார்த்தை பேசவும் இல்லை. நீங்க சொல்ற மாதிரி கோபம், ரோசம் எல்லாம் அக்காமனாகலேயும் இருக்கும். ஆனா, அவ வாழாவெட்டியா வீட்டுல உக்காந்திருந்தா வீட்டுக்கும் கமை, என் கல்யாணத்துக்கும் இடைஞ்சல்லு யோசிச்சிருப்பா. பாவம், அவதான் என்ன செய்வாக்கா? எத்தனை நாளைக்கு இப்படியே அம்மா வீட்டுல இருக்க முடியும்? போகட்டும், விடுங்க."

"மறுபடி இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் நகை கேட்டு திரும்பவும் அனுப்பமாட்டாருன்னு என்ன நிச்சயம்?"

"நிச்சயமில்லைதான். இனிமே அப்படி நடக்காதுங்கிற நம்பிக்கையில்தான் புறப்பட்டுப் போறா. புலி இருக்கிற குகைன்னு தெரிஞ்சப்பறமும், அந்தப் புலியை நட்பாக்கிக்கிட்டு புதையலை எடுக்கலாங்கிற நம்பிக்கையோடு மறுபடி குகைக்குள்ளே துழையறதுக்கு கொஞ்சம் துணிச்சல் வேணும், இல்லையாக்கா?"

ஆனா, இன்னொரு கோணம்கூடத் தோணுது. 'வாழ்க்கை ஒரு விளையாட்டு'ன்னு சொல்லி இருக்காங்கனே. விளையாடிப் பார்த்துக்கிட்டே இருக்கவேண்டியதுதான். ஒரு தடவை தோற்கலாம். ஒரு தடவை ஜெயிக்கலாம். ரெண்டுக்கும் வாய்ப்பு இருக்கில்லையா? இந்தத் தடவை ஜெயிப்போம்ன்னு நினைச்சிதான் போக முடிவு செஞ்சிருக்கா. பார்ப்போம். அவளோட நம்பிக்கை வீண்போகாம இருக்கட்டும். வர்றேன்க்கா. அம்மா ரெண்டு தடவை கூப்பிட்டுட்டாங்க."

வைஷ்ணவி சொன்ன சமாதானங்கள் நொண்டித் தனமாகத்தான் எனக்குப்பட்டன.

புலியை நட்பாக்கிக்கொள்ளுவதாம்! என்ன முட்டாள் தனமான நம்பிக்கை, இது! எந்த காட்டுப் புலி கை குலுக்கி, அணைத்துக் கொஞ்சும்? பழகின சர்க்கஸ் புலியைக்கூட கூண்டுக்குள்ள்தானே வைத்திருக்கிறார்கள்! பழகின புலிதானே என்று கம்மா கூண்டு இல்லாமல் வைத்திருப்பதுதானே?

காலையில் குளித்துவிட்டு, உடை மாற்றி தலை துவட்டியபடி மின்விசிறி அடியில் நின்றுருந்தபோது கங்கா வந்தாள்.

"வைஷ்ணவி எல்லாம் சொன்னதா சொன்னா. நாங்க பத்தரை மணிக்குப் புறப்படுறோம். அப்போ நீங்க பேங்குக்கு போயிருப்பீங்கன்னுதான் இப்பவே சொல்லிட்டுப் போகலாம்னு வந்தேங்க. நான் ஊருக்குப் போயிட்டு வர்றேன். மறந்துவிடுங்களா? நான் தபால் போடுறேன். நீங்களும் போடணும், என்ன?"

"கண்டிப்பாய் போடுறேன், கங்கா. நம்பிக்கையோடு புறப்பட்டுப் போறீங்க. எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கட்டும். உங்க தங்கச்சி ஆயிரம் காரணம் சொன்னா. ஆனா, எனக்கு உங்க வாயிலேருந்து தெரிஞ்சுக்கணும்னு ஆசை. எப்படிங்க உங்க மனசு சமாதானமாச்சு? எப்படி வெறுப்பில்லாம அவரோடு சிரிச்சிக்கிட்டே சினிமாவுக்கு போகமுடியுது? ஆறு மாசத்தில் ஒரு தபால்கூட போடாத புருசனோடு எப்படி புறப்பட்டுப் போக நம்பிக்கை வந்தது?"

"இவங்கம்மா செஞ்ச பிடிவாதத்துக்கு இவர் என்ன செய்வாரு? எனக்கு இவர் எழுதி வைச்ச ரெண்டு கடிதத்தை என் மாமியார் தபாலில் போடக்கூடாதுன்னு சொல்லி, கிழிச்சிப் போட்டுட்டாங்களாம்."

"இது அவர் சொன்ன சமாதானமா?"

"ஆமாம்."

"நம்பிவிடுங்களா, நீங்க?"

"இல்லைங்க. ஆனா, நம்பின மாதிரி நடிச்சேன். நேத்து தியேட்டரில் அவர் கை என் மேல பட்டப்ப திருதிருன்னு நெருப்பு கட்ட மாதிரிதான் இருந்திச்சு. மனசு பூரா வெறுப்பா இருந்திச்சு. பொறுத்துக்கிட்டேன்."

"அப்புறம் எப்படி புறப்பட்டுப் போறீங்க?"

"என்னை வேறு என்ன செய்யச் சொல்றீங்க, நர்மதா? நான் படிச்சது பிளஸ் டீ. உங்களை மாதிரி பட்டம் இல்லை. எனக்குத் தெரிஞ்சது சமையல் மட்டும்தான். உங்களை மாதிரி என்கிட்ட ராணி முத்து ஆகஸ்டு 4, 2006.

கைநிறைய சம்பளத்தோடு வேலை இல்லை. உங்களை மாதிரி நானும் எங்கப்பாவுக்கு கமையா இருக்காம் தனியா, கத்திரமா திக்கணும்னுதான் ஆசை.

எப்படி முடியும்? ரோசம் என் மனசுக்கு கர்வத்தைக் கொடுக்கும். வாழ்க்கையைக் கொடுக்குமா, சொல்லுங்க... தன்மானம் பார்க்கிறதுக்கும் ஒரு தகுதி வேணும்ங்க, நர்மதா. எல்லோராலேயும் முடியாது. என்னால் முடியலை. எல்லாத்தையும் முழுங்கிட்டுத்தான் போறேன். நடுவுல எதுவுமே நடக்கலைன்னு மறக்கிறதுக்கு முயற்சி பண்ணிக்கிட்டுதான் போறேன். ரோசம் இல்லாமப் போகலை. ரோசத்தைக் கொன்னுட்டுப் போறேன். அதை சாகடிக்கலைன்னா நான் சாகணும். சாகறதுக்கு பதிலா கஷ்டமோ நஷ்டமோ, வாழ்ந்து பார்த்துடலாமில்லையா? அதான் போறேன்" என்ற கங்கா, விம்மத் தொடங்கினாள்.

என் கண்களும் கலங்கின.

அவளைத் தோளோடு அணைத்துக்கொண்டேன்.

"போயிட்டு வாங்க, கங்கா. நல்லதே நடக்கும்! அந்த நம்பிக்கையோடு போயிட்டு வாங்க" என்றேன்.

அவள் போனபிறகும் 'தன்மானம் பார்க்கிறதுக்கும் ஒரு தகுதி வேணும்' என்று அவள் சொன்னது எனக்குள் 'சுருக்' என்றது.

அவள் சொன்ன மாதிரி படிப்பும், வேலையும் இல்லாமல் இருந்திருந்தால், நானும் இன்னொரு கங்காவாக சகலத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டு என் நரக வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்திருப்பேனோ?

புளிய இலை பிரசாதம்

குவாலியரில் இசை மேதை தான்சேன் சமாதி அருகில் ஒரு புளிய மரம் உள்ளது. இது, அவரே நட்டு வளர்த்த மரம் என்று கூறுகிறார்கள். அதன் இலை, பூவைதான் தான்சேனின் பிரசாதமாக இன்றும் இசை அன்பர்கள் பெற்றுச் சுவைக்கிறார்கள்.

'நன்றிப்பா! ஆத்மார்த்தமான நன்றி- என்னைப் படிக்க வைத்ததற்கு. அதனால்தான் வேலை கிடைத்தது. நம்பிக்கை கிடைத்தது. தன்மானம் பிழைத்திருக்கிறது. ரோசம் சாகாமல் இருக்கிறது. அப்பா, உங்களுக்கு கோடி நன்றிகள்!'

சொன்னது போலவே ஊருக்குப் போன சில நாட்களில் கடிதம் எழுதியிருந்தாள், கங்கா.

பதில் எழுதினேன். இரண்டு வாரம் கழித்து, கார்த்திக் பிறந்த நாளை நினைவு வைத்திருந்து வாழ்த்து அனுப்பி இருந்தாள். அவன் அதை நினைவு வைத்திருந்து எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தான் இருந்தது.

சிவா இரண்டு, மூன்று தடவை வீட்டுக்கு வந்து கார்த்திக்கோடு ரொம்ப ஓட்டுதலாகப் பழகிவிட்டார்.

'சிவா அங்கின் இன்னிக்கு வருவாராம்மா?' என்று கார்த்திக் ஏக்கத்துடன் கேட்கவே தொடங்கிவிட்டான்.

ஒவ்வொரு முறையும் அவனுக்கு பிஸ்கெட், பொம்மைகள் என்று வாங்கி வந்து, கதைகள் சொல்லி, அவனோடு விளையாடி...

என் மனது காயப்படுமென்பதால் அவரைப் பற்றிப் பேசுவதை மட்டும் ஜாக்கிரதையாக தவிர்ப்பார். தகவலாக ஒரு வரி மட்டும் சொல்லுவார்.

ஒரு மாதம் அந்தக் குடியை மறக்கடிக்கும் சிறப்பு மருத்துவ மனையில் தங்கி இருந்து, அவர்கள் சொல்படி கேட்டு குடிப்பதை வெகுவாக அவிட்டதாக ஒருநாள் சொன்னார்.

வீட்டுக்குத் திரும்பி, பழையபடி ஆபீசுக்கு போய் வருவதாக இன்னொருநாள் சொன்னார்.

அன்றைக்கு மாலை வீட்டுக்கு சிவா 'வந்தபோது கார்த்திக் இல்லை. என் அப்பா அவனை இரண்டு நாள் வைத்திருப்பதாகச் சொல்லி அழைத்துச் சென்றிருந்தார்.

"நர்மதா, நான் ஒரு மணி நேரம் முன்னாயியே வந்துட்டேன். நீங்க பாங்கிலிலேருந்து திரும்பலை. வீடு பூட்டி இருந்திச்சு. சரின்னு, உங்க தெருவுலே கொஞ்ச நேரம் நடந்துகிட்டிந்தேன். தெருமுனையில் பாரதி பூங்கான்னு ஒரு பூங்கா இருக்கே. உள்ளே போயிருக்கீங்களா, நீங்க?"

"வேளிலேருந்துதான் பார்த்திருக்கேன்."

"சின்ன பூங்காதான். ஆனா, உள்ளே எவ்வளவு சுத்தமா இருக்கு தெரியுமா? நிறைய மரங்கள், பறவைகள், உள்ள சூழ்நிலை ரொம்ப சுகமா இருக்குங்க. அரை மணி நேரம் அங்கேதான் உக்கார்ந்திருந்துட்டு வந்தேன். இப்ப எதுவும் வேலை இருக்கா, உங்களுக்கு?"

"இல்லைங்க."

"வாங்களேன், அந்தப் பூங்காவில் உக்கார்ந்து பேசலாம். ஒரு முக்கியமான விசயம் பேசணும், உங்ககிட்ட. வீட்டுல வேணாமனு பார்க்கிறேன்."

"ரெண்டு நிமிடம் கொடுங்க, சேலை மாத்திட்டு வந்துடுறேன்." மாற்றிக்கொண்டு அவரோடு நடந்தேன்.

பூங்காவின் உள்ளே அவர் சொன்னபடி சூழ்நிலை ரம்மியமாக இருந்தது. கூட்டமே இல்லை. இரண்டு தாத்தாக்கள் மட்டும் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

"புல்வேளியில் உட்காரலாமே" என்று அமர்ந்தார்.

சற்றுத் தள்ளி, செருப்புகளைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு நானும் அமர்ந்தேன்.

"என்னங்க, சிவா?" என்றேன்.

"இன்னைக்கு என்ன மனநிலையில் ஆடுகங்க? ஆபீசில் எதுவும் பிரச்சினை இல்லையே? நல்ல மனநிலையில் இருக்கீங்களான்னு தெரிஞ்சுக்கத்தான் கேட்டேன்."

"நல்ல மனநிலை இருக்கோ இல்லையோ, கெட்ட மனநிலை இல்லை. சொல்லுங்க" என்று சிரித்தேன்.

தன் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்தார், சிவா.

"இது தேவராஜ் உங்களுக்கு எழுதின கடிதம். உங்களோட பிரதிபலிப்பு எதுவா இருந்தாலும், அதைப் படிச்சி முடிச்சதும் வெளிக்காட்டுங்க. இதைப் படிக்கவே மாட்டேன்னு தயவுசெய்தி சொல்லவேணாம், நர்மதா. இந்தாங்க."

குழம்பினேன்.

நடுங்கும் விரல்களால் வாங்கிப் பிரித்தேன்.

'என் உயிர்வரை இனித்தவளுக்கு.

சட்டப்படி நீ விவாகரத்து பெற்றிருந்தாலும் என் மனதில் என்றென்றும் உரிமையுள்ள மனைவியாகத்தான் உன்னை கருதி வருகிறேன். அந்த உரிமையைப் பயன்படுத்த அருகதையற்றவனாக நடந்துகொண்ட பழைய சம்பவங்களை இப்போது பட்டியலிட மனமில்லை.

மிருகத்தனமாகத்தான் நடந்துகொண்டேன். மறுக்கவே இல்லை. நீ விவாகரத்து பெற்றுப் பிரித்தது நியாயம். உன் கோபமும், ரோசமும் அர்த்தமுள்ளவை.

ஆனால், நர்மதா... அப்போது நான் நானாக இல்லை. குடி என்னும் பேய் என்னை ஆட்டி வைத்தது. அந்தப் போதை அரக்கன்தான் என்னை இயக்கினான். என் சித்தனை களும் நல்ல புத்திகளும் அவனால் அழிக்கப்பட்டன. புதைமணலில் விழுந்தவன் கை-கால்களை அசைக்க, அசைக்க இன்னும் வேகமாகப் புதைவான். அப்படி நான் அந்த அரக்கனிடமிருந்து விடுபட நினைத்தபோதெல்லாம் இன்னும் தீவிரமாகத்தான் அவன் பிடிக்குன் சிக்கினேன்.

அவனிடமிருந்து விடுபட்டு வரவேண்டும் என்கிற அடிப்படை லட்சியம் இருந்தது. அதற்கான முயற்சிகளில்தான் தீவிரமில்லை. தீவிரப்படுத்த வைத்தவன், சிவா. அவன் என் நண்பனில்லை, தெய்வம். எனக்கு இரண்டாவது பிறவியைக் கொடுத்திருப்பவன். என் நல்ல புத்திகளை மீட்டுத் தந்திருப்பவன். மதுவிலிருந்து இன்றைக்கு நான் முழுமையாக விடுபட்டுவிட்டேன், நர்மதா.

சத்தியம், இது. உன்னிடம் சொன்ன பொய் சத்தியம்

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

இல்லை. ஆதலால் தமாகச் சொல்லும் நிஜ சத்தியம். இந்தக் கேடுகெட்டப் பழக்கத்திலிருந்து முற்றிலும் விடுபட்டப் பிறகுதான் உனக்குக் கடிதம் எழுதவேண்டும், பகிரங்கமாக மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன்.

அதனால் இந்தக் கடிதம்.

என்னை மன்னித்துவிடு, நர்மதா! இந்த மன்னிப்பால் உன் மனதில் படிந்திருக்கும் தழும்புகள் நிச்சயம் மறையப் போவதில்லை. ஆனால், இந்த மன்னிப்பு என் இதயத்தின் சுத்திகரிப்புக்காக, என் மனபாரத்தைக் கொஞ்சமாவது குறைத்துக்கொள்ளுவதற்காக, மறுபடி மனிதனாகிவிட்டேன் என்று ஒரு தகவலாக தெரியப்படுத்திக்கொள்வதற்காக.

மன்னிப்பாயா, நர்மதா? இந்தக் கடிதத்தின் நோக்கம் என்னை மன்னிக்கச் சொல்லிக் கோருவதைத் தவிர வேறெதுவுமில்லை. உன் பாதையிலோ, உன் வாழ்க்கையிலோ மறுபடி நான் நிச்சயமாகக் குறுக்கிடமாட்டேன். நீ நன்றாக இருக்க வேண்டும். வாழ்த்துகள்.

மனிதனான,
தேவராஜ்.

படித்து முடித்ததும் இதயம் கனத்தது.
மடக்கினேன்.

"ரொம்ப சந்தோசம் சிவா, அவரை மாத்தினதுக்கு" என்றேன்.

"கொஞ்ச நஞ்ச முயற்சிகள் இல்லைங்க. பத்து தடவை வற்புறுத்தி சண்டை போட்டுதான் அந்த ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தேன். தினம் ஆபீஸ் முடிஞ்சதும் போயிடுவேன். அவனுக்கு நல்ல புத்தகங்கள் வாங்கிக் கொடுத்தேன். தியானம் கத்துக்கொடுத்தேன். நல்ல ஆடியோ கேசட்டுகள் வாங்கிக் கொடுத்து, கேக்க வைச்சேன். உபன்யாசங்களுக்கு அழைச்சுட்டுப் போனேன். கொஞ்ச கொஞ்சமா இதிலேருந்து மீளமுடியுங்கிற நம்பிக்கையை அவனுக்குள்ளே விதைச்சேன்.

அந்த விதையை லட்சியமாக்கினேன். ஆனா, அவனுக்கு மன உறுதி இல்லைன்னா மீண்டு வந்திருக்க முடியாது. என்கிட்ட

இந்தக் கடிதத்தைப் படிச்சக் காட்டிட்டுதான் உறையில் போட்டான். என்ன, மன்னிச்சிடமங்களா, நர்மதா? என்ன சொல்லட்டும், அவன்கிட்ட?" என்றார், சிவா.

"குடியை விட்டதுக்கு சந்தோசம்னு சொல்லுங்க."

"வேற?"

"வேற என்ன சொல்றதுக்கு இருக்கு?"

"எதுவும் இல்லையா? உங்க மன்னிப்பை வெறும் நாலு வார்த்தைகளோடு முடிச்சிட்டங்களா? செய்கையில் காட்டுவீங்கள்னு நினைச்சேன், நர்மதா."

"என்ன சொல்றீங்க?"

"வீட்டைக் காலி பண்ணிட்டு நானும் கார்த்திக்கும் அவர்கிட்ட வந்துடுறோம்னு சொல்லச் சொல்லீங்கள்னு நினைச்சேன்."

எனக்கு எரிச்சல் ஏறியது.

"என்ன முட்டாள்தனம்? எதுக்கு? மறுபடி லோல்படுறதுக்கா? உறவே வேணாம்னு ஒதுங்கி வந்து நிம்மதியா, சந்தோசமா இருக்கேன். ஏன் இப்படி அபத்தமாகப் பேசுறீங்க, சிவா?"

"உங்க மனசாட்சியைத் தொட்டுச் சொல்லுங்க, நர்மதா. நீங்க இப்போ சந்தோசமாவா இருக்கீங்க? கஷ்டங்கள் இல்லாம இருக்கீங்களான்னு சொல்லுங்க.

அது நிஜம். நான் சொன்னதுல என்ன அபத்தம் இருக்கு? வீட்டைக் காலிபண்ணச் சொல்லி ஒருத்தர் மேல வழக்கு போடுறோம்னு வையுங்க. வழக்கு நடந்துகிட்டிருக்கிறப்பவே ரெண்டு பேரும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் ராசியாயிட்டா... வழக்கு போட்டது போட்டாச்சுன்னு வழக்கை தொடருவாங்களா, ரத்து பண்ணுவாங்களா?

அவன் மிருகமா இருந்தான். கொடுமைப்படுத்தினான். நீங்க தாங்கமுடியாம விலகினீங்க. இன்னைக்கு அவன் மறுபடி மனுசனா இருக்கான். திருந்தி இருக்கான். சேர்ந்து வாழறதில் என்னங்க தப்பு? உங்களுக்கு தாலி கட்டின புருசனைத்தான் பிடிக்கலையெயொழிய தாலியைப் பிடிக்காம இல்லையே! இல்லைன்னா கோர்ட்டு தீர்ப்புக்கு அப்புறம் கழட்டி

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

வீசியிருக்கணும்! இன்னும் உங்க கழுத்துல அது தொங்குதே! அதுக்கு என்ன அர்த்தம்? நீங்க கல்யாணத்தை மதிக்கிறீங்க. கலாவனோடு வாழத்தான் விரும்பலை."

எனக்குச் கரீர் என்றிருந்தது.

ஏன் நான் தாலியைக் கழற்றி வீசவில்லை என்கிற கேள்வி இப்போதுதான் என் மனதில் எழுந்தது. பதில் கிடைக்கவில்லை.

"நீங்க விலகி வந்ததுக்கு வலுவான காரணம் இருந்தது. இப்ப சேர்ச்சொல்றதுக்கும் வலுவான காரணங்களை நான் சொல்றேன். நிதானமா யோசிக்கப் பார்த்து முடிவெடுங்க. அவசரமில்லை, நர்மதா. அவன் திருந்திட்டான். இது பொய் இல்லை. ஆறு சதம் உண்மை. நான் பொய் சொல்லப் போறதில்லை. ஒரு நல்லவனைவிட, தப்பு செஞ்சி திருந்தியவன் இன்னும் பக்குவப்பட்டவனா இருப்பான்.

ஒரு தடவை நெருப்பைத் தொட்டு குடுபட்ட குழந்தை மறுபடி நெருப்புப் பக்கம் போகாது. உங்களுக்கு இன்னும் வயகம் வாழ்க்கையும் மிச்சம் இருக்கு. முக்கியமான காரணமா நான் நினைக்கிறது, கார்த்திக்கோட மனநிலை. அந்தப் பிஞ்சி உள்ளத்துக்கு இப்படி நீங்க பிரிஞ்சி வாழுறது பிடிக்கவில்லை. புரியவுமில்லை.

வாரம் ஒருநாள் அங்கேயும், ஆறு நாள் இங்கேயுமா அல்லாடிக்கிட்டிருக்கிற அவன் மனநிலையை நினைச்சுப் பாருங்க. ஒரு புருசனோட துணை உங்களுக்குத் தேவையில்லாம இருக்கலாம். ஒரு அப்பாவோட அரவணைப்பு கண்டிப்பா அவனுக்குத் தேவை. அவனோட மனசுல அந்த ஏக்கம் நிச்சயம் ஆழமா தங்கி நாளைக்கு வேறவிதமா வெடிக்கும்" என்றார், சிவா.

"சிவா, நீங்க வெளிலேருந்து நியாயம் சொல்றீங்க. நான் கூடவே வாழ்ந்தவ. பாதிக்கப்பட்டவ. ரணங்களைச் சமந்தவ."

"நர்மதா, இப்ப நான் வாதத்துக்காக சொல்ற சில விசயங்களை தயவுசெஞ்சி குத்திக் காட்டுறதா நீங்க நினைக்கக்கூடாது. அவன் குடிச்சான், புத்தி பேதலிச்சான். கொடுமைப்படுத்தினான்.

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

எல்லாம் வாஸ்தவம். ஆனா, ஒரு மனைவிக்கான சரியான பொறுப்புகளை நீங்க நிறைவேத்தினீங்களா, நர்மதா? உங்க அப்பா இந்தக் குடிப்பழக்கத்தில் விழுந்திருந்தா அந்த உறவை உங்களால் துண்டிச்சிருக்க முடியுமா? கார்த்திக்கே நாளைக்கு வளர்ந்ததும் இந்தப் பழக்கத்தில் விழுந்துட்டா, 'இவன் என் பையனே இல்லை'ன்னு உதறிடுவீங்களா? இரத்த சம்பந்தமில்லாத வெறும் தாலி சம்பந்தத்தில் வந்த இந்த புருசன் என்ற உறவை மட்டும் துண்டிக்க வாய்ப்பு இருந்ததால் துண்டிச்சிட்டங்க. நீங்க பாதிக்கப்பட்டங்க. மறுக்கலை. ஒரு நாளாவது உங்க புருசனை நினைச்சி பரிதாபப்பட்டங்களா, நர்மதா?

ஒரு நோய் வந்துட்டா குணப்படுத்தறதில்லையா? அந்த மாதிரி இந்தக் குடிப்பழக்கமும் ஒரு நோய் மாதிரி நடுவில் தொத்திக்கிட்டதுதானே? நல்லா யோசிச்சுப் பாருங்க. அவன் குடிச்சிட்டு சண்டை போட்டப் வார்த்தைக்கு வார்த்தை எதிர்த்துப் பேசி, அவன் குடிக்காம இருந்தப்பவும் அதையே சுருக்கருக்ன்னு குத்திக் காட்டிக்கிட்டு இருக்கிறீர்களேயொழிய, ஒரு நாளாவது அன்பா, ஆதரவா 'இந்தப் பழக்கம் எப்படி வந்திச்சி?'ன்னு கேட்டு, ஆறுதல் வார்த்தைச் சொல்லி அமைதியான வழியில் திருப்ப முயற்சி பண்ணி இருக்கீங்களா?

அவன் ஆவேசமா நடந்துகிட்டப்பல்லாம் உங்க தன்மானம் பாதிக்கப்பட்டதுக்காக கோபப்பட்டங்க! ஆனா, அவனை குணப்படுத்த யோசிக்கலை. அவன் கையிலேருந்து பாட்டிலை பிடுங்கிண்ப்ப என்னையும் அறைஞ்சான், நர்மதா. 'எனக்கென்ன, நீ எப்படியோ ஒழி!'ன்னு நான் உதறிட்டுப் போகலைங்க! மெனக்கெட்டேன்! என்னைவிட அதிக உரிமை உள்ளவங்க, நீங்க! மெனக்கெட்டங்களா? சம்பளத்துக்கு வேலை பார்க்கிற ராக இன்னும் அவன் கூட இருக்கான். வாந்தி எடுத்தப்ப அவன் தன் கையில் தாங்கினான். கவலைப்பட்டான்.

நீங்க கவலைப்பட்டங்களா? உங்களுக்கு உங்க தன்மானம் மட்டும்தான் பெரிசா பட்டுது. எப்படி வந்திச்சு, இந்தத் தன்மானம்? படிப்பும் கவுரவமான வேலையும் கொடுத்தத்

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

தன்மானம்! இது ரெண்டும் இல்லைன்னா திச்சலம் நீங்க விவாகரத்து பண்ணி இருக்கமாட்டங்க, நர்மதா.

நீங்க என்னதான் தப்பு செய்யுங்களை. உங்க அப்பா உங்களை உதறித் தள்ளிடுவாரா? மாட்டார். ஏன்? அவர் உங்க மேல வைச்சிருக்கிறது பாசம்! கார்த்திக் என்னதான் தப்பு செய்யாட்டுமே, அவனை நீங்க உதறிடுவீங்களா? மாட்டங்க! ஏன்? நீங்க அவன் மேல வைச்சிருக்கிறது, பாசம்! ஆனா, தேவராஜ் மேல நீங்க வச்சிருந்தது வெறும் காதல் மட்டும்தான். அந்தக் காதல் கசந்ததும், வெறுத்து வெளியேறிட்டங்க.

அவன் மேல நீங்க வைச்சிருந்தது பாசமா இருந்தா இப்போ நான் சொஞ்சதை நீங்க செஞ்சிருப்பீங்க. விவாகரத்துக்கு அப்புறமும், நீங்க வெறுத்து ஒதுக்கினதுக்கு அப்புறமும் 'என் உயிர்வரை இனிதவனே'ன்னு ஆரம்பிச்சி அவன் கடிதம் எழுதுறான்னா, அது உங்க மேல அவன் வைச்சிருக்கிற பாசத்தால்தான்!"

சிவா பேசப் பேச என்னை சாட்டையால் அடித்தது போலிருந்தது.

என் கால்களில் கவிழ்ந்து, குறுங்கி அழத் தொடங்கினேன்.

சிவா சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும் உன்மை, உன்மை என்று அலறியது, இதயம். கத்தியல் அடியாக என் மண்டையில் இறங்கியது.

"நர்மதா, உங்க மனசை நோகடிக்கிறது என் நோக்கமில்லை. நீங்க மறுபடி நல்லா வாழணும்மிற ஆதங்கத்தில்தான் வாங்கு வந்ததெல்லாம் பேசிட்டேன். யோசிக்க முடிவு பண்ணுங்க. நான் வர்றேன். எதுவும் தப்பாப் பேசியிருந்தா மன்னிச்சிடுங்க."

அவர் எழுந்து சென்றார்.

வானம் இருட்டிக்கொண்டிருந்தது.

அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தேன்.

பச்சை துரோகம் செய்து, இன்னொருத்தியோடு ஓடிய கணவனையே மன்னித்து சேர்த்துக்கொள்ள முடிந்ததென்றால், சுப்பம்மாவின் மனதில் இருந்தது இரக்கம் மட்டுமில்லை, கணவன்

ராணி முத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.

மீதான பாசமும் தான் என்பது இப்போது புரிந்தது.

என்னதான் இயலாமை காரணமென்றாலும் வந்த கணவனோடு மறுபடி வாழ கங்கா சென்றாள் என்றால் அதில் வெறும் நம்பிக்கையைத் தவிர, பாசமும் ஒளிந்திருப்பது இப்போது புரிந்தது.

யோசித்துப் பார்த்தால், என் கணவரிடம் அனுசரணையாகப் பேசி, அவரைத் திருத்த ஒரு சின்ன முயற்சிகூட நான் செய்யாதது இப்போது புரிந்தது. அந்த நேரத்தில் அது நியாயமாகப் பட்டிருக்கலாம். இந்த நேரத்தில், இனி நான் செய்யவேண்டிய நியாயம் புரிந்தது.

நுழைந்த குகைக்குள் புலியே வந்தாலும், அதை அடக்கி-மண்டி போட்டு உட்கார வைக்கிற பலமும், சாமர்த்தியமும் இல்லாமல் போனதால்தான் கடிபட்டேன் என்பது இப்போது புரிந்தது.

என்னை நானே கொஞ்சம் உள்புறமாகப் பார்த்துக் கொண்டபோது, கொஞ்சம் அருவருப்பாகவே இருந்தது. அவரை போதை அரக்கன் ஆட்டிப் படைத்தான் என்றால், என்னை ஆட்டிப் படைத்தது தன்மான அரக்கி!

தன் அரக்கனை அவர் கொன்றுவிட்டார்.

என் அரக்கியை நான் கொல்ல வேண்டிய, நேரமிது.

தன்மானம் என்பது ஒரு ஆயுதம். பாதுகாப்புக்காக வைத்திருக்கலாம். ரொம்ப அவசியப்படும்போது பயன்படுத்தலாம். அதையே இருபத்திநான்கு மணி நேரமும் ஆடையாக, அணிகலனாக அணிந்துகொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை.

என் ஆயுதத்தை நான் பயன்படுத்த அவசியம் நேர்ந்தது. பயன்படுத்தினேன். இப்போது அதற்கு அவசியமில்லாத போதும், கையில் வைத்து சுழற்றிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை.

எனக்குள் தெளிவு பிறந்துகொண்டிருந்தது.

சின்னதாகத் தொடங்கிய தூறல், சடசடவென்று மழையானது.

நான் எழுந்து ஓடவில்லை. நனைந்தேன்.
மழை என் மீது ஓட்டியிருந்த தேவையற்ற தூகனை கழுவித் கொண்டிருந்தது.

கழுவட்டும்!

மழை நின்று, வீட்டுக்கு வந்தபோது வைஷ்ணவி வந்தாள்.

"பாருங்கக்கா... நான் எவ்வளவு சொல்லியும் கேக்காம அப்பா ஏற்பாடு பண்ணிட்டார் நாளைக்கு என்னைப் பொண்ணுப் பார்க்க வர்றாங்க எனக்கு பயமா இருக்குங்கா" என்றாள்.

"இந்த பயம் தேவையில்லை, வைஷ்ணவி. முழு ஈடுபாட்டோடு உன் புத்த வீட்டுக்குப் போய். நூறு சதம் உன் புருசன்மேல் பாசம் வை. திட்டத் திட்ட அன்பு காட்டு. அன்பால் எந்த பிரச்சினையையும் ஜெயிக்கலாம். அப்பறம்... நான் நாளைக்கு வீட்டைக் காலி பண்ணுறேன் வைஷ்ணவி" என்றேன்.

"பண்ணிட்டு?"

"என் புருஷன் வீட்டுக்குப் போறேன்" என்று சொன்ன என்னை அவள் ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள்.

"வைஷ்ணவி, கல்யாணம்கூறது குகைக்குள்ளே நுழைவிற விசயமாகக் கற்பனை பண்ணிக்காதே. பூத்துக் குழம்புகூற நத்தவனத்துக்குள்ளே நுழைவிறதா நினை! புதையலைத் தேடிப் போகாதே! புதையலை கமந்துகிட்டுப் போ!" என்றேன்.

அவள் கண்களில் தெரிந்த பிரகாசத்தில் அவளின் பயம் விலகிக்கொண்டிருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது.

(முடிந்தது)

ராணி சின்னடிகேட் சார்பில் வெளியிட்டவர், ஆசிரியர்: அ.ம. சாமி,
86, பெரியார் தெருஞ்சாலை, சென்னை-600 007. அச்சிட்டவர்: சி. கல்யாண
சுந்தரம், ராணி அச்சகம், 86, பெரியார் தெருஞ்சாலை, சென்னை-600 007.
ராணி மூத்து ஆகஸ்டு 1, 2006.